

© 2011

SAMPLE BOOK

အိမ်ထောင်ရေး
ကျမ်းဂန်

www.dhammadownload.com

o'e .com

SAMPLE BOOK

ကမ္ဘာ့အနုပညာ ပညာစာအုပ်

ISBN 978-99986-52-38-5

K0576

9 789998 652385 >

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇော်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - ပထမအကြိမ် - မေလ၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ မြစာပေ။
 - ဒုတိယအကြိမ် - ဇွန်လ၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ စံပယ်အောင်စာပေ။
 - တတိယအကြိမ် - ဇွန်လ၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ မြစာပေ။
 - စတုတ္ထအကြိမ် - ဇူလိုင်လ၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ စံပယ်အောင်စာပေ။
 - ပဉ္စမအကြိမ် - ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ စံပယ်အောင်စာပေ။
 - ဆဋ္ဌမအကြိမ် - ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ရေတမာစာပေ။
 - သတ္တမအကြိမ် - သြဂုတ်လ၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
 - အဋ္ဌမအကြိမ် - ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
 - အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
 - မျက်နှာပုံးပုံနှိပ် - အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၄၃၅)
အမှတ်-၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးမြင့်ခိုင်၊ ထွန်းသစ္စာ ပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၀၃၈)
အမှတ် ၁၉-စီ၊ ၅၅ လမ်း(အလယ်)၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်။
 - မျက်နှာပုံးသရုပ်ဖော် - မြင့်မောင်ကျော်
 - တန်ဖိုး - ၁၈၅၀၀ ကျပ်

ဇွဲကန္တာဦး

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ဘဝလဲပိန်ခဲ ဘဝလဲပိန်ခဲ
 နိဗ္ဗာန်ရတနာ နိဗ္ဗာန်ရတနာ
 ဝိညာဉ်ကိစ္စကိစ္စ ဝိညာဉ်ကိစ္စကိစ္စ
 ဝိညာဉ်ကိစ္စကိစ္စ ဝိညာဉ်ကိစ္စကိစ္စ
 ဝိညာဉ်ကိစ္စကိစ္စ ဝိညာဉ်ကိစ္စကိစ္စ
 ဝိညာဉ်ကိစ္စကိစ္စ ဝိညာဉ်ကိစ္စကိစ္စ
 ဝိညာဉ်ကိစ္စကိစ္စ ဝိညာဉ်ကိစ္စကိစ္စ

စကားသစ္စာ
 မှန်သောခါဝယ်
 ဩဇာလေးနက်
 ပေါ်ဆီတက်၍
 နွယ်မြက်သစ်ပင်
 ဆေးဖက်ဝင်၏။ ။

ရှင်မဟာသီလဝံသ

သစ္စာ

ငါ့စာဖတ်၍၊ မမြတ်တိုင်စေ
 မရှုံးစေသား၊ ပျင်းပြေနှစ်ခြိုက်
 တွေးဖွယ်ထိုက်ရာ၊ တစ်ပိုဒ်တလေ
 တွေ့ငြားပေမှု၊ စာပေကျေးကျွန်
 ငါ့ဝတ်ပွန်ပြီ၊ ငါ့မွန်အမြတ်
 ငါ့အတတ်ဟု၊ စာဖတ်သူပေါ်
 ခေါင်းကိုကျော်၍၊ ငါ့သော်ဆရာ
 မလုပ်ပါတည်း။ ။

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ရွာမွန်သာသို့ ပြန်လာခြင်း

- နွေကို လွမ်းသူနှစ်ဦး
- နုနုငယ်တို့ရွာ
- နုနုငယ်တို့အိမ်

နုနုငယ်ငယ် မောင်ငယ်ငယ်

- ဤလေးဦး
- နှစ်ဦးသူထံ
- ခင်တန်းရိပ်ဝယ်
- သူ့ကြောင့်တစ်ခက်
- စောမိရွှေဘဝင်
- အမှတ်မထင်
- ပြန်ဆုံသွားသော နေ့
- ချစ်မိလေသော နေ့
- နားမလည်သော နေ့တစ်နေ့
- ညှင်းဘယ်ကပွား
- ဘီလူးမောင့်ကြောင့် စောင့်တော့တယ်
- ဓာတ်ဟူသည်
- လွမ်းရိပ်ပို ညောင်ညိုစခန်း
- မမုန်းတမ်း ရာသက်တိုင်

ရောဂါသည်မလေး မောင့်ချစ်သူ

- အဝေးမြေဆီ
- တိမ်တောင်သဖွယ်

- နောင်ကြီးငင်ရာ
- ပတာဝတီ
- ကုသ
- ဘခက်ပြောသော လောကအမြင်
- လွမ်းဖွယ်အာရုံ
- မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ဦး
- အဖြေ
- ချစ်တာပဓာန

နွေကန္တာဦး

- သစ္စာ
- ရွက်ကြွေချိန်
- ကံကောင်းသူများ

အပိုင်း (၁)
ရွာမွန်သာသို့ ပြန်လာခြင်း

အခန်း(၁)

ဇွေကို လွမ်းသူနှစ်ဦး

ယင်းမာပင်ကိုကျော်၍ နာမည်ကြီး သံစကားကွေ့ကို လွန်မိသည်ဆိုလျှင်ပင် ဇွေကန္တာဦး၏ အရိပ်အငွေ့ကို ထိတွေ့မြင်သိရသကဲ့သို့ အနံ့အသက်ကလေးများ ကိုလည်း ရှုရှိုက်ခံစားရသည်။

အိပ်မက်ဆန် ကမ္ဘောဇ ရှမ်းမြေမြင့်၏ တောင်ရိုင်း တောင်လှိုင်း တောင်တံတိုင်းတို့သည် နောက်၌ ကျန်ရစ်ပြီ။ ထင်းရှူးသည် ကလောအလွန် ကတည်းက နှုတ်ဆက်နေရစ်သည်။ တောင်ကြီး ခရိုင်နှင့် မိတ္ထီလာခရိုင်နယ်စပ် မကွေးကြီးဝိုင်းအစ နမ့်ပန်ဒက် ချောင်းယဉ်ဆေးဆီကတည်းက ရွက်ကြွေစ ကျွန်းပင် တို့ကလည်း ခရီးတစ်လျှောက် လိုက်ပါမလာတော့။

မော်တော်ကားလမ်းဘေး ဝဲယာတွင် မြေမြင့်နှင့် လွင်ပြင်ကိုပင် အဆက် မပြတ်အောင် သစ္စာရှိစွာ သွယ်နှယ်အုပ်ဆိုင်း ပေးလေသော ဝါးတောပုပုတို့သည် သာ ရှုခင်းကို စိုးမိုးနေ၏။

မြရည်ကို ဆောင်ချင်ပေလျက် ဝါးရုံအုပ်တို့သည် ရွှေဝါသွေးကို ရေးရေး ပြုကြရပြီ။ ရွှေဝါရွက်တို့ထံမှ သင်းပျံ့ပျံ့ရနံ့သည် မွှေးကြိုင်ကြိုင် လှိုင်လေသည်။ တောနှင်း သောက်ရသောကြောင့် မခြောက်မစို တောင်မြေညိုညိုကလည်း မြေသင်း ရနံ့ ပျံ့ပျံ့ပျူးလေသတည်း။

နွေ၏ ရနံ့၊ ချစ်ဖွယ်သော နွေကန္တာဦး၏ ရနံ့။

ဪ... နွေကန္တာဦး၏ သွေးသောက်ရောင်းရင်း ဖြစ်သည့် ထနောင်း ဆူးဖြူနှင့် ဆူးရစ်တို့ပင် ပေါ်လာနှုတ်ဆက် ကြိုဆိုလေပြီ။ ဪ... ကြိုဆိုကြလေပြီ။

ကျွဲကပ်ဆုံရွာအလွန် တံတားကုံး အနီကြီးကို ကျော်မိ၍ ညင်ညင်သာသာ ကွေ့ဝိုက်ရှည်သွယ်လေသော ကားလမ်းပေါ် အရောက်၌ (စ)နံပါတ် တပ်ဖိယက်(စ်) ကားကလေးကို ရှေ့ပိုင်းမှ မောင်းနှင်လာသူ ဒရိုင်ဘာသည် မသိမသာ သက်ပြင်းချ သည်။ သူ့သက်ပြင်းကား စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွားသောကြောင့် ချလေသည့် သက်ပြင်း။

မြေပြန်သို့ ရောက်လေတော့မည်။

စတီရာရင်ကို ထိန်းရင်း မသိမသာ ခေါင်းနောက်လှည့်၍ ဒရိုင်ဘာက ဆိုသည်။

“မြေပြန်ရောက်တော့မယ် ဆရာ၊ တော်တော်လေး ဒိုက်လာတယ် နော် ဆရာ”

ကား၏ နောက်ခန်း၌ ကိုယ်ကို နောက်လှန်ကာ ခေါင်းကို မော့ရင်း ဘေးဘီကို ငေးလျက် လိုက်ပါလာသည့် “ဆရာ” အခေါ်ခံရသော တစ်ဦးတည်း လူရွယ်က အထူးအထွေ ပြန်မဖြေ၊ “အင်း” ဟုသာ ရှည်ရှည်ညည်းညည်း တုံ့ပြန် ၏။

ခက်ခဲလှသည် မဟုတ်သော်လည်း သိသိသာသာ ကွေ့ဝိုက်၍ မသိမသာ တွန့်လိမ်လေသောလမ်း ဖြစ်သောကြောင့် ဒရိုင်ဘာသည် သတိမူလျက် ကားကို အရှိန်မပြင်းတပြင်း မောင်းသည်။

မောင်းလျက်ကလည်း စဉ်းစားမိသေးသည်။

သူ့ဆရာသည် ခါတိုင်း၌မူ နှုတ်သွက်သူဟု မဆိုနိုင်စေ နှုတ်လေးသူကား မဟုတ်။ ယခု ဤခရီးတွင်မူ နှုတ်နည်းသည်။ ရွက်ဝါတို့ကို စ မြင်လေသည်မှစ၍ အထူး နှုတ်ဆိတ်သည်။ ဤအတွက်မူ အနည်းငယ် အံ့ဩမိသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာ၏ ဤမူဟန်ကြောင့် သူ၌ ကန့်ကွက်ဖွယ် မရှိ။ သူ့အလုပ်က ကားကိုကောင်း ကောင်းမှန်မှန် မောင်းရန်သာ မဟုတ်လေလော။

ဖြစ်နိုင်သည်မှာ အေးချမ်းသာယာသော တောင်ကြီးမြို့မှ ပူအိုက်သော ဤဒေသနားအရောက်၌ ဆရာသည် ပင်ပန်းနေရောမည်။ အမှန်က ဆရာသည် အမြဲ

ပင်ပန်းနေသူ ဖြစ်လေသည်။ နေ့မအိပ် ညမအိပ် လူနာတွေနှင့် အမြဲပင်ပန်းနေသူ သာတည်း။ ယခုလည်း ပင်ပန်းသောကြောင့် ကားနောက်ခန်း၌ အိပ်မောကျပါ လာလေသည်လော မပြောတတ်။ ဆရာ အိပ်မောကျပါလာလျှင် သူ ဝမ်းသာရမည်။ သူ့ဆရာသည် ည၌ အိပ်မောကျတတ်သူ မဟုတ်။ ဒါကိုတော့ သူသာ အသိဆုံးပါ။
အသိဆုံးပါ။

ဒရိုင်ဘာသည် ဤသို့စဉ်းစားကာ ဂီယာ မပြောင်းရရုံအရှိန်ပေး၍ ကားကို မှန်မှန်လေး မောင်းလာ၏။

ကြင်နာသိတတ်၍ တာဝန်ကျေသော ဒရိုင်ဘာများ သိရှာမည် မဟုတ်။ အမှန်မှာ သူ့ဆရာသည် အိပ်မောကျ၍ ပါလာသည် မဟုတ်ပါ။ အိပ်မက် မူးရိနှင့် ဆိုလျှင်မူ မှန်လိမ့်မည် ထင်သည်။

အိပ်မက်ဆန်သော ကမ္ဘောဇ ရှမ်းမြို့တော်၏ ချယ်ရီတောနှင့် ထင်းရှူး မြိုင်ရိပ်ဝယ် သူသည် အိပ်မက်မူးရိ မဖြစ်ခဲ့စဖူး။ ထာဝစဉ် ဆောင်းလဆန်သော ရှမ်း မြို့တော်သည် သူ၏ ပစ္စယုန်သာ ဖြစ်သည်။ လှုပ်ရှားရင်း ရှင်သန်နေရသော ပစ္စယုန်သည် အိပ်မက်မူးရိဖွယ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မပေး။

အတိတ် ဆိုသည်မှာ အိပ်မက်ဆန်သည်။ သို့မဟုတ် မရှိသည်ကို ရှိယောင် အဖြစ် အိပ်မက်ပမာပြုလာ လှည့်စားတတ်သည်။ သည်အတွက်မူ သူ့အတွက် ဝမ်းနည်းရမည်လော၊ ဝမ်းသာရမည်လော မပြောတတ်။ ကြည်နူးလွမ်းဆွတ်မိ သည်ကိုမူ သိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးမိသည်။ မသိနိုင်သော နောင်ဘဝခေါ် အနာဂတ်ဆီ သယ်ပိုးပေးသည်ဆိုသော သေခြင်းတရားရှိသည့် နည်းတူ သိခဲ့ဖူးသော်လည်း မရှိတော့ပြီ ဖြစ်သည့် အတိတ်ဆီ ပြန်ခေါ်သွားနိုင် သည့် နောက်ကြောင်းပြန် သေခြင်းတစ်မျိုးများ ရှိခဲ့လျှင် ကောင်းများ ကောင်းလေ မည်လောဟု တွေးမိသည်။ ကောင်းများ ကောင်းလေမည်လော မှန်သည်။ ကောင်း များ ကောင်းလေမည်လော၊ အတိအကျတော့ မသိပါလေ။ အကြောင်းမှာ အတိတ် ကာလမှ ကြည်နူးလွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာများသည် ကောင်းခြင်း ဆိုးခြင်းနှင့်မဆိုင်၊ ခံစားမှုနှင့်သာ ဆိုင်သည်။ ကောင်းသည်ကိုလည်း ခံစားရသည်။ မကောင်းသည်ကို လည်း ခံစားရသည်။ ခံစားရသည့် အရာမှန်သမျှသည် ကြည်နူးလွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ ချည်းသာတည်း။

သူက သူ့အတွေးနှင့်သူ ငြိမ်ပါလာခိုက် ကားသည် ဘုရားငါးဆူ တောင်ကြားသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ တောင်ကြားဝ နောက်ဆုံး မြေမြင့်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် သာစည်လွင်ပြင်သည် မျက်စိတစ်ဆုံး ပြန်ချင်တိုင်းပြန်၍ ပြောချင်တိုင်းပြောနေ၏။

နွေ၏ ညနေပိုင်းမြူတို့ လွင်ပြင်ကို မှန်မှန်လှမ်းနေသော်လည်း ရှုခင်းဝါးအောင် ဆိုင်းဆိုခြင်းတော့ မရှိသေး။ အနောက်မိုးပြင်ဝယ် ဝင်ပြီးစ နေသည် ရောင်လျှံကို ချန်ထားဆဲဖြစ်သောကြောင့် သည်ကနေကြည့်လျှင် နောက်ခံကားပြုအရာဝတ္ထုတိုင်းကို သဲသဲကွဲကွဲ မဟုတ်သည့်တိုင်စေ ဆေးစေစပ်စပ် သတိပြုရှာက မြင်နိုင်သေးသည်။

ဒရိုင်ဘာက အော်သည်။

“ဟိုမှာ ဆရာ ပုပ္ဖား၊ ပုပ္ဖားကို မြင်နိုင်သေးတယ်”

နောက်မှ သူကလည်း လှည့်ကြည့်သည်။ အမြင့်မှ စီးကြည့်ရသောကြောင့် နွေ၏ ခရမ်းရောင်လွင်ပြင်သည် ပြန်ချင်တိုင်း ပြန်သွားရာမှ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီ၌ အနံလိုက် ထောင်တက်နေသယောင်ယောင် ရှိသည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း၏ နယ်နိမိတ်အစပ်ကို ကျော်မိုးထိုးထောင်လျက် တိမ်စိုင့်လိုလို တိမ်တောင်နှယ်နှယ်နှင့် ပုပ္ဖားတောင်မင်းကို သီးသီးခြားခြား ထီးထီးမတ်မတ် မြင်ရ၏။

ဒရိုင်ဘာက ဆိုသည်။

“ဟောဒီနေရာကိုရောက်တိုင်း ပုပ္ဖားကို လှမ်းမြင်မိတယ် ဆရာ၊ တောင်တန်းကြီးတွေထဲ ကားမောင်းလာတုန်း စိတ်က ကျဉ်းကျပ်တယ်၊ လွင်ပြင်ကို ဘွားခနဲတွေ့ရတော့ စိတ်က အိပ်မက်က နီးသလို လွတ်လပ်သွားတယ်၊ ပုပ္ဖားကို လှမ်းမြင်တော့ အင်း ဟိုသင်း အောက်မေ့ချင်တယ် ဆရာရယ်”

သူက စိတ်ဝင်စားဟန်နှင့် ဒရိုင်ဘာကို ပြန်မေးသည်။

“ဘယ်လို ကိုထွေးရင် ပုပ္ဖားကို မြင်ရတော့ အောက်မေ့ချင်တယ် ဟုတ်စ”

ဒရိုင်ဘာ ကိုထွေးရင်က ပြုံးခြင်းထက် သာရုံ ရယ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အောက်မေ့ချင်တယ်၊ ကျွန်တော်က ကျောက်ပန်းတောင်းသား မဟုတ်လား ဆရာ၊ ကျွန်တော်ဖတ်တဲ့ ဝတ္ထုရေးဆရာတွေရဲ့ အသုံးနဲ့ပြောရရင် လွမ်းတယ်ပေါ့၊ ပုပ္ဖားကို လွမ်းတယ်၊ ကျောက်ပန်းတောင်းကို လွမ်းတယ်၊ အထူးသဖြင့် ပုပ္ဖားနဲ့ ကျောက်ပန်းတောင်းရဲ့ နွေကို လွမ်းတယ်၊ ကျွန်တော် သိပ်ကဗျာဆန်သွားလား ဆရာ”

သူ့ဆရာက ရယ်သည်။ သူ့ဆရာ ရယ်သောကြောင့် ကိုထွေးရင်ကလည်း လိုက်ရယ်သည်။ ရယ်ခြင်းဖြီးကြလျှင် သူ့ဆရာထံမှ စကားတစ်ခုခု ကြားရလိမ့်မည်ဟု ကိုထွေးရင်က မျှော်လင့်ထားသည်။

သူ့ဆရာထံမှ စကားသံ ထပ်မပေါ်လာ။ ကိုထွေးရင်မှာ ပွဲမကျသော ပြက်လုံးကို ထုတ်မိသည့် လူရွှင်တော်ကဲ့သို့ ခံစားရရှာ၏။

ကိုထွေးရင်သည် ကားကို မှန်မှန်သာ ဆက်မောင်းလာခဲ့ရ၏။

ဖွင့်ထားသော ကားမှန်တံခါးတို့မှ လေသည် အသံမြည်လျက် ဝင်လာ နေ၏။ နွေ၏ လွင်ပြင်လေသည် ကုန်းမြေမြင့်မှ ထာဝစဉ် ဆောင်းဆန်သော တောင်တန်းလေနှင့် ကွာခြားလှသည်။ တောင်တန်းလေက နုသည်။ ထိတွေ့ရာ၌ ပေါ့သည်။ ခံစားမိရာ၌ အေးမြလတ်ဆတ်သည်။ နွေ၏ လွင်ပြင် လေက ကြမ်းသည်။ ထိတွေ့ရာ၌ လေးပင်သည်။ ခံစားမိရာ၌ ပူနွေးထိုင်းမှိုင်းသည်။ ဪ ငိုက်မျှည်း ဖွယ်ရာလည်း ရှိသတည်း။

ကားလမ်းသည် ဖြောင့်ဖြောင့်ပြေးနေ၏။ ဝဲယာ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် တွင် ဝါးရုံတောတို့ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ လယ်မြေ၊ ယာမြေတို့က ခြောက်ခန်း ပပ်ကြားအက်နေသည်။ ထနောင်းပင်ပု၊ ဆီးဖြူပင်လှို၊ ဆူးရစ်ပင်ပြတ်တို့သာ ချုံသာသာ အမြင့်အစုနှင့် ပုပုနိမ့်နိမ့်ဖြင့် မြေကို ကင်းစောင့် တန်ဆာဆင်နေကြ၏။

လေ၌ ဖုန်မှုန့်မြေနှံတို့သာ စိုင်းစိုင်းသည်။ သို့ရာတွင် ခံပွင့်ဦးတို့၏ ရနံ့များ က ကြိုးစားသင်းပျံ့ကြည်နေကြသည်။

ဪ... နွေကန္တာဦး၌လည်း သူ့အပွင့်၊ သူ့အဖူး၊ သူ့ရနံ့၊ သူ့ဓာတ်နှင့် သူ့အထာအလျောက် လှပသော လွမ်းမောဖွယ်ရာတို့ရှိနေကြသည်။ ရှိနေကြပါသည်။

ရှေ့တစ်မိုင်ခန့် အဝေး၌ လွင်တီးခေါင် သစ်ပင်ကျွန်းငယ်ပမာ ရွာဟု သာ သိသာသော တစ်နေရာကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ထိုအခါကျမှ ကား၏ နောက်မှ ဆရာက စကားဆိုသည်။

“ခုနင်က ဘာတဲ့၊ အင်း... ကိုထွေးရင်က နွေကို လွမ်းသတဲ့ ဟုတ်လား”

“ဗျာ ခင်ဗျာ၊ ဆရာ ဘာပြောတာလဲ”

“ဪ... စောစောက ကိုထွေးရင်က နွေကို လွမ်းတယ် ဆိုလို့ပါ”

“ဪ... အဟင်း... အင်း... အင်း... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“နွေကို လွမ်းတယ်လို့ မပြောဘဲ နွေကို ချစ်တယ်လို့ ပြောကြရအောင်”
ကိုထွေးရင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ တစ်ချက် စဉ်းစားသည်။ ထို့နောက် သူဖတ်ဖူးသော ဝတ္ထုတစ်ခုတွင်းမှ ဇာတ်ဆောင် တစ်ဦး၏ လေသံကို အတုယူ၍ တည်ကြည်စွာ ဖြေသည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး ဆရာ”

“ကိုထွေးရင်အနေနဲ့ ကန့်ကွက်စရာလည်း မရှိဘူး၊ နွေကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ဟောဟိုရှေ့က ရွာမွန်သာမှာ ခဏနားကြရအောင်လား”

ကိုထွေးရင် ငိုငံသွား၏။ ထို့နောက် အသံပျော့ပျော့နှင့် ကန့်ကွက်သည်။

“နေဝင်ပြီ ဆရာ၊ မိတ္ထီလာရောက်အောင် တစ်နာရီနီးပါး ဆက်မောင်း ရဦးမယ်၊ နောက်ကျနေရင် ဆရာကြီးဒေါက်တာဦးဘမောင်နဲ့ ဇနီးကလည်း စိတ်ပူ နေကြဦးမယ်”

“ဦးဘမောင်က စိတ်ပူ စိုးရိမ်တတ်သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း အင်မတန် လူအားကိုးတဲ့ ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား၊ တို့ရွာမွန် သာမှာ ခဏနားကြရအောင်”

“ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ဆရာ၊ ဆရာတို့က မိတ္ထီလာမှာ တစ်ညအိပ်ပြီး မနက် ၅ နာရီထိုးထ ရန်ကုန်ကို အရောက်မောင်းမယ်ဆို၊ ဆရာတို့ ဆေးပညာ ညီလာခံက သန်ဘက်ခါ စတော့မယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်လည်း ဆရာ ရွာမွန်သာကို ဝင်မယ်၊ ခင်ဗျားမှာ ကန့်ကွက်စရာ ရှိသေးလား ကိုထွေးရင်”

ကိုထွေးရင်က ခေါင်းကို အသာအယာ ခါသည်။

“ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မကန့်ကွက်ဖူးပါဘူး၊ ဆရာ ပင်ပန်း မှာ စိုးလို့ပါ”

“ဒါဖြင့်ရင် ရွာမွန်သာမှာ ခဏရပ်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကားသည် ဆက်လက် ပြေးလာခဲ့၏။ မကြာမီပင် ရွာမွန်သာ သံကုန်း တံတားကြီးဆီ ရောက်လာကြ၏။

တစ်ကြိမ်ကမူ ရွာမွန်သာ တံတားကြီးသည် ပြေပြစ် ချောမွတ်သော တံတားကြီး တစ်ခု ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယခုမူ ယမန်နှစ်က ရေတိုက်စားသောကြောင့် တံတားကြီး ပျက်ခဲ့ရသည်။ ယခုအထိ ပြင်ဆင်မှု မပြီးသေး၊ လမ်းမှ တံတားသို့ အတက်သည် ယာယီ မတ်စောက်နေသေး၏။

ကိုထွေးရင်သည် တံတားထိပ် မရောက်မီကတည်းက ကားကို အနိမ့်ဆုံး ဂီယာပြောင်း၏။ ထို့နောက် ဖြည်းဖြည်းညင်ညင် တံတားကို ဖြတ်ကူးသည်။

တံတားတစ်ဖက်ထိပ် လမ်းဘေးတွင် ကားကို ထိုးရပ်လိုက်၏။

ကိုထွေးရင်နှင့် သူ့ဆရာသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြ၍ ဟိုဟိုသည် သည် လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။

နေဝင်ခဲ့ပြီးပြီ လထွက်နေ၏။ အလင်းရောင် မမှိန်၊ ရွာမွန်သာ တံတား ကြီး၏ တောင်ဘက်၌ ကျောက်တန်းဆည်ကို ရေးရေး တွေ့နိုင်သည်။ ဆည်၏ တောင်ဘက်ချောက်တွင်း၌ ပြီးပြီးပြန်ပြန် လက်နေသော ရေများကို မြင်ရ၏။

ကိုထွေးရင်က ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ မီးညှိဖွာရှိုက်၏။ ကိုထွေးရင်၏ ဆရာက လရောင်၌ မှန်မှန်လဲ့လဲ့ ရှိအပ်သော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးလျက် မလှုပ်မယှက် ရှိနေ၏။

အချိန်အတန်ကလေး ကြာသွားသည်။

ကိုထွေးရင်၏ ဆရာက သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီး ဆို၏။

“ကိုထွေးရင် ဒီမှာ ခဏစောင့်နေပါ။ ဆရာ ရွာထဲ ခဏ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဗျာ ရွာထဲ ခဏသွားဦးမယ်၊ အချိန်မတော်ကြီး ဆရာရယ်”

ဤသို့ ကန့်ကွက်လိုက်ပြီးနောက် ကိုထွေးရင်သည် သူ့ဆရာအား ပြန် ကြည့်သည်။

သူ့ဆရာ၏ အရပ်အမောင်းက ရှည်သွယ်သည်။ ကိုယ်လုံးက မဖွံ့ဖြိုး၊ ပိန်ပိန်ကိုင်းကိုင်းဟု ထင်နိုင်သည်။ အပါးစား အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို ဝတ်ထား သောကြောင့် အသွင်သည် ပိုမို ရှည်သွယ် ပိန်ကိုင်းနေသည်။ နဖူးထက်သို့ မဖြီးဘဲ ထားသော ဆံရိုင်းတို့ ဝဲခွေကျလာနေသည်။ မျက်နှာထားက အေးချမ်းသော်လည်း မေးရိုးတို့မှာ ပုံသဏ္ဍာန် ပီပြင် ခိုင်မာသည်။

ကိုထွေးရင်၏ ဆရာက ပြုံးသည်။ ပြုံးရင်း ညင်ညင်သာသာ ဆို၏။

“ရွာထဲကို ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ကိုထွေးရင် ဘာမှ မပူပါနဲ့၊ ဒီရွာမွန်သာဟာ ဘခက်တို့ရွာပါ။ ညွန့်မေတို့ရွာပါ ပြီးတော့...”

ကိုထွေးရင်၏ ဆရာသည် စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်
ညည်းညူဟန် တိုးတိုးပြောသည်။

“ပြီးတော့ ကိုထွေးရင်၊ ဒီရွာဟာ နုနုငယ်တို့ ရွာပါ”

ကိုထွေးရင်သည် မျက်လုံးပြူးသွား၏။ ကန္တာရခေါင်ခေါင်မှ ဤရွာကို သူ့
ဆရာက ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောနေ၏။ ဘခက်တို့ရွာ၊ ညွန့်မေတို့ရွာ၊ ပြီးတော့... ပြီးတော့
နုနုငယ်တို့ရွာ၊ နုနုငယ်တို့ရွာ။

ကိုထွေးရင် ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်မီ ကိုထွေးရင်၏ ဆရာသည် ရှုမှန်သာ
ဆီသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

ကိုထွေးရင်သည် ခေါင်းကုတ်လိုက်၏။ စိတ်ပျက်သယောင် ဖြစ်သော်
လည်း အမှန်က ကိုထွေးရင် စိတ်မပျက်။

တောင်ကြီးမြို့ စပိတံထွန်းဆေးရုံကြီး၌ ဤအတိုင်း သူ့ဆရာကို သူ တွေ့ဖူး
ပေါင်း များလှပြီ။

သက်ရှိ လူအရှင်ကြီးကို မေ့ဆေးပေး၍ ဘယ်သို့ ခွဲစိတ်သည်ကို ဒရိုင်ဘာ
ကိုထွေးရင်သည် အလွန် ကြည့်ချင်မိ၏။ ကြည့်ချင်မိ၍ သူ့ဆရာကို သူ ပူဆာသည်။
သူ့ဆရာက ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ထိုခွင့်ပြုသောနေ့က ကိုထွေးရင်သည် အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ
စိမ်းစိမ်း ဝတ်ရ၏။ အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီစိမ်းစိမ်းထက် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ကိုလည်း
လွှမ်းမိုးသေးသည်။ ခေါင်း၌လည်း ဦးထုပ်ဖြူ ဆောင်းရသေးသည်။ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်
ထက်လည်း အဝတ်ဖြူနှင့် ပိတ်စည်းရသေးသည်။ ဖိနပ်လည်း စပါယ်ရှယ် စီးရ
သေးသည်။ ကိုထွေးရင်က အသက်ရှူကျပ်ခဲ့သည်။ ခွဲစိတ်သည်ကို မြင်သောအခါ
နှလုံးတုန်လာသည်။ မရည်ရွယ်ဘဲ အနီဝတ် ဆရာမလေး တစ်ဦး၏ လက်မောင်းကို
သွားဆုပ်မိသည်။ ဆရာမလေးက မျက်လုံးပြူးပြာသည်။ ရိုးသားလှစွာ ကိုထွေးရင်က
ဇက်ပုပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ တောင်းပန်ရ၏။ အသံ မထွက်ရဲ။

ကိုထွေးရင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် နံနက်စောစော စက်နှိုးကျင့်ပေးထား
သော ကား၏ အင်ဂျင်စက်ကဲ့သို့ တခိုင်းခိုင်း တုန်ယင်နေခဲ့သည်။

သူ့ဆရာကသာ အလွန် တည်ငြိမ်နေသည်။

သူတို့ခွဲစိတ်သည်မှာ ကိရိယာများပါဘိခြင်း၊ မော်တော်ကားပျက်ကို
ပြင်ပေးသော ဝတ်(က်)ရှော့(ပ်)မှ အင်ဂျင်နီယာများထက်ပင် ကိရိယာစုံသေး။

ကိရိယံတို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းသည်။ ပြောင်းတိုင်း သူ့ဆရာသည် နှုတ်ဖြင့် မတောင်း၊ လက်သာ ဖြန့်တောင်း၏။ ခေါင်းပင် လှည့်မကြည့်။ အနီးရှိ အပြာဝတ်ဆရာမက လိုအပ်သော ကိရိယာကို ဆရာလက်တွင်း ထည့်ပေးရ၏။ ဆရာ ဘာလိုသည်ကို ဆရာမသည် သိပြီးဖြစ်ဟန်တကား၊ ဆရာမကိုလည်း ဆရာသည် ယုံကြည်ပြီးဟန်တကား။

မိမိကိုလည်း ဆရာသည် ယုံကြည်ပြီး ဖြစ်ရမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိမိကို ဤနေရာတွင် အစောင့်ခိုင်းထားပြီး သူက ဘခက်တို့၊ ညွန့်မေတို့၊ ပြီးတော့ နုနုငယ် တို့၏ရွာ ရွာမွန်သာအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

မိမိအနေနှင့် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

တောင်ကြီး စပ်စံထွန်း ဆေးရုံကြီးမှ ဆရာမ ချောချောကလေးများသည် မိမိဆရာ၏ အလိုက်အထိုက်ကို သိကြသကဲ့သို့ မိမိကလည်း အလိုက်အထိုက် သိရုံ သာ ရှိသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် မိမိဖတ်ဖူးသော ဝတ္ထုရေးဆရာကြီး တစ်ဦး၏ အဘော်အတိုင်း “ထွေးရင်ကတော့ ဒါပဲ တတ်နိုင်သည်။ သည်းပြင်တော့ ဘာများ တတ်နိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ”

ဤသို့ တွေးခေါ် မြော်မြင်ကြည့်ပြီးနောက် ဒရိုင်ဘာကိုထွေးရင်သည် မီး သေနပ်ပြုဖြစ်သော ဆေးပေါ့လိပ်ကို ထပ်မံ မီးညှိစွာရှိုက်သည်။

သို့ရာတွင် သူ့ရင်တွင်း၌မူ သူ့ဆရာ၏ နောက်ဆုံး စကားရပ်မှ အဆုံး ဝါကျ သည် ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။

“ပြီးတော့ ကိုထွေးရင်၊ ဒီရွာဟာ နုနုငယ်တို့ရွာပါ”

“နုနုငယ်တို့ရွာပါ။ ကိုထွေးရင်... နုနုငယ်တို့ရွာပါ”

အခန်း (၂) နုနုငယ်တို့ရွာ

ထွက်ဦးစလရောင်၌ ရေးရေးဖွေးဖွေး ရှိအပ်သော ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း ကိုထွေးရင်
၏ ဆရာသည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်လာသည်။

နေဝင်မီးထွန်းချိန် ဖြစ်သောကြောင့် ကလေးငိုသံ၊ ကြက်တွန်သံ၊ ခွေး
ဟောင်သံတို့ ရံဖန်ရံခါ ပြောက်ကျားထွက်ပေါ်လာသည်မှ လွဲ၍ ရွာသည် အထူး
တိတ်ဆိတ်နေ၏။ စားကျက်မှ အပြန် နောက်ကျဟန်ရှိသော ဆိတ်တစ်အုပ်နှင့်
ဆိတ်ကျောင်းသားငယ် တစ်ဦးမှတစ်ပါး လမ်းတွင် အခြားလူသူများကို မတွေ့ရ။

ဆိတ်ကျောင်းသား လူငယ်သည် သူ့ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည်။
ဆိတ်အုပ်ဒဏ်ကြောင့် ဖုန်ခိုးတို့ မွန်လာသဖြင့် သူက နှာခေါင်းကို လက်ကိုင်ပဝါဖြူ
နှင့် အုပ်လိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်ခြင်းကို ရပ်လိုက်၏။ ဆိတ်အုပ်က ရှေ့ဆက်သွား
သည်။ သူက နောက်ချန်နေရစ်၏။ အတန် လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ ဆိတ်ကျောင်းသား
လူငယ်သည် သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် လှည့်ကြည့်ပြီး ဆိတ်အုပ်နောက် လိုက်ပါ
ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ဖုန်ခိုးတို့ အတန်စဲသွားသောအခါ သူက ဆက်လျှောက်ပြန်သည်။

ရွာလယ်ရှိ အဓိက မန်ကျည်းပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ သူရပ်လိုက်ပြီး
ပတ်ဝန်းကျင်ကို စုံစမ်းသယောင် ကြည့်သည်။ လက်ယာဘက်၌ ဝါးချွန်ခြံစည်းရိုး
အရံအတား အတွင်းဝယ် အောက်ထပ်တစ်ဝက်ကာ အိမ်ခြေတံရှည် တစ်လုံးကို

တွေ့ရ၏။ အိမ်အပေါ်ထပ်၌ မီးရောင် မရှိ။ အောက်ထပ်၌သာ မီးမှိန်မှိန် လင်းနေသည်။

ထိုအိမ်ကို သူသည် ခေတ္တ မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်သည်။ ပထမသော် သူ့အမူအရာသည် ဝေခွဲမရဟန် ပေါ်သည်။ ထို့နောက်မူ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်နှင့် ပွင့်လျက်ရှိသော ခြံတံခါးပေါက်မှ အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

အိမ်အောက်ထပ်၌ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့။ သူက ခေတ္တရပ်၍ အကဲခတ်နေဆဲ၊ ရုတ်တရက် ထိုးဟောင်လိုက်သော ခွေးတစ်ကောင်၏ အသံကို ကြားရ၏။ သူသည် မတုန်လှုပ်သော်လည်း သတိအနေအထားနှင့် ခွေးကို ရင်ဆိုင်သည်။

သို့ရာတွင် ခွေးသည် ယဉ်ပါးသော ခွေးသာ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ လူနားမကပ်ဘဲ မလှမ်းမကမ်းမှ အမြီးနှုတ်ရင်း အနံ့ခံလျက် ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် ဟောင်နေ၏။

“ဟဲ့... ရွှေမိ ဘာဟောင်နေတာလဲ” ဟူသော မေးသံနှင့်အတူ အိမ်နောက်ဘေးမှ လူတစ်ဦး ပေါ်လာသည်။

ပေါ်လာသူမှာ ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ထား၍ ခါးအထက်၌ ဘာမျှမရှိ။ သျှောင်ထုံးနှင့်ဖြစ်၍ ခေါင်းတွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါ ပေါင်းထားသည်။ အသက်က ၄၀ ခန့် ရှိမည်။ ထိုဦးကြီးသည် ဧည့်သည်သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး ဖော်ရွေစွာ ဆိုသည်။

“ဪ... မြို့က လ-အ-က က ထင်တယ်၊ လာပါ ထိုင်ပါ ဗိုလ်ကြီး” ဧည့်သည် သူက အသာအယာ ပြုံးသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါထက် ဒီအိမ်ဟာ ဘခက်တို့ အိမ် မဟုတ်လား”

“မှန်သပ၊ ဦးဘခက်တို့ အိမ်ပါ၊ ရဲဘော် ဦးဘခက်တော့ မရှိဘူး”

“ဒါဖြင့် ညွှန်မေ... အဲ... မညွှန်မေကော ခင်ဗျာ”

“ဪ... ဆရာမကြီး ဒေါ်ညွှန်မေကို ပြောတာလား၊ ဆရာမကြီးလည်း မရှိဘူး”

သူသည် စိတ်ပျက်သယောင် ဘာစကား ဆက်ပြောရမှန်း မသိ။ ဦးကြီးကသာ တာဝန်ကျေပွန် ဖော်ရွေစွာ ဖိတ်ခေါ်သည်။

“ဗိုလ်ကြီး... အဲလေ မောင်ရင် ဝင်ထိုင်ပါဦး၊ လာလာ”
ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဦးကြီးသည် အိမ်အောက်ထပ်သို့ ရှေ့ဆောင်
ဝင်သွားသောကြောင့် သူကလည်း ဝင်လိုက်သွားသည်။

“လာ လာ ဒီမှာ ထိုင်”

ဦးကြီးက ဖိတ်ခေါ်သော်လည်း သူက မထိုင်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးခင်ဗျာ၊ ဪ ဒါထက် အိမ်က နည်းနည်းပြောင်းသွား
တယ်နော်”

“အိုး မောင်ရင်နယ်၊ နည်းနည်း ပြောင်းသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အများကြီး
ပြောင်းသွားတာ၊ အစက ဒါရဲဘော်ဦးဘခက်ရဲ့ အမေမုဆိုးမတဲ၊ အခုတော့အိမ်၊
အိမ် ဆိုတာက အပေါ်ထပ်ကို ပြောတာ၊ အောက်ထပ်က စာကြည့်တိုက်၊ ပြီးတော့
အသုံးလုံးကြေ ညကျောင်း၊ လလသသ ကိစ္စတွေ စည်းဝေးရင်လည်း ဒီမှာပဲ စည်းဝေး
တာပဲ”

သူက ဦးကြီး ပြောသည်ကို နားထောင်ရင်း အိမ်အောက်ထပ်ကို စူးစမ်း
ကြည့်သည်။

အိမ်သည် တောင့်တင်း ခိုင်မာသော အင်္ဂါတိုင်ထူသည့် ခြေတံရှည်အိမ်
ဖြစ်သည်။ အိမ်အောက်ထပ်ကို အရှေ့မျက်နှာမှလွဲ၍ ဝါးကြောထု ထရံကာထား
သည်။ အောက်ထပ် တစ်ခုလုံးသည် ပေငါးဆယ်ခန့် ကျယ်သကဲ့သို့ ပေလေးဆယ်
ခန့် ရှည်သည်။ တစ်ဝက်၌ စာသင်သားထိုင် စားပွဲရှည်နှင့် ခုံရှည် အကြမ်းစားများ
ရှိသည်။ နံရံနှင့်ကပ်လျက် ထိပ်တွင် အနက်ရောင်သင်ပုန်းကြီး တစ်ခုရှိ၏။ အခြား
တစ်ဝက်တွင်မူ ဗီရိုသုံးလုံး ရှိသည်။ ခုံတန်းရှည် လေးဖက်လေးတန် ဝိုင်းရံအပ်သော
စားပွဲကြမ်းရှည် တစ်ခုလည်း ရှိသည်။ စားပွဲပေါ်၌ သတင်းစာများကို မြင်နိုင်သည်။

ဧည့်သည် သူက ငြိမ်၍ စူးစမ်းနေခိုက် ဦးကြီးက ဒုတိယမို့ ဖိတ်ခေါ်
ပြန်သည်။

“လာလေ မောင်ရင် ထိုင်... ထိုင်ဦး”

“ကျွန်တော် မထိုင်တော့ပါဘူး၊ ဦးကြီး ခင်ဗျာ၊ ဒါထက် ဘ...ဘ...အဲ...
ဦးဘခက်တို့ ဘယ်အချိန် ပြန်လာကြမလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျုပ် မပြောနိုင်ဘူး၊ ရဲဘော် ဦးဘခက်က အခု ဒီနေ့မြို့က
ပါတီယူနစ်ရုံးမှာ သွားထိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာမကြီး ဒေါ်ညွန့်မေကလည်း

ခါတိုင်းဆို ပြန်လာပြီ မြို့က အ-ထ-က ကျောင်းက လေးနာရီ ဒါမှမဟုတ် အလွန်ဆုံး ငါးနာရီခင်းတာ မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့တော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး စောစောပြန်ရောက် ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ ရွာက လူတော်တော်များများလည်း စောစော ပြန်ရောက် ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သူတို့အားလုံး ဘယ်သွားနေကြလို့လဲ”

ဦးကြီးက အားရပါးရ ရယ်သည်။

“ဘယ်သွားနေရမလဲ၊ တကယ့်နေရာ သွားနေကြတာပေါ့၊ သူတို့ ကျောက် တံခါးကို သွားနေကြတယ်၊ အခု နွေက စပြီး ကျောက်တံခါးက ရေလွှတ်ပေးမယ်၊ ဒီမှာ မောင်ရင် ကျုပ်တို့ ဒီနေ့ မအားတော့ဘူး၊ ချည်မျှင်ရှည်ဝါဂွမ်း စိုက်တော့မယ် လေ၊ အဲဒါ ရဲဘော် ဦးဘခက်ရော၊ ဆရာမကြီး ဒေါ်ညွန့်မေရော၊ တစ်ရွာလုံးရော အခမ်းအနားနဲ့ ရေသွားဖွင့်နေကြတာ”

ဧည့်သည် သူက လေးလေးငြိမ်ငြိမ် ခေါင်းကို ညိတ်ကာ-

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ နောက်တစ်နာရီလောက်ဆို ပြန်လာကြတန် ကောင်း ပါရဲနော် ဦးကြီး”

“အင်း ပြန်လာတန်ကောင်းရဲ့၊ မောင်ရင်က မြို့ကဧည့်သည်နဲ့ တူတယ်၊ စောင့်ချင်စောင့်ပါလား၊ ကျုပ် ဗီရိုတွေ ဖွင့်ပေးမယ်လေ”

“ခင်ဗျာ”

“မောင်ရင် ပျင်းနေမှာစိုးလို့ပါ၊ စားပွဲပေါ်မှာ ကြေးမုံရော၊ မြန်မာ့အလင်း ရော၊ ရန်ကုန်ရော၊ ဗိုလ်တထောင်ရော၊ လုပ်သားပြည်သူရော သတင်းစာ အားလုံး ရှိတယ်၊ ဗီရိုတွေထဲမှာ ရှေ့သို့ရော၊ ပါတီသတင်းစဉ်ရော၊ ရှုမဝရော၊ သွေးသောက်ရော၊ ငွေတာရီရော၊ မြဝတီရော၊ ဖတ်စရာတွေ အားလုံး ရှိတယ်၊ ကျုပ်က အသုံးလုံးကြေ ကျောင်းသားတွေထဲမှာ ပထမရပြီး အခု စာကြည့်တိုက်မှူး လုပ်နေတာ၊ မောင်ရင် အပျင်းပြေ စာဖတ်မလား၊ ကျုပ် ဗီရိုဖွင့်ပေးမယ်”

သူက လေးစား ယဉ်ကျေးစွာ ဦးညွတ်ပြီး ဖြေသည်။

“ကျွန်တော် စာမဖတ်တော့ပါဘူး၊ ဦးကြီး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တခြား အသိ တွေဆီ သွားလည်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း သွားသပ၊ ဒါထက် ရဲဘော်ဦးဘခက်တို့၊ ဆရာမကြီး ဒေါ်ညွန့်မေတို့ ပြန်လာရင် ဖြေရအောင် မောင်ရင်က ဘယ်အသိအိမ် သွားမလို့လဲ ပြောခဲ့စမ်းပါ”

သူက တစ်ချက် ဝိုင်သွားသည်။ ထို့နောက် ဆွေးမြည့်စွာဖြင့် ဦးကြီးကို ကြည့်လျက် ဖြေသည်။

“ကျွန်တော် နုနုငယ်တို့ အိမ်ကို သွားပါမယ် ဦးကြီးခင်ဗျာ၊ ဘခက်တို့၊ ညွန့်မေတို့ ပြန်လာရင် အဲဒါကို ပြောပြပေးပါ၊ ဪ ဦးကြီး ဟောဒါလေးကိုလည်း ဘခက်ကို ပေးလိုက်စမ်းပါ”

သူက အိတ်တွင်းမှ ဖောင်တိန် တစ်လက်ကို ဖြုတ်ယူ၍ ဦးကြီးကို ပေးသည်။ ဟောင်းနွမ်းလှသော ဖောင်တိန် တစ်လက်တည်း။

ဦးကြီးသည် ပါးစပ်ပြု၊ မျက်လုံးပြူး၍ သူ့ကို စကားမဆိုနိုင်ဘဲ ကြည့်နေ၏။ သူကသာ ဆက်ပြော၏။

“ဒီလောက်ဆို သူတို့ မှတ်မိပါတယ်၊ မမှတ်မိရင်လည်း ပြောလိုက်ပါ ဦးကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့် နာမည်က နှင်းငွေတဲ့၊ ဒေါက်တာနှင်းငွေတဲ့၊ နုနုငယ်တို့အိမ် ကျွန်တော် သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ် ဦးကြီး”

သူက လျင်မြန်စွာ ခြံတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

မျက်လုံးပြူး၊ ပါးစပ်ပြုနေရာမှ ဦးကြီးသည် လှုပ်ရှားလာသည်။

ဦးကြီးက နှုတ်မှ “ဖွ... ဖွ...” ဟု ရွှေ့တ်ရင်း ဖနောင့်မှ မြေမှုန်ဖြင့် နဖူးကို သုတ်လိမ်းလိုက်၏။ အတန်ကြာ ဝိုင်နေသေးသည်။ ထို့နောက်မှ သတိရဟန် ခြံဆီသို့ ပြေးထွက်လာသည်။

သူ၏ အရိပ်အယောင်ကိုမူ မတွေ့တော့။

ဦးကြီးသည် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် တိုးတိုး ရွှေ့တ်၏။

“နုနုငယ်တို့ အိမ်ဆီကို၊ မြတ်စွာဘုရား၊ နုနုငယ်တို့ အိမ်ဆီကို ဖွ ..ဟဲ့... အမယ်လေး၊ ဟယ် ဒီကောင်မ အလိုက်မသိဘူး”

ဦးကြီး၏ နောက်ဆုံးစကားသည် ရွှေ့မိကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရွှေ့မိသည် ဝင်းထိန်စပြုသော လမင်းကို မျှော်ကြည့်၍ ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် အူနေသောကြောင့်တည်း။

အခန်း (၃)

နုနုငယ်တို့အိမ်

မြူမကင်းသော်လည်း တိမ်ရှင်းသည့် နွေဦးည ကောင်းကင်ပြင်၌ လသည် ထိန်ထိန် ဝင်းစပြုပြီ။

ရွာထိပ်လက်ပံပင်၌ ကျီးတို့ ပြိုနေ၏။ လရောင်ဝင်းသော လေဟာပြင် တွင် လင်းဆွဲငှက်တို့ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပျံကူးလူးလာနေ၏။

ဒေါက်တာ နှင်းငွေကသာ ရွာလမ်းအတိုင်း မြောက်အစွန်သို့ လျှောက် လာနေ၏။

နွေဦးညက ချမ်းစိမ့်စိမ့်နိုင်သည်။ နွေဦးလက ဖြူရော်ရော် ရှိသည်။ တစ်လောကလုံးကလည်း ဆိတ်ငြိမ်လွန်းလှသည်။

ရွာအစွန်မှ အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံသာ ကုက္ကိုရွက် တို့ ကြွေသံကြားရ၏။

လမ်းဘေးဝဲယာ၌ ထနောင်းပင်ပု၊ ဆူးဖြူပင်ပု၊ ကန္တာရပင်ပုတို့သည် ခပ်ကျဲကျဲ ခြားခြားနားနား ပေါက်နေကြ၏။ နွေဦးမတိုင်မီကပင် ရွက်လဲခဲ့သော သူတို့သည် မြရည်စိမ်းကောင်း စိမ်းနေမည်။ လရောင်၌မူ အရောင်အဆင်းက မသဲမကွဲ၊ ပင်ပု ပင်စုဟုသာ အသိအမှတ် ပြုရသည်။

ဒေါက်တာနှင်းငွေ ဆက်လျှောက်လာခိုက် မနီးမဝေးမှ ခြေသံကို ကြားရသည်။ ခြေသံနှင့်အတူ လေဝယ်ခွင်း၍ တစ်စုံတစ်ခု သွားသံကို ကြားရ၏။ လက်ပံပင်ကို ထိုတစ်စုံတစ်ခုမှန်၍ “ဒေါက်”ခနဲ မြည်သံလည်း ပေါ်လာသည်။

ရှေ့မှ မည်းမည်းရေးရေး သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ဒေါက်တာနှင်းငွေ မြင်ရ၏။ ထိုသဏ္ဍာန်က လှမ်းအော်တားမြစ်၏။

“ဟေ့ ဘယ်သူတုံး၊ ရပ်လိုက်”

ဒေါက်တာနှင်းငွေက ပမာမပြုဘဲ ရှေ့ဆက်သွား၏။ သို့ရာတွင် သူ့နားရွက်အနီးမှ ကပ်ကာ ဝီခေါ် ဖြတ်သန်းသွားသည့် အရာကြောင့် ဒေါက်တာနှင်းငွေ ရပ်လိုက်ရ၏။

ရှေ့မှ သဏ္ဍာန်ကသာ ခြိမ်းခြောက် အော်ဟစ်သည်။

“လူလား တစ္ဆေလား၊ လူဆိုရပ်နေ၊ တစ္ဆေ ဆိုရင် မပြေးနဲ့ လောက်လွဲစာမိသွားမယ်၊ ဆိတ်ကျောင်းသား ကျောက်ခဲတဲ့ကွ၊ တစ်ခဲတည်း ရှိတယ်၊ လာလေရော့”

“ငှီး” ခနဲ မြည်၍ လောက်စာလုံးသည် ဒေါက်တာနှင်းငွေ၏ ခေါင်းထက်မှ ပျံသွား၏။

“ဟေ့ သူငယ် လွန်လှချေလား၊ လူမှန်း တစ္ဆေမှန်း မသိရအောင် မင်းမှာ သတ္တိမရှိဘူးလား”

ဒေါက်တာနှင်းငွေက ဒေါသနှင့်အော်၏။ ထိုအခါကျပါမှ ရှေ့မှ လောက်လွဲရှင် ကျောက်ခဲသည် သူ့ဝရဇိန် လက်နက်ကို ရပ်လိုက်၏။

ဒေါက်တာနှင်းငွေက ရှေ့တက်လာသည်။

ကျောက်ခဲက မပစ်သော်လည်း လောက်လွဲကို ချိန်ထား၏။

တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မြင်သာကျမှ ကျောက်ခဲက စ အသံပြုသည်။

“အာ”

ဒေါက်တာနှင်းငွေကလည်း အသိအမှတ်ပြု၏။

“ဪ... မင်းကိုး”

လောက်လွဲ လက်နက် စကြာသခင် ကိုကျောက်ခဲမှာ ရှာအဝင်၌ သူတွေ့ခဲ့သော ဆိတ်ကျောင်းသားပင် ဖြစ်နေ၏။ ကျောက်ခဲကလည်း သူ့ကို မှတ်မိပုံရ၏။

ဒေါက်တာက ပျော့ပျောင်းစွာ အပြစ်တင်သည်။

“မင်းနှယ်ကွယ် မဆင်မခြင် မစုံစမ်းဘဲ လောက်လွဲနဲ့ အရင်ပစ်ရသလား”

“ပစ်ရတာပေါ့ဗျ၊ ဒီအချိန် ဒီနေရာမှာ လူတွေ လမ်းမလျှောက်ဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

“ခင်ဗျား တော်တော် နားဝေးတယ်၊ ဧည့်သည် မြို့သားနဲ့တူတယ်၊ ကျုပ်တို့ ရွာက လူတွေဟာ ဒီအချိန်၊ အဲ... ဒီအချိန် မပြောနဲ့၊ နေဝင်ရင် ဒီဘက်ကို ဘယ်သူမှ မလာဘူး”

“နို့ မင်းကတော့ ဘာပြုလို့ လာသလဲ”

“ကျုပ်ကလည်း လာချင်လို့ လာရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျုပ် အလုပ်က မလာမဖြစ်လို့ ပြီးတော့ နာနာဘာဝဆိုတဲ့ ကောင်တွေက ကျုပ်တို့ ဆိတ်ကျောင်းသားတွေကို ကြောက်ကြတယ်၊ ကျုပ်တို့ကို ကြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး လေ၊ ဟောဒါကို ကြောက်တာ”

ကျောက်ခဲက စကားအဆုံး၌ လောက်လွဲကို ဝင့်ကြွားစွာ ပြ၏။

စကားဆက်ပြောရန် အကြောင်းမရှိတော့သောကြောင့် သူက တစ်ချက် ပြုံးပြီး ရှေ့ဆက်သွားမည် ပြု၏။ ကျောက်ခဲက နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး သူ့ရှေ့မှ ကာဆီး၍ တားမြစ်၏။

“ဟေ့လူ ခင်ဗျား အဲဒီဘက် ဆက်မသွားနဲ့၊ ဟိုမှာ ဖုန်းဆိုးနဲ့ အိမ်ဆိုးပဲ ရှိတယ်”

သူက အေးချမ်းစွာ ပြုံးပြီး ကျောက်ခဲကို စကားပြန်သည်။

“ဟိုဘက်မှာ ဖုန်းဆိုးသာ ရှိတယ် ဆိုတာကို ငါလည်း သိပါတယ်၊ အိမ်ဆိုးကြီး ရှိတယ် ဆိုတာကိုတော့ လက်မခံဘူး၊ အဲဒီက ငါ့အသိအိမ်သွားမလို့”

“ဗျာ အဲဒီဘက်မှာ လူနေတဲ့အိမ် မရှိဘူးဗျ”

“ရှိပါတယ်ကွယ်၊ နုနုငယ်တို့အိမ် ရှိခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီကို ငါသွားမလို့ပါ”

ကိုကျောက်ခဲက မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။ သူသည် ဒေါက်တာအား ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တစ်ပတ်ပန်းကျော်ပြီး ရွာဘက်ကျောခိုင်းလျက် စူးစိုက်ကြည့်သည်။ လောက်စာလုံး ထည့်ထားသည့် လောက်လွဲကိုလည်း အရေးကြုံလျှင် ပစ်လွှတ်ရန် အဆင်သင့် အနေအထား ကိုင်ထား၏။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း ရွာဘက်သို့ နောက်ပြန် ပြန်ဆုတ်၏။

ဒေါက်တာက တစ်ချက်ပြီး ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်ပြီး ရှေ့သို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာလာ၏။

ကျောက်ခဲ ပြောသည်မှာ မှန်၏။ ဤမှာဘက်၌ လူနေအိမ်ခြေဟု မရှိ။ စောင်ချမ်းနှင့် နာနတ်ရိုင်းပင်တို့ ကြီးစိုးသော ဖုန်းဆိုးတောကလေးများကိုသာ တွေ့ရတော့သည်။

ရွာမှ အတော်လှမ်းသော ခြံပျက်ကြီး တစ်ခုရှေ့၌ ဒေါက်တာသည် ရပ်လိုက်၏။ ခြံလယ်၌ အိမ်အိုကြီး တစ်ဆောင်သည် ကြီးမားမည်းမှောင်သော သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင်ပမာ ထီးထီးရပ်နေ၏။

ဒေါက်တာသည် အိမ်အိုကြီးကိုငေးရင်း စဉ်းစားသည်။ မိမိ ဘာလုပ်နေပါသနည်း။ မိမိလုပ်နေသည်ကို လူတွေက ဘာပြောကြမည်နည်း။ မည်သူက မည်သို့ဆိုစေ မိမိကတော့ နုနုငယ်ကို ဝင်ရောက် နှုတ်ဆက်ရပေမည်။ တကယ်တော့ ဤမျှ ကြာညောင်းသည်အထိ ထပ်မံ ရောက်မလာနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် နုနုငယ်ကို မိမိတောင်းပန်ရပေမည်။ နုနုငယ်ကို တောင်းပန်ရပေမည်။

ဒေါက်တာသည် သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်ပြီး ခြံတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ခြံပျက်ကြီး ဖြစ်သော်လည်း မိုးခေါင်ရေရှားအရပ် ဖြစ်သောကြောင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ မရှုပ်လှ။ ခြံတွင်းမှ မြေတလင်းသည် ရှင်းပြောင်သန့်စင်နေသည်။ မြေတလင်းထက် ရွက်ဝါအချို့ လေပျော့ပျော့ ဆောင်သောကြောင့် တစ်လိမ့် နှစ်လိမ့် ဖြည်းဖြည်းလိမ့်နေကြ၏။

အိမ်အိုကြီးကလည်း မသိမသာ ယိမ်းယိုင်ဟန် ရှိသည်။ တိုင်တို့ဆီမှ တအိအိမြည်သံနှင့် တံခါးရှက် တစ်ခု၏ တကူကြို လှုပ်ရှားသံသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကိုပျက်ရုံ သဲ့သဲ့လေးသာ ပေါ်လာနေ၏။

လရောင်သည် ပိုမို ထိန်လင်းလာသောကြောင့် အရိပ်ခိုသော အိမ်အိုကြီး၏ အပိုင်းတို့သည် ပိုမိုမည်းမှောင်လာသည်။

ဒေါက်တာက အိမ်ကြီး၏ မြောက်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

ရေတွင်းဟောင်းကြီး တစ်ခုအနီးမှ မြေ၌ ဝပ်လျက်ရှိသော သတ္တဝါတစ်ကောင်က ဆီးကြိုသည်။

ဒေါက်တာ၏ ရှူးဖိနပ်က အုတ်ခဲကျိုးတစ်ပိုင်းကို ဝင်တိုက်မိသောကြောင့် အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သတ္တဝါကောင်က နောက်ဆုတ်ပြေးခွာ ရှောင်ထွက်သွား၏။ ကြီးမားလှသော မြေကြွက်ကြီး တစ်ကောင်သာတည်း။

mgjoe.com

ဒေါက်တာသည် ရေတွင်းပျက်ကို ကျော်၍ ခြံ၏ မြောက်စည်းရိုးဆီ ချဉ်းကပ်လာသည်။

ခြံစည်းရိုးစပ်မှ အရွက်မဲ့ကာ ကိုင်းရိုးတံတို့ ငေါငေါဆန့်ဆန့် ရှိသော လက်ပံပင်ထက်မှ လက်ပံပွင့်တို့ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျနေ၏။

ခြံစည်းရိုး မရောက်တရောက်၌ ကန္တာရပင်စုတို့ ပုပုနိမ့်နိမ့် အုပ်ဆိုင် ထားရာ အောက်၌ ညိုညိုမောက်မောက် အရာနှစ်ခု ယှဉ်လျက် တည်ရှိနေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ဒေါက်တာသည် လက်ယာဘက်ရှိ ညိုညိုမောက်သော အရာဆီ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

ဂုဏ်နှင့်မာန်ကင်းစွာ သွယ်ပျောင်း ညွတ်ကျနေသော ကန္တာရပင်၏ အကိုင်း အရွက်တို့ကို ဒေါက်တာသည် ဆူးမထိရန် သတိထားလျက် အသာအယာ ဖယ်ရှား သည်။

ညိုညိုမောက်သော အရာသည် ဂူတစ်ခုသာတည်း။ ဂူငယ်တစ်ခုသာ တည်း။

လရောင်က ဂူထိပ်နံရံဆီ တည့်တည့် ကျရောက်နေ၏။ အင်္ဂတေသားကို ထွင်းဖောက်လျက် ထိုးထားသော စာတန်း၌ ဆေးဖြူမပျက်တပျက် ရှိနေသည်။ အနီးမှ ကပ်၍ ကြည့်ရသောကြောင့် လရောင်၌ပင် စာတန်းကို ဒေါက်တာသည် သဲသဲကွဲကွဲဖတ်နိုင်၏။

နုနုငယ်
အသက် (၂၅)နှစ်

ဒေါက်တာသည် လက်တစ်ဖက်က ကန္တာရပင်ကိုင်းကို မ ထားရင်း မြေပြင်၌ နူးတစ်ဖက်ထောင်လျက် စာတန်းကို ကြေကြေကွဲကွဲ ရင်တွင်းမှ ဖတ် နေ၏။

သူ့မျက်လုံးမှ မျက်ရည်ပေါက်များ ကျဆင်းလာနေသည်ကို ဒေါက်တာ သတိပြုမိ၏။

ငိုပါသည်လေ နုနုငယ်၊ ချစ်လှစွာသော နုနုငယ်၊ နုငယ်အတွက်လည်း ငိုပါသည်၊ မောင့်အတွက်လည်း ငိုပါသည်။ ကံဆိုးသူ လူသားတွေ အတွက်လည်း

ငိုပါသည်။ ကံကောင်းသူ လူသား လူမိုက် အပေါင်းအတွက်လည်း ငိုပါသည်။ အိုသည်လောက ဆိုသည့် တစ်ခုလုံးအတွက် မောင် ငိုပါသည် နုငယ်။

ရှိုက်သံ မထွက်သော တိတ်ဆိတ်သည့် ငိုခြင်းကို ပြု၍ ဒေါက်တာသည် ငြိမ်နေ၏။ အတန်ကြာမှ ကန္တာရပင်ကိုင်းကို လွတ်လိုက်၍ နေရာမှ ထသည်။

ကန္တာရပင်ကိုင်းသည် ညင်ညင်ငြိမ်ငြိမ် ပြန်ကျလာ၍ ဂူငယ်ကို အုပ်ဆိုင်းသည်။ သို့ရာတွင် အရွက်မကြီး အကိုင်းမစိတ်သောကြောင့် ဂူနံရံတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမပစ်နိုင်။

“နုငယ်”

သည်စာလုံးတို့က လရောင်၌ ပေါ်လွင်နေဆဲတည်း။

ဒေါက်တာသည် ပင်ပန်းလှစွာ မြေပြင်ကို ကိုင်းညွတ်ကျနေသော ကင်ပွန်းပင်စည် တစ်ခုထက် ထိုင်လိုက်၏။

ပထမမူ ဒေါက်တာသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ကာ ငြိမ်နေသည်။ ခဏ၌မူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်ကြည့်သည်။

မိုးပြင်၌ ပြည့်လှဆဲ လသည် ရွန်းရွန်းကြီး သာနေ၏။

အရှေ့အဝေးဆီ၌ ရှမ်းရိုးမ တောင်မင်းသည် ပြာပြာမှောင်မှောင်နှင့် ငြိမ်ငြိမ်ကြီး လဲလျောင်း ဝပ်စင်းနေသည်။

တောင်လေရူးက ညည်းညည်းညူညူ ဝှေ့လာဆဲ အိမ်အိုကြီးကလည်း တအိအိ ရှိုက်ငင်သည်။

ခြံတစ်ထောင့်ရှိ မဲဇေလီပင်မှ ရွက်ဝါတို့သည် ဖြိုင်ဖြိုင် ကြွေကျနေကြ၏။ လက်ပံပွင့်တို့ကလည်း ဖြိုင်ဖြိုင် မဟုတ်စေ တစ်ပွင့်ချင်း ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက် ကြွေကျနေကြ၏။

ခံပွင့်နဲ့တို့ကသာ လေ၌ သင်းနေ၊ ကြိုင်နေ၊ လှိုင်နေသည်။

နွေဦးညသည် ဆိတ်သုဉ်းလွန်းစွာတကား၊ သို့ရာတွင် ဆိတ်သုဉ်းစွာပင် လှလွန်းပေစွာတကား။

ဤထက် ပိုမိုလှပသော တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သည့် နွေဦးညများကို ဒေါက်တာသည် ကြုံခဲ့ဖူးသည်။ မှန်သည် ကြုံခဲ့ဖူးသည်။ နုငယ်နှင့်အတူ ကြုံခဲ့ဖူးသည်။ ယခုမူ နုငယ် တစ်ယောက်သည် လောက၌ မရှိပြီ။

နုနုငယ် လောက၌ မရှိခြင်းသည် သူ့အတွက် ဆုံးရှုံးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
 လူတစ်ယောက်အနေနှင့်လည်း ဆုံးရှုံးသည်။ ဆရာဝန်တစ်ဦး အနေနှင့်လည်း
 ဆုံးရှုံးသည်။ အားလုံး အားလုံးအတွက် ဆုံးရှုံးသည်။

ဆိတ်သုဉ်းစွာလှသော နွေဦးည ကန္တာရကို ငေးရင်း ဒေါက်တာသည်
 ငြိမ်နေ၏။ လူက ငြိမ်နေသော်လည်း စိတ်က ခရီးသွားနေသည်။

ပိုလိုလှပသော နွေကာလနှင့် နွေဦးညများဆီ နုငယ်နှင့် မောင်နှင်ငွေတို့
 ကြုံခဲ့ ဆုံခဲ့၊ ချစ်ခဲ့ ကွဲခဲ့ရသော လွမ်းဖွယ်သည့် နွေကာလနှင့် နွေဦးညများဆီ။

အမှန်မှာ ဒေါက်တာသည် သူ တောင့်တခဲ့ရသော အတိတ်ဆီ ပြန်ခေါ်
 သည့် နောက်ကြောင်းပြန် ဆေးခြင်း၌ မိန်းမော လိုက်ပါနေမိခြင်းသာ ဖြစ်သတည်း...
 ဖြစ်ပါသတည်း။

အပိုင်း (၂)
နုနုငယ်ငယ် မောင်ငယ်ငယ်

အခန်း (၄)

ဤလေးဦး

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်လေးနှစ်ခန့် ၁၉၅၃ ခုနှစ်၏ နှင်းတို့ဝေသော တပို့တွဲလ တစ်ညနေ။

သာစည်မြို့ အထက်တန်းကျောင်းကြီး၌ ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

တစ်နေ့တာလုံး ပင်ပင်ပန်းပန်းနှင့် သင်တန်းများ တက်နေခဲ့ရသော ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများသည် ဆည်ဝမှ လွတ်လိုက်သော ရေအလား အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် စိစိညံ့ညံ့ဖြင့် အခန်းအသီးသီးမှ ဒလဟော ပြုထွက်လာ နေကြ၏။

အတန်းငယ်မှ ကလေးများသည် မြူးထူးရွှင်ပျစွာ ခုန်ပေါက်လျက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကျီစယ်နောက်ပြောင်ရင်း အိမ်ပြန်ကြ၏။ အတန်းကြီး ကျောင်းသူ အချို့က ဣန္ဒြေပြည့်ဝစွာနှင့် ကျောင်းဝင်းတွင်းမှ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်ထွက် လာနေသည်။ စက်ဘီး ကိုယ်စီနှင့် ကျောင်းသားကြီးအချို့က ကျောင်းသူများ သွားရာ ငေးကြည့်ကြရင်း တီးတိုး စကားဆို ဘာကို သဘောကျနေကြသည် မသိ။

စာအုပ်ဖိုင်တွဲများ ပိုက်ကာ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများနည်းတူ ပင်ပန်း ခဲ့ဟန်တူ၍ တစ်နေ့တာ တာဝန်ပြီးသဖြင့် စိတ်လွတ်ပေါ့ပါးဟန် ရှိသည့် ဆရာများ၊ ဆရာမများသည်လည်း အချင်းချင်း နှစ်ယောက် တစ်တွဲ၊ သုံးယောက် တစ်တွဲ စသည် ဖြင့် ကျောင်းတွင်းမှ ထွက်ခွာလာကြသည်။

ဆရာ၊ ဆရာမများကို မြင်သောအခါ စောစောက ကျောင်းသူများကို ငေးကြည့်နေကြသော ကျောင်းသားကြီးတို့သည် စက်ဘီးကို တွန်း၍ ကိုယ်စီစီးကာ မျက်နှာပိုးသတ်လျက် ဣန္ဒြေရစွာဖြင့် အလျှိုအလျှို ထွက်ခွာသွားကြ၏။

“ပြည်တော်သာပုံစံ”ဟု ခေါ်သော ပုံစံနှင့် ဆောက်ထားသော ကျောင်းကြီး ၏ ဝင်းအတွင်းဝယ် တမာပင် ပုပုတို့ မြသွေးရောင် စိမ်းလန်း ဝေဆာနေကြသည်။

တစ်စတစ်စနှင့် ကျောင်းဝင်းအတွင်း လူအတန်ရှင်းသွားသည်။

ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ခန့် အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည်၊ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး ကောင်းကောင်းနှင့် ကျောင်းသားတစ်ဦးသည် တမာပင်အောက်၌ ရပ်နေသည်။ သူ့အနီးတွင် ရယ်လေး အမျိုးအစား စက်ဘီးတစ်စီးက ဘေးထောက် ထောက်လျက် ယိုင်ယိုင်ရပ်ကာ ရှိသည်။

ကျောင်းသားလုလင်၏ မျက်လုံးများက ကျောင်းဝင်းအပြင် အရှေ့ဘက် ရှိ ဘောလုံးကွင်း၌ ဆိုက်ထားသော မြင်းလှည်းတစ်စီးဆီ စူးစိုက်ကြည့်လျက် ရှိ၏။

မြင်းလှည်းပေါ်တွင် မြင်းဇော်ကြီးကို ကိုင်လျက် အသက် လေးဆယ်ခန့် လူတစ်ဦးက ထိုင်နေ၏။

ကျောင်းသားလုလင် စူးစိုက်ကြည့်မိသူကား မြင်းလှည်းဘေး မြေ၌ ရပ်နေ သူသာတည်း။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က အသက်ငါးဆယ်ခန့် ရှိမည်။ အသွင်အပြင် မွန်ရည်ခုံညား သော်လည်း မျက်နှာက မှန်မိုင်းတင်းမာသည်။ မျက်ခုံးထူထူကြီးများ၏ အောက်မှ မျက်လုံးကြီးများကလည်း စူးရှ ခက်ထာရောသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း စိတ်မရှည်၊ စိတ်တိုနေဟန်ပြသည်။

ငြိမ်ကြည့်နေသော ကျောင်းသား၏ အနီးသို့ သူနှင့်ရွယ်တူ အခြား ကျောင်းသားတစ်ဦးက ချဉ်းကပ်လာသည်။ နောက်ကျောင်းသားမှာ ပထမကျောင်းသား

နှင့်စာလျှင် အနည်းငယ် အရပ်ပုသည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပိုမိုတောင့် ခိုင်သန်မာ၏။ အသားက သိသိသာသာညှိ၍ နှာခေါင်းပြားပြီး မျက်လုံးမှေးသည်။

ပထမကျောင်းသားက ပိုးပေါ်ပလင် အဝါဖျော့ဖျော့အင်္ကျီကို လက်မောင်း လိပ်တင် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ လက်ကောက်ဝတ်၌ ငွေရောင်နာရီအကောင်းစား ပတ်ထား၏။ အင်္ကျီအိတ်ပေါ်တွင် မြားသဏ္ဍာန် ကလစ်နှင့် ပတ်ကား ဖောင်တိန် ချိတ်ထား၏။ ခါးတွင်လည်း မီးခိုးရောင် ဘန်ကောက်ပုဆိုး စည်းထား၏။

ဒုတိယကျောင်းသား၏ အသွင်က အလွန်နွမ်းသည်။ ခါး၌ ချည်လုံချည် ကွက်ကျဲ့၊ ကိုယ်၌ အရောင်မလွင်သော ကော်လာတပ် ပိတ်ရှုပ်ဖြူ၊ ပိတ်ရှုပ်ဖြူ ထက် လက်ရက်ဖျင်ညှိ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီ၊ ဤသည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

မြင်းလှည်းဘေးမှ လူကြီးကို ငေးကြည့်နေသော ပထမကျောင်းသား သည် သူ့ထံ ချဉ်းကပ်လာနေသော ဒုတိယ ကျောင်းသားအား သတိမပြုမိ။

ဒုတိယ ကျောင်းသားက ပထမကျောင်းသား၏ ပခုံးကို ရုတ်တရက် ပုတ် လိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်၏။

“ဟေ့ကောင် နှင်းငွေ၊ ဘာငေးနေတာလဲ”

ရုတ်တရက် ဖြစ်သဖြင့် နှင်းငွေသည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွား၏။

“ဪ... အာ ဘခက်၊ မင်းကလည်း အလန်တကြားကွာ”

ဘခက်က သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“ငါက အလန်တကြား မလုပ်ရပါဘူး၊ ရိုးရိုး နှုတ်ဆက်တာပါ၊ မင်းဘာသာ မင်း ဝိုင်နေပြီး လန့်တာ”

“ငါ မဝိုင်ပါဘူး၊ ကြည့်နေတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကြည့်နေတာ၊ အေးလေ ငေးနေတာပေါ့၊ မင်းမလည်း ညနေတိုင်း ဒီမြင်းလှည်းနဲ့ ဒီကောင်မလေးကိုပဲ ငေးနေတာပဲ”

နှင်းငွေက မငြင်းဘဲ ပြုံး၏။ ထို့နောက် ရိုးသားစွာ ဝန်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ညနေတိုင်း ဒီမြင်းလှည်းနဲ့ ဒီကောင်မလေးကိုပဲ ငါ လာ ငေးကြည့်မိတယ်၊ ဘခက်ရေ ဘာကြောင့်လဲ မသိဘူး၊ ဒီကောင်မလေး နုနုငယ်ကို မြင်စကတည်းက ငါ့စိတ်ထဲမှာ သနားနေမိတယ်”

“မင်းက ဘာလို့ နုနုငယ်ကို သနားနေရတာလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘယ်လို ဖြေရမလဲ မသိဘူး၊ သူငယ်ချင်း၊ တို့ကျောင်းကို သူပြောင်းလာတာ နှစ်လပဲ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ရောက်စက ဂါဝန်ပြုလေးနဲ့ ကျောင်းသားတွေ ဝိုင်းသရော်လို့ ချုံးပွဲချင်ရတာ ငါ သတိရသေးတယ်”

“ဒါကို မင်းက သနားနေရသလား၊ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုအရ မဝတ်ဘဲ ဂါဝန် ပြုဝတ်လို့ ကျောင်းသားတွေက ဝိုင်းသရော်တာဟာ သရော်တာတောင် နည်းသေး တယ်၊ ဘယ်သူက လွန်လဲ”

“ဘခက်၊ မင်းက ပြောလိုက်ရင် ဒီလေအတိုင်းချည်းပဲ ထားပါတော့လေ၊ ငါက ဒါကို သနားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုထိ ညွန့်မေကလွဲလို့ သူ့မှာ အပေါင်းအသင်း ရယ်လို့ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး၊ ကျောင်းဆင်းချိန်တွေ၊ ကျောင်းအားချိန်တွေမှာ ထောင့်ထဲ ပုပြီး တစ်ယောက်တည်း ကုပ်ကုပ်ကလေး နေရတာပဲ”

“ဒါကတော့ကွာ၊ သူက မာနကြီးတာကိုး၊ တို့ကျောင်းသူ ကျောင်းသား တွေက သူ့ကို သွားနှုတ်ဆက် ခေါ်ပြောကြသေးပဲ၊ သူကကို မပေါင်းသင်းတာ”

“နုနုငယ် မာနမကြီးပါဘူး၊ ဒါတော့ ငါ သိတယ်”

“မင်း သိတယ်၊ ဘယ်လို သိသလဲ”

“ဟိုတစ်နေ့က သူ ချောင်ထဲမှာ ကုပ်ပြီး စာဖတ်နေတုန်း ငါ သွားနှုတ် ဆက်တယ်၊ ငါ့ကို သူက အလန့်တကြား ပြန်ကြည့်တယ်၊ သူ့မျက်လုံးတွေမှာ မာန ကို ငါ မတွေ့ပါဘူး၊ ကြောက်နေတာ၊ လန့်နေတာကိုပဲ တွေ့တယ်၊ သူ့မျက်လုံးတွေ က ပတ်ချာလည်နေတယ်ကွာ၊ သူ့ကြည့်ရတာ ထောင်ချောက်ထဲ မိနေတဲ့ ယုန်ဖြူမ လေး အတိုင်းပဲ”

နှင်းငွေ၏ စကားကြောင့် ဘခက်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

“မင်း ဘာရယ်တာလဲ ဘခက်”

“မင်း စကားကို သဘောကျလို့ပါ၊ မင်း ဒီကောင်မလေးကို အသေးစိတ် ဂရုစိုက်ပုံရတယ်၊ အဲဒီ ဂရုစိုက်တာရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံလောက်များ မင်း ညွန့်မေကို ဂရုစိုက်ရင် ဒီလောကမှာ ညွန့်မေထက် ပျော်သူရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

နှင်းငွေ၏ မျက်နှာသည် တင်းမာသွားသည်။ ဘခက်ကို ပြန်ပြောသော လေသံသည် မသိမသာ မာနေ၏။

“ဒီမှာ ဘခက်၊ မင်း ငါ့ကို ညွန့်မေနဲ့ မစနဲကွာ၊ ညွန့်မေဟာ ငါ့သူငယ်ချင်း ပါ၊ မင်းလိုပဲ ငါ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပါ”

ဘခက်က နှင်းငွေ၏ တားမြစ်ချက်ကို ပမာမပြုဘဲ ဆက်ရယ်၏။ ရယ်၍ အားရမှ ဆိုသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းအတွက်တော့ ညွန့်မေဟာ သူငယ်ချင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ညွန့်မေကတော့ မင်းကို တခြား သူငယ်ချင်း တကာထက် ပိုချစ်တယ်”

“ဟုတ်လား ဪ.. ဪ ခါထက် မင်းကကော ညွန့်မေကို သူငယ်ချင်း တကာထက် ပိုချစ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဟေ့ကောင် ဘခက် ဖြေလေ”

နှင်းငွေ၏ စကားသည် ဘခက်၏ အရှိုက်ကို ထိသွားဟန် တူသည်။ မျက်နှာက အရယ်မပျက်သော်လည်း ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင်။

“မှတ်ကရော၊ မင်း အဖြေမပေးနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား ဘခက်”

ဘခက်က ပြန်ရယ်ရင်း ဖြေသည်။

“အဖြေပေးနိုင်ပါတယ်ကွာ၊ ငါကတော့ ဘွင်းဘွင်းပဲ၊ လူများလို ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး၊ ငါ ဆယ့်လေးနှစ်သားကတည်းက ညွန့်မေကို ကြိုက်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ တို့ရွာမွန်သာမှာ ညွန့်မေတို့က ကိုယ့်လယ်ကိုယ့်ယာ ထွန်ယက်စားနိုင်တဲ့ ချောင်လည်သူတွေ၊ ငါက မုဆိုးမသား၊ လယ်ကူလီမျိုး၊ အခု ဒီကျောင်းကျတော့လည်း ငါက ရှစ်တန်း နှစ်ခါကျထားပြီး ထောင်စာလို့ခေါ်တဲ့ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ၊ ညွန့်မေက ငါ့ကို မမှန်းပါဘူး၊ မှန်းခြင်းမှန်းရင် မင်းလို ရုပ်ချော၊ စာတော်တဲ့ မြို့ပိုင်သားကို သာ မှန်းမှာပေါ့”

စကားအဆုံး၌ ဘခက်သည် ဆက်လက်၍ ပေါ့ပေါ့ဆဆဟန်ဖြင့် ရယ်နေ၏။ ဘခက်၏ စကားကြောင့် နှင်းငွေသည် ဒေါသထွက်သွား၏။ သို့ရာတွင် ဘခက်၏ စကားရပ်မှ စကားတစ်လုံးကို အမှတ်ပြုမိသောကြောင့် ဒေါသထက် စိတ်ဝင်စားမှု လွန်ကဲကာ မေးမိ၏။

“အေး မင်းနဲ့ ညွန့်မေကလည်း ရွာမွန်သာက၊ နုနုငယ်တို့ကလည်း ရွာမွန်သာကပဲ၊ နုနုငယ်နဲ့ ညွန့်မေတို့ကတော့ ခင်တယ်၊ မင်းနဲ့ နုနုငယ်ကတော့ ဘာလို့ မခင်သလဲ”

ရယ်နေသော ဘခက်၏ မျက်နှာသည် တည်သွား၏။ ခဏ၌မူ မဲပြုံး ပြုံး၍ ဖြေသည်။

“စောစောက ငါပြောပြီးပါရောလား၊ ညွန့်မေတို့က ကိုယ့်လယ် ကိုယ့်ယာ ထွန်ယက်စားနိုင်တဲ့ ချောင်လည်သူတွေ၊ ငါက မုဆိုးမသား၊ လယ်ကူလီမျိုး၊ နုနုငယ်

တို့က တို့ရွာတစ်ဝိုက်က လယ်မှန်သမျှကို လိုက်ပိုင်တဲ့ လယ်ပိုင်ရှင်မျိုး၊ လုပ်ခွင်မှာ မနေဘဲ အဝေးကနေ အမြတ်သာ လာလာယူနေတဲ့ လယ်ပိုင်ရှင်မျိုး၊ ငါနဲ့ ဘယ်လို လုပ် နီးစပ်မလဲ”

“ဒါပေမဲ့ အခု နုနုငယ်တို့က ရွာမွန်သာမှာပဲ နေကြတယ် မဟုတ်လား”

“အခုမှ ပြန်လာနေကြတာပါ။ အရင်က ရန်ကုန်မှာ နေကြတာ။ အေး တို့ရွာ အစွန်မှာ သူတို့ ဘိုးဘွားလက်ထက်ကတည်းက ခြံကျယ်ကြီးနဲ့ အိမ်အို ကြီး တစ်လုံးတော့ ရှိတယ်။ အများ မေတ္တာရေစုပြီး ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ ခြံကျယ် ကြီးနဲ့ အိမ်အိုကြီး၊ အဲဒီခြံနဲ့ အိမ်အိုကို တို့ရွာသားတွေ ဘယ်သူမှ မသွားကြဘူး။ လူမပြောနဲ့ နွားတောင် မသွားဘူး။ နွားဖြတ်ရင်တောင် ဗုန်းဗုန်းလဲကျ သေအောင် ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ ခြံနဲ့ အိမ်”

ဘခက်၏ လေသံ၌ ဒေါသနှင့် နာကြည်းမှု လွှမ်းနေသည်။ ကျိန်စာသင့် နေသော ခြံနှင့် အိမ်ဟူသော စကားဆန်းကြောင့် နှင်းငွေက ဆက်လက် မေးမည် ပြုသည်။ မေးခွင့်မရမီ ဘခက်က ဖြတ်ပြော၏။

“ဟောဟိုမှာ ထွက်လာပြီ မင်း သနားနေတဲ့ နုနုငယ်နဲ့ မင်းသူငယ်ချင်း ညွန့်မေရယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးက ကျောင်းတောင်ဘက် တမာပင်အောက်၌ ရပ်နေ ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မြောက်ဘက်ရှိ ကျောင်းဆောင်ကြီးမှ တမာပင်တန်းကို ဖြတ် ကာ ကျောင်းသူလေးနှစ်ဦး သွက်သွက်ထွက်လာနေ၏။

တစ်ဦးက အသားညှိသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က တောင့်တင်းပြည့်ဖြိုး အချိုးကျသည်။ အုပ်ကောင်းသော ဆံပင်ကို ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ထုံးနှောင် ပြုပြင်ထား သည်။

အခြားတစ်ဦးက အသားဖြူသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က သေးသေး သွယ်သွယ် ပိန်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ခေါင်းမှ ဆံပင်သည် ကုပ်ကျော်၍ ပန်းထိစ အရှည်ခံထားသည့် အမေရိကန် ဆံတောက်ပုံ ဖြစ်သည်။

နှစ်ဦးလုံးသည် လွယ်အိတ်ကိုယ်စီ လွယ်လျက် ဖြစ်၏။ နှစ်ဦးလုံးပင် ကျောင်းပြင်သို့ သွက်သွက်လျှောက်လာကြသည်။ အသားညှိညှိ ကျောင်းသူက သာမန် သွက်သွက် လျှောက်လာနေသော်လည်း အသားဖြူဖြူကလေးမက မပြေးရုံ တစ်မည် ရှိနေ၏။

မြင်းလှည်းအနီးသို့ အသားဖြူဖြူ ကလေးမက အရင် ရောက်သွား၏။
မြင်းလှည်းဘေး မြေပြင်၌ စိတ်တိုစွာ ရပ်နေသူ လူကြီးက ကျားဟိန်း
သည့်အလား ဆီးကြိမ်း၏။

“မိနုငယ်... နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကျောင်းဆင်းတာ ကြာလှပြီကော
ဟင်”

မိနုငယ်ခေါ် ကလေးမလေးသည် ဘာမျှ ပြန်မဖြေ။ လူကြီးရှေ့တွင် ယို့ယို့
ရပ်ရင်း ကိုယ်ကလေးက ဆတ်ဆတ် တုန်နေရှာ၏။ ခေါင်းကလေးကမူ နောက်သို့
လှည့်ပြီး အားကိုးရာကို ရှာဟန်တူသည်။

နောက်မှ အသားညိုညိုနှင့် ကျောင်းသူက ရောက်လာသည်။ ထိုကလေး
မက အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာ ဝင်ဖြေပေး၏။

“ကျွန်မတို့ နည်းနည်း နောက်ကျသွားပါတယ် ဦးလေး၊ ကျောင်းဆင်းပေမဲ့
မရှင်းတဲ့ အကွာရာသန့်တစ်ပုဒ်ကို ဆရာဦးတင်ညွန့်ကို မေးနေကြလို့ပါ။ ဆရာက
အသေးစိတ် ရှင်းပြနေတော့ နည်းနည်း နောက်ကျသွားပါတယ်”

လူကြီးသည် ဖြေရှင်းသူ ကျောင်းသူအားမူ ပြန်မပြော၊ နုနုငယ်ဘက်
သာ လှည့်အော်၏။

“ဘာဝိုင်နေတာလဲ၊ တက်လေ မြန်မြန်တက်၊ ရွာရောက်ရင် နေဝင်တော့
မယ်”

တမာပင်အောက်ရှိ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်အနက် ဘခက်က ရင့်ရင့်
သီးသီး မှတ်ချက်ချသည်။

“တိရစ္ဆာန်ကြီး၊ ကိုယ့်သမီးအပေါ်တောင် ကိုယ်မကြင်နာတတ်တဲ့ လူ
ဘီလူးကြီး”

နှင်းငွေကမူ တလှုပ်လှုပ် ခုန်သောရင်နှင့် နုနုငယ်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။
နုနုငယ်သည် တုန်တုန်ယင်ယင် ယို့ယို့ကိုင်းကိုင်းနှင့် ကုပ်ကုပ်ကလေး
မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တက်သွား၏။ မြင်းလှည်းပေါ်ရောက်မှ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးရှိရာ
တမာပင်ရိပ် ဘစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

လူကြီးက နုနုငယ် ကြည့်သည်ကို မြင်သွားသည်။ နုနုငယ် ကြည့်ရာသို့
သူကလည်း လိုက်ကြည့်သည်။

ကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ အခြားကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတစ်ဦးမျှ မရှိ တော့။ ထို့ကြောင့် တမာပင်ရိပ်မှ ကြည့်နေကြသော လူငယ်နှစ်ဦးမှာ သိသာ ပေါ်လွင် နေသည်။

လူကြီးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ခက်ထန်စွာဖြင့် လူငယ်နှစ်ဦးကို ပြန် ကြည့်သည်။

နှင်းငွေက လျင်မြန်စွာ မျက်နှာလွဲလိုက်၏။ ဘခက်ကမူ မပြုံးတပြုံးနှင့် ခါးထောက်လျက် ပြန်ကြည့်သည်။

လူကြီးက မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ချာခနဲ လှည့်တက်သွားသည်။ မြင်းလှည်း သည် ငြိမ်ခနဲ နောက်သို့ နိမ့်ကျသွားပြီးနောက် အရှိန်ယူကာ ရှေ့သို့ ပြေးဆွဲ ထွက် ခွာသွား၏။

သဲထူသော လမ်းအတိုင်း မြင်းလှည်း ထွက်ခွာ ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ အသားညိုညိုနှင့် ကျောင်းသူသည် ငေးကြည့် ကျန်ရစ်၏။

တမာရိပ်၌ ဘခက်လည်း နှင်းငွေကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ကိုင်း ငါလည်း သွားဦးမယ်ကွာ”

“ဟေ့ကောင် ဘာလဲ၊ မြင်းလှည်းဆိပ်၊ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်လေ၊ မင်း ရွာ မပြန်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ဒီညနေ တို့အစည်းအဝေးကိစ္စ ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ၊ မင်းတို့ ဘာလုပ်ကြဦးမလို့လဲ”

“ဪ... မြို့ပိုင်သားပီပီ စပ်စုလိုက်တာ၊ မင်းအဖေကို ပြောပြလိုက်ပါ။ တို့က သူပုန်မထပါဘူးလို့ ဟုတ်လား၊ အေး ဖက်ဆစ်ဆန်ကျင်ရေး၊ ပြည်သူ့ လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့လို့ အမည်တော့ ခံထားပြီး၊ ဖက်ဆစ်လွတ်လပ်ရေး၊ ပြည်သူ့ ဆန်ကျင်ရေး လုပ်နေတဲ့ အဖွဲ့ကြီးကိုတော့ နည်းနည်းပါးပါး ဝေဖန်နေတယ်လို့ ဟား ဟား”

ဘခက်သည် တမာပင်ရိပ်မှ ခွာကာ ကျောင်းကြီးဘက်ကို ထွက်ခွာ သွား၏။

နှင်းငွေက ခေါင်းခါရင်း ကျန်ရစ်သည်။ သူ့ထံသို့ အသားညို ကျောင်းသူ က ချဉ်းကပ်လာ၏။

သူက စက်ဘီးကို ဆွဲယူကာ ထောက်ကို မ,တင်လိုက်၏။

“ဪ... နင် မပြန်နိုင်သေးဘဲကိုး နှင်းငွေ”

“ပြန်တော့မလို့ပါပဲ ညွန့်မေ၊ နင်ကော မပြန်သေးဘူးလား၊ ဆရာမကြီး ထွက်လာတာလည်း မတွေ့သေးဘူး”

ညွန့်မေက ကျောင်းဆီသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ဖြေသည်။

“ဘခက်တို့ ကိစ္စကြောင့် ဆရာမကြီး မပြန်နိုင်သေးဘူး၊ ရုံးခန်းထဲမှာပဲ ရှိသေးတယ်၊ အေးဟယ် နှင်းငွေ၊ နင် ဘခက်ကို ပြောလို့ မရဘူးလား”

“ဘခက်ကို ငါ ဘာပြောရမှာလဲ”

“ဘာပြောရမယ် ဆိုတာ နင်သိသားပဲ၊ ဆရာမကြီးက စိတ်ပူနေတယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ညွန့်မေရယ်၊ ဆရာမကြီးရဲ့ စေတနာကို ဘခက် သိပါတယ်။

ပြီးတော့ ဆရာမကြီးကို ဘခက်က ကြည်ညိုလေးစားပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ပြီးတာပါပဲ၊ ငါကတော့ စိတ်ပူမိတယ်”

“နင် ဘခက်အတွက် စိတ်ပူတယ် ဆိုတာ ဒီကောင် သိရင် သိပ်ဝမ်းသာ သွားမှာပဲ”

ညွန့်မေ၏ မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်ကျသွားသည်။ နှင်းငွေက ညွန့်မေ စိတ်ဆိုးသွားသလောဟု စူးစမ်းကြည့်သည်။ စိတ်ဆိုး မဆိုးဟုမူ မသိ၊ ညွန့်မေ၏ မျက်နှာက အထူးတည်ငြိမ်နေ၏။ မျက်နှာနည်းတူ တည်ငြိမ်သော လေသံနှင့် ညွန့်မေ က မေးသည်။

“နင် ဘာဆိုလိုတာလဲ နှင်းငွေ”

နှင်းငွေက ရယ်သွမ်းသွေးပြီး ဖြေရ၏။

“အလကား နောက်တာပါ ညွန့်မေရယ်၊ အဲဒီလို မျက်နှာထားနဲ့ မကြည့် ပါနဲ့၊ ကဲ... ငါ ပြန်မယ်၊ နင်လိုက်ခဲ့မလား”

ညွန့်မေက နှုတ်ဖြင့် မဖြောင့် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

တပို့တွဲမို့ နေကအကျစောသည်၊ နေ အကျစောသည့်နည်းတူ နှင်းမြူ တို့ ဝေလာပုံ စောသည်။

ကျောင်းမှ မြောက်ဆီသို့ ထွက်လာသော လမ်းသည် လမ်းဟုသာ ဆိုရ သော်လည်း သဲဖြူဖြူထူထူသည့် သဘာဝခရီးတာငယ်သာတည်း။

“ဟုတ်တယ်၊ နုနုငယ်ကို ငါ သိပ်သနားတာပဲ၊ ဘာကြောင့် သနားမိမှန်းလဲ
မသိဘူး၊ ညွန့်မေရယ်၊ နင် ငါ့ကို မရယ်နဲ့နော်”

ညွန့်မေကမူ အသာအယာ ရယ်သည်။ သူ ရယ်ခြင်းကို သူသာ သိလိမ့်
မည်။

“ဟော နင် ငါ့ကို ရယ်နေပြီ”

“ပြောပါလေ၊ ပြောမှာသာ ဆက်ပြောစမ်းပါ”

“အင်းပါလေ၊ ဘာမှ ဆက်ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ နုနုငယ်ကို ငါ သနား
မိတယ်၊ ဒါပါပဲ”

ညွန့်မေက ခေတ္တမူ ငြိမ်နေ၏။ ခဏ၌မူ အသံထွက်အောင် ရယ်ပြန်၏။

“ညွန့်မေ နင် ရယ်ပြန်ပြီ၊ ငါ စိတ်ဆိုးလာပြီနော်”

ထိုအခါကျမှ ညွန့်မေသည် ပိုမိုရယ်သည်။

ကျောင်းလမ်းနှင့် မိတ္ထီလာ-သာစည်လမ်းမအဆုံး ဓာတ်ဆီဆိုင်ကွေ့
ရောက်လာကြပြီ။

သူက ရပ်လိုက်သည်။ ညွန့်မေကလည်း ရယ်ခြင်းကို ရပ်လိုက်၏။

ညွန့်မေက ပင်ကိုမူဟန်အတိုင်း ပြန်လည်၍ တည်ကြည်စွာ ဆိုသည်။

“ငါ ရယ်တာကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ နှင်းငွေ၊ စောစောက နင်ပဲ ပြောခဲ့တယ်၊
ငါ စိတ်ပူတာ ဘခက်သိရင် သူ သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲဆို၊ ဒီလိုပဲလေ နုနုငယ်ကို နင်က
သနားတယ် ဆိုတာ သိရင် နုနုငယ်လည်း သိပ်ဝမ်းသာရှာမှာပဲ”

သူက နားမလည်စွာ ညွန့်မေကို ပြန်ကြည့်မိ၏။

ညွန့်မေ၏ မျက်နှာက တည်ငြိမ်နေသည်။ မျက်နှာနည်းတူ မျက်လုံး
ညှိတို့ကလည်း တည်ငြိမ်နေသည်။

တည်ငြိမ်စွာပင် ညွန့်မေက နှုတ်ဆက်သည်။

“ကဲ... ငါ သွားတော့မယ်၊ အိမ်ထိအောင် လိုက်ပို့ဖို့ မလိုပါဘူး သူငယ်ချင်း
ရယ်”

ညွန့်မေသည် သူ့ကို ကျောခိုင်း၍ မိတ္ထီလာ-သာစည် လမ်းအတိုင်း
အနောက်ဘက်သို့ လျှောက်ပြန်သွားသည်။

သူက ခေတ္တ ငိုငံကျန်ရစ်၏။ ထို့နောက် စက်ဘီးကို တွန်းကာ အားယူ
ခုန်တက်လျက် အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်နင်းသည်။

ကံကောင်းသည် ဆိုရမည်။ သူ့စက်ဘီးဦးနှင့် အပြင်းမောင်းနှင်လာသော ရှမ်းပြည်နယ်ဘက် တက်သည့် ကုန်ကားကြီး တစ်စီး၏ ခေါင်းသည် သီသီလေး ပွတ် လွတ်သွားသည်။

ကားဒရိုင်ဘာက ရှေ့သို့ မကြည့်ဘဲ နောက်ပြန်လှည့်၍ ဆဲရေးသည်။

“မအေ၊ ခွေးမျိုးလေး၊ နင်သေတာ အရေးမကြီးဘူး၊ ငါ အမှုပတ်နေဦး မယ်”

အခန်း (၅)

နှစ်ဦး သူ့ထံ

နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာ ကျောင်းအားသော စနေနေ့တစ်နေ့၌ ဖြစ်သည်။

သာစည်မြို့မှ ထွက်ကာ သာစည်-ကလေး လမ်းမကြီးအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ နှင်းငွေသည် စက်ဘီးကို သွက်သွက်ကလေး စီးလာသည်။

ညနေသုံးနာရီခန့် ရှိပြီ ဆောင်း၏ ကျနေမှာ မပူပြင်းလှ၊ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်၌ ချွေးတို့စိုနေ၏။

သာစည်မှ ထွက်လာကတည်းက လမ်းဘေးတွင် သစ်ပင်ကြီး၊ ဝါးပင်ကြီးတို့ ရှားပါးလာသည်။ အရှေ့ဘက်သို့ ဆက်နင်းလေလေ သစ်ရိပ်တို့ ကင်းမဲ့လာလေလေ ဖြစ်သည်။

ကားလမ်းသည် မီးရထား လမ်းကိုဖြတ်၍ တောင်ဘက်သို့ ကွေ့ပြီး အရှေ့ဘက်သို့ ဖြောင့်ဖြောင့်ပြန်ပြေး ပြန်သည်။

လွင်ပြင်ပြောင်ပြောင် ကုန်းခေါင်ခေါင်ကို ဖြတ်ပြေးနေသော လမ်းဘေး ဝဲယာ၌ အရိပ်ပေးသည့် မည်သည့်အပင်မျှ မရှိ။

ကားလမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ကွင်းများဆီ၌လည်း မည်သည့် စိုက်ခင်း၊
ပျိုးခင်းကိုမျှ မတွေ့ရ။

နှင်းငွေက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အထူးတလည် ဂရုမစိုက်ဘဲ စက်ဘီးကိုသာ
သွက်သွက် နင်းလာသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ တစ်စီးတလေ တွေ့ရသော မြင်းလှည်းတို့ကို ကျော်တက်
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အရှိန်မလျှော့ဘဲ မောင်းလာသော ကုန်ကားကြီးများကြောင့်
လမ်းဘေး ဆင်းပေးရသည်။

များသောအားဖြင့်မူ လမ်းသည် ရှင်း၍ ဖြောင့်လည်း ဖြောင့်သည်။

မိနစ် ၂၀ ခန့် နင်းခဲ့ရပြီးနောက် မြူလွမ်းသော ရှမ်းရိုးမ တောင်တန်း
ကြီးကို နောက်ခံပြုလျက် စိမ်းစိမ်းအုပ်အုပ် တည်နေသော ရွာမွန်သာကို အဝေးမှ
လှမ်းမြင်ရသည်။

နှင်းငွေ၏ ခြေတို့က ပိုသွက်လာ၍ စက်ဘီးသည်လည်း ပိုမြန်လာသည်။

ရွာမွန်သာ အနီးကပ်လာသောအခါ ဝဲ-ယာ ရှုခင်းသည် မသိမသာ
ပြောင်းလိုက်လာ၏။

လက်ယာဘက်ရှိ ကွင်းတို့က ခေါင်မြဲခေါင်သည်။ ပပ်ကြားအက်သော
မြေဝယ် ရာတော်ဆူးပင်တို့သာ မင်းမူနေသည်။

လက်ဝဲဘက်တွင်မူ စိုက်ခင်းများကို ကြိုးကြားတွေ့ရ၏။

သီးဦးစ ကုလားပဲခင်းများ၊ စိမ်းဝါဝါနိုင်သော ပြောင်းဖူးတောများ၊ မြေဝါဝါ
ပြောင်ပြောင်တွင် တစ်ထွာတစ်မှိုက် စိမ်းမြဲမြဲ ရှိသည့် နံနံနှင့် နွေကြက်သွန်ခင်းများ။

ရွာအနီး ရောက်လုဆဲ၌ ကုက္ကို၊ တမာနှင့် ပေါက်ပင်တို့ ကားလမ်းဘေး
တွင် တစ်ပင်စ၊ နှစ်ပင်စ ပေါ်လာသည်။

အုပ်လိုက် ဆိတ်တို့က မြက်စားနေကြသည်။ ဆိတ်ကျောင်းသားတစ်ဦး
က မြေကမ္ဘာလာပေါ် ကျကျနုနုထိုင်ပြီး တမာပင်စည်ကို ကျောမှီရင်း အိပ်ပျော်
နေ၏။

နှင်းငွေသည် ကားလမ်းမှ ဖဲထွက်ကာ ရွာထိပ်၌ စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်
သည်။ ရွာတွင်းသို့ ဝင်သောလမ်းမှာ သဲထူသောကြောင့် စက်ဘီးနင်း၍ မရ။

နှင်းငွေသည် လမ်းအတိုင်း စက်ဘီးကို တွန်းလျှောက်လာခဲ့သည်။
 ရွာလယ်ရှိ အဓိကရ မန်ကျည်းပင်ကြီး အောက်၌ ရပ်လိုက်သည်။
 လက်ယာဘက်၌ ဆူးဖြူနှင့် ကန္တာရပင်ပုတို့ နိမ့်နိမ့်ကျဲကျဲ ပေါင်ခတ်ရံထားသော
 အိမ်ဝင်း ရှိသည်။ အိမ်ဝင်း ဆိုသည်ထက် တဲဝင်းဟု ခေါ်ရမည် ထင်သည်။ အကြောင်း
 မှာ ဝင်းအတွင်း၌ မြေစိုက်တဲငယ် တစ်လုံးသာ ရှိသောကြောင့်တည်း။

နှင်းငွေသည် ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပြီး စက်ဘီးဘဲ(လ်)ကို ဂလင် ဂလင်
 မြည်အောင် နှိပ်သည်။

တဲ၏ မြောက်ဘက်၌ တစ်စုံတစ်ခုကို တကုန်းကုန်း လုပ်နေသော
 ထဘီရင်ရှားနှင့် မိန်းမကြီးတစ်ဦးက ခါးဆန့်လှည့်ကြည့်၏။

“ဘယ်သူလဲ၊ ဪ...မြို့ပိုင်သားလေးပါလား”

မိန်းမကြီးက နှင်းငွေအား ရင်းနှီးစွာ အသိအမှတ်ပြု နှုတ်ဆက်သည်။

နှင်းငွေသည် စက်ဘီးကို နွားချည်တိုင်၌ ထောင်ထားခဲ့ပြီး မိန်းမကြီး၏
 အနီးသို့ ကပ်သွားသည်။

“ကြီးတော် အလုပ်များနေလား”

“အင်းပေါ့တော်၊ နက်ဖြန် ဈေးပို့ဖို့ စီစဉ်နေတာ”

မြေပြင်၌ ချထားသော ဆန်ခါကြီး နှစ်ချပ်ရှိသည်။ တစ်ချပ်ထဲတွင်
 ငရုတ်သီးစိမ်း အရှည်တောင့်များ ဖြန့်လျက် ထည့်ထားသည်။ အခြားတစ်ချပ်
 တွင်မူ ကြက်သွန်မြိတ်စည်း၊ နံနံစည်းနှင့် စိမ်းဝါဝါ ကြုံလှီလှီ နွေခရမ်းချဉ်သီးငယ်
 များ ရှိကြ၏။

ဤအသီးအနှံများကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ နှင်းငွေသည် ရုတ်တရက် မေး
 သည်။

“ဒါထက် ဘခက်ကော ကြီးတော်မြ”

ဒေါ်မြက ဖျတ်ခနဲ နှင်းငွေကို ကြည့်သည်။ ချက်ချင်းပင် သွက်လက်စွာ
 ဖြေသည်။

“ဘခက် ပြန်မလာသေးဘူး”

“ပြန်မလာသေးဘူး၊ မြို့ထဲမှာလည်း သူ့ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်က ရွာ
 ပြန်လာပြီ မှတ်လို့”

“ပြန်မလာသေးဘူးကွဲ့၊ မင်းကလည်း မင်းသူငယ်ချင်းအကြောင်း သိသားပဲ၊ သူ့ စိတ်နဲ့ ကိုယ် သူ လုပ်ချင်တာ လုပ်နေတာ မဟုတ်လား”

ဒေါ်မြသည် ဘာမျှ ဆက်ပြောရန် မရှိတော့သကဲ့သို့ နံနံနှင့် ကြက်သွန် မြိတ်စည်းများပေါ် ရေဆွတ်ဖျန်းနေသည်။

နှင်းငွေက တဲတွင်းရှိ ရေအိုးစင်သို့သွားကာ ရေနစ်ခွက် အားရပါးရ သောက်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် ဒေါ်မြနား ပြန်လာပြီး ပြော၏။

“ဘခက် ရွာကို ပြန်မလာဘူးဆိုတာ ကြီးတော် အဟုတ်ပြောတာနော်”
ဒေါ်မြက သူ့ကို မော်ကြည့်သည်။

“မင်းကလဲ မြို့ပိုင်သားပီပီ အစစ်အဆေး ထူလိုက်တာ မောင်နှင်းငွေ၊ ကြီးတော် အဟုတ်ပြောတာ၊ ဘခက် ရွာပြန်မလာသေးဘူး၊ ဘာလဲ မင်းက ကြီးတော် ကို မယုံဘူးလား”

နှင်းငွေက အသာအယာ ပြုံးသည်။

“ကြီးတော်ကို ကျွန်တော် ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သေချာအောင်လို့ မေးရ တာပါ။ ဘခက်ကို ကျွန်တော် အရေးတကြီး ပြောစရာ တစ်ခုရှိလို့...”

ဒေါ်မြက စိတ်ဝင်စားဟန်နှင့် ပြန်မေးသည်။

“ဘာအရေးကြီးတာ ပြောစရာရှိလို့လဲ”

“သိပ်အရေးကြီးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဘခက်နဲ့တွေ့မှပဲ ပြော တော့မယ်၊ ဒါထက် ဒီညနေ ဘခက်တော့ ပြန်လာမယ် ထင်ပါတယ်နော်”

ဒေါ်မြက လေးလေးဖြေ၏။

“အင်း...ထင်တာပဲ”

“ဒါဖြင့်ရင်လဲ ကျွန်တော် ရွာထဲ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ စက်ဘီးထားခဲ့မယ်၊ ဘခက် ပြန်လာရင်ပြောပါ။ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့မယ်လို့”

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကျွန်တော်လား၊ ဪ...အတော်ပဲ၊ ကြီးတော်ကို မေးရဦးမယ်၊ နုနုငယ် တို့အိမ် ဆိုတာ ဘယ်ဘက်မှာလဲ ဟင်...”

ဒေါ်မြ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဘာ...မင်းက နုနုငယ် နဲ့ သိလို့လား”

“သိတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်တန်း တည်း အတူတူတက်ဖက်ပဲ”

“မသိဘဲနဲ့ မင်းက သူတို့အိမ် သွားလည်မလို့လား”
 သွားလည်မလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘခက်က ပြောတယ်၊ အဲဒီအိမ်ကြီးဟာ ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ အိမ်ကြီးတဲ့၊ ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ အိမ် ဆိုတာ ဘယ်လိုနေလဲ ကျွန်တော် သိချင်လို့ပါ”

ဒေါ်မြက ခေါင်းခါသည်။

“မသွားပါနဲ့လူကလေး၊ အဲဒီအိမ်ဘက် မသွားပါနဲ့၊ အဲဒီအိမ်က လူတွေ နဲ့လည်း အဆက်အဆံ မလုပ်ပါနဲ့”

“ဘာပြုလို့လဲ ကြီးတော်ရ”

“သိပ်ခက်တဲ့ လူကလေးပါလား၊ ဘခက် ပြောသလိုပဲ၊ ဒီအိမ်ဟာ တကယ့် ကို ကျိန်စာသင့်နေတဲ့အိမ်၊ ဒီအိမ်နဲ့ ဆက်ဆံတဲ့ လူမှန်သမျှဟာ ကျိန်စာမိကုန် ကြတာချည်းပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို ကျိန်စာမိကုန်ကြသလဲ”

ဒေါ်မြသည် ဘာကြောင့်မသိ လေသံပြောင်း၍ စကားလျှော့ချသည်။

“ဪ...ကြီးတော်က စကားအဖြစ် ပြောတာပါ၊ သူတို့နဲ့ ဆက်ဆံရင် မကောင်းဘူး၊ ဒါပြောတာ”

နှင်းငွေက ဒေါ်မြကို တစ်ချက် စူးစိုက် အကဲခတ်သည်။ ဒေါ်မြသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ဖုံးကွယ်ရန် ကြိုးစားနေသည်ဟု သူ့စိတ်က ထင်နေသည်။

နှင်းငွေလည်း အမူအရာပြောင်းလျက် ပေါ့ပေါ့ဆဆဟန် ရယ်၍ ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကလည်း စကားစပ်မိလို့ ရောက်တတ်ရာရာ မေးတာပါ၊ မသိရတဲ့ အိမ်ဆီ အလည်သွားလို့ကော ဖြစ်မတဲ့လား၊ ကျွန်တော် ညွန့်မေတို့ အိမ်ဘက် သွားလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နှင်းငွေသည် ခြံတွင်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။

ခြံပြင် လမ်းပေါ် ရောက်သောအခါ မည်သည့်ဘက်သို့ သွားရအံ့ဟု နှင်းငွေ ရုတ်တရက် မဆုံးဖြတ်နိုင်။

ဒေါ်မြကိုမူ ညွန့်မေတို့အိမ်ဘက် သွားလိုက်ဦးမည်ဟု သူ ပြောခဲ့သည်။ ညွန့်မေတို့အိမ်သည် တောင်ဘက် ရွာအဝင်၌ ရှိသည်။ ယခုကဲ့သို့ ကျောင်းပိတ် ရက်များ၌ ညွန့်မေ ရွာပြန်နေလေ့ ရှိမှန်းလည်း သူသိသည်။ တောင်ဘက်ပြန်

လျှောက်လျှင် ညွန့်မေတို့အိမ်ဆီ လွယ်လွယ်ကူကူ ရောက်သွားနိုင်သည်။ ထို့နောက် ထာဝစဉ် တည်ငြိမ်သော ညွန့်မေနှားထိုင်၍ သူ အေးအေးဆေးဆေး စိတ်ချမ်းသာစွာ စကားပြောနေနိုင်သည်။

ဤသည်ကို သိလျက် သူ့စိတ်က မြောက်ဘက်သို့ သွားချင်နေသည်။ ရွာမြောက်ပိုင်းသို့ တစ်ခါမျှ သူမရောက်ဖူး။ ရွာမြောက်ပိုင်း၌ နုနုငယ်တို့အိမ် ရှိကောင်းရှိမည်၊ ရှိ၍လည်း သူ ဝင်ရောက် လည်ပတ်ခွင့်ရှိသောအိမ် မဟုတ်။ သို့စဉ် လျက်က သူ့စိတ်က ရွာမြောက်ဘက်ဆီ သူ့ကို သွေးဆောင်ခေါ်ငင်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ သူက စိတ်အလိုကို အလျှော့ပေးလိုက်သည်။ မရောက်ဖူးသေး သော ရွာ၏မြောက်ဘက်ဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လျှောက်လာစဉ် ရင်မှာလည်း သိမ့်သိမ့်ငြိမ့်ငြိမ့် ရိပ်ရိပ်ခုန်နေ၏။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် လျှောက်မိသည်ဆိုလျှင်ပင် ရွာဆုံးသွားသည်။ ရွာဆုံး ကြောင်းကို အိမ်ခြေနှင့် ပင်ကြီး၊ ပင်လတ်တို့ ရုတ်တရက် ပြတ်သွားသည်က သင်္ကေတနိမိတ် ပြနေ၏။

ရှေ့၌မူ ကျတ်တီးပြင်နှင့် ဖုန်းဆိုးတောတို့က ဆိတ်သုဉ်းစွာ ဆီးကြို စောင့်လင့်၏။

ရွာစွန့်၌ ရပ်လျက် ကျတ်တီးပြင်နှင့် ဖုန်းဆိုးတောတို့ကို ကျော်ကာ နှင်းငွေ က မျှော်ကြည့်သည်။ ထိုခဏ၌ပင် သူ့ရင်က တိုးတက်ခုန်လာသည်။

အတန်ဝေးရာတွင် မပု မမြင့် ပင်အုပ်စုတို့ ဝိုင်းရံလျက် ညိုမှိုင်းမြင့်မား သော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်သည် နှင်းမြူပြာပြာ လွှမ်းခြုံလျက် ထီးထီးကြီး ရပ်နေ၏။

ခုန်သော ရင်၊ ဝင်စားသော စိတ်၊ တုန်လှုပ်သော ခံစားမှုတို့နှင့် နှင်းငွေ သည် အိမ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

ထိုစဉ် အိမ်ကြီးဆီမှ မြင်းလှည်းတစ်စီး ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ သဲထူသော လမ်းကြမ်းအတိုင်း မြင်းလှည်းသည် အပြင်းပြေးလာရာ နောက်ကြောင်း ၌ ဖုန်ခိုးတို့ ထောင်းထောင်းအူအူ ထကျန်ရစ်၏။

ရွာနယ်နိမိတ်သို့ မြင်းလှည်း ကပ်လာသောအခါ နှင်းငွေသည် စောင့်ချမ်း ပင်ကြီး တစ်ပင်ကို ကွယ်၍ စောင့်ကြည့်သည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသူမှာ သူ တွေ့နေကျ အသက်လေးဆယ်ခန့်လူပင် ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်း ထိုင်ခုံပေါ်တွင် သုန်သုန်မှုန်မှုန် လိုက်ပါလာသူမှာလည်း သူ တွေ့ဖူးပြီးသော စိတ်တိုသည့် နုနုငယ်တို့ ဖခင်တည်း။

မြင်းလှည်းပေါ်၌ ဤနှစ်ဦးသာ ပါသည်။

မြင်းလှည်းသည် သူ့ကိုလွန်၍ ရွာလမ်းကွေ့၌ ပျောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှင်းငွေသည် စောင်ချမ်းပင်အကွယ်မှ ထွက်ပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့ သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့၏။

အိမ်ကြီးအနီးရောက်မှ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်းမှ အပင်တို့သည် ပို၍ မြင့်လာ သည်။ သူတို့ပေါ် ကျော်မိုးနေသော အိမ်ကြီးကလည်း ပိုမြင့်လာသည်။

အနီးရောက်ပါမှ ခြံစည်းရိုးကို သဲကွဲစွာ မြင်ရသည်။ ခြံစည်းရိုးတစ် လျှောက် လေးလက်မခန့် မြက်ရှိသော ရေနံသုတ် သစ်သားပျဉ်များကို ထိုးစိုက် ကာထားသည်။ ပျဉ်ချပ်များကို စေ့စိပ်စွာ စိုက်ထားသောကြောင့် အတွင်းသို့ ခွင်း မမြင်နိုင်၊ ပျဉ်ချပ်တိုင်း၏ ထိပ်က လှံသွားပမာ ရှူးချွန်နေ၏။ အမြင့်က လူလက် တစ်ဖောင်စာ ရှိသည်။ ဤသည်ကို အားရသေးဟန်မတူ၊ ရှူးချွန်သော သစ်ပျဉ် စည်းရိုးထိပ် တစ်လျှောက်၌ တစ်ပေခန့် ထပ်မြင့်သော သံဆူးကြိုးတန်းသည် ဝန်းရံ လည်လာလျက် ရှိနေသေးသည်။

အိမ်တစ်ခုကို ကာရံထားသည်ထက် ထောင်တစ်ခုကို ကာရံထားသည် ဟု နှင်းငွေ၏ စိတ်၌ ထင်မြင်မိသည်။

အိမ်ကြီးရှင်တို့သည် ဘဇာကို ကြောက်လန့်နေပါသနည်း။ ကြောက်လန့် နေပါသနည်း။

ခြံတံခါးကြီးက ခြံဝင်းထက်ပင် ပိုမြင့်သေးသည်။ သစ်ပေါင်တွင် သွပ်ရိုက် ထားသည့် ခိုင်ခံ့လှသော တံခါးကြီးတည်း။ တံခါးကြီးသည် အပြင်လောကကို ပြတ်သားတိကျစွာ ငြင်းပယ်ထားသည့်ဟန် တင်းကျပ်စွာ ပိတ်ထားလျက် ရှိသည်။

နှင်းငွေ အပါအောင် အပြင်လောကမှ လူသားအားလုံးအတွက် ပြတ်သား တိကျစွာ ငြင်းပယ်လျက် ပိတ်ထားလေဟန် တကား။

အခန်း (၆)

ခင်တန်းရိပ်ဝယ်

နှင်းငွေအတွက် ဤတွင် ခရီးဆုံးရမည်ကဲ့သို့ ရှိသည်။

နှင်းငွေက မြောက်သို့ မျှော်ကြည့်၏။ အလွန်ဝေးရာ၌ ထုံးဖွေးဖွေးနှင့် စေတီကြီး တစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ရသည်။ စေတီကြီးတစ်ခုကိုရှိ မြေများမှာ ကျတ်တီး ပြင်များ မဟုတ်ကြ။ သံဝင်မြေတွင် စိုက်ခင်းပျိုးခင်းတို့ စိမ်းစိမ်းစိုစို ရှိနေကြသည်။

စိုပြည်သော သံဝင်မြေနှင့် ဤမှာဘက် ကျတ်တီးမြေကြားတွင် ခင်တန်း နိမ့်နိမ့်က မျဉ်းဖြောင့်ပမာ တားဆီး ခြားနားထားလျက် ရှိသည်။

ခင်တန်းတစ်ခုတွင် ပေါက်ပင်နှင့် လက်ပံပင်တို့ စေးပျစ်အခြေငိုင်းလျက် ရှင်သန်နေကြသည်။

ထူထဲသော မြွှက်ရုံ၌ ပေါက်ပွင့်တို့ ရဲရဲနီ နေကြသည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် လက်ပံကိုင်းတံရှည်တို့ကလည်း ပတ္တမြားပွင့်များကို အပြိုင်အဆိုင် ဆင်ယင်ထွန်းပ ထား၏။

ခင်တန်း ဘစ်ခုလုံးသည် အလျှဉ်းညီး ထိန်းဝင်းနေသည်။ ရည်ရွယ်ချက် ကင်းမဲ့စွာနှင့် နှင်းငွေသည် ခင်တန်းဆီ လျှောက်လာခဲ့ သည်။

ခင်တန်းအခြေတွင် စမ်းချောင်းငယ်ပျက်ပျက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရသည်။

စမ်းချောင်းငယ်တွင်း၌ ရေမရှိ၊ မြေ၌မူ အစိုဓာတ် မကုန်သေး။

နှင်းငွေသည် စမ်းချောင်းငယ် ဘေးအလိုက် ခင်တန်းတစ်လျှောက် ဆက်လျှောက်လာသည်။

အညာမြေ၌ ကြီးပြင်းသည်မှာ ကြာသော နှင်းငွေ၏ နှာဝတွင် ရနံ့သက်သက် ရလာသည်။

နှင်းငွေ၏ခြေများ တုံ့ရပ်သွားသည်။ ချိုချိုအေးအေး နှင့် ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်နိုင်သော သီချင်းသံလေး တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“သီတာ... သီတာ... မြ အလား၊ ကြာ... ကြာ... ကြာ... ငါးပါး”

ရိုးလွန်း စင်းလွန်းသော ကြိုးသီချင်းတစ်ပုဒ်မှ အစစာသားများသာ ဖြစ်ပါလေ၏။

သီချင်းသံက ထပ်မံ ပေါ်လာပြန်၏။

“သီတာ... သီတာ... မြ အလား၊ ကြာ... ကြာ... ကြာ... ငါးပါး”

ရေထဲသို့ ကျောက်စရစ်ခဲတစ်လုံး ကျသံ ပေါ်လာသည်။

သီချင်းသံမူ ထပ်မံပေါ်လာ။

နှင်းငွေက ရပ်မြဲရပ်လျက် ဆက်နားထောင်နေသည်။

သီချင်းသံမူ ထပ်ပေါ်မလာ၊ ထပ်ပေါ်မလာပါ။

ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ရှိုက်သံသည် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာသည်။ ထို့နောက် ပီသလှသော ငိုညည်းသံ။

ပထမ၌သော် နှင်းငွေသည် ကြက်သီးထ သွား၏။ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ပြေးမည်ဟုပင် စိတ်ကူးသေး၏။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်လုံးများက သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို အရင်မြင်မိသွား၏။

ချောင်းငယ်ကို ကျော်လျက် သမိုးကိုင်း တစ်ခုသည် ညွတ်ကျနေ၏။ သစ်ကိုင်း ဘေးချောင်းစပ် မြေမှိုမှိုပေါ်တွင် ထိုသဏ္ဍာန်က ငိုငိုလေး ထိုင်နေ၏။

နှင်းငွေသည် သဏ္ဍာန်ရှိရာသို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ သွားသည်။ သဏ္ဍာန်သည် နှင်းငွေ၏ခြေသံကို ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခေတ္တ တုန်လှုပ်သွားပြီး နောက် နေရာမှ ထပြေးသည်။

နှင်းငွေက လှမ်းအော်သည်။

“မပြေးနဲ့လေ၊ မပြေးပါနဲ့ နုနုငယ်၊ ကိုယ်ပါ နှင်းငွေပါ၊ ဟော အလို”

ပြေးတက်သွားသော နုနုငယ်သည် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ခလုတ်တိုက်လဲသည်။ လဲရာမှ ပြန်ထ ပြေးရန် ကြိုးစားသည်။ သို့ရာတွင် ခြေတစ်လှမ်း မလှမ်းနိုင်မီ ကွေးညွတ်ကျသွား၏။

နှင်းငွေက နုနုငယ်၏ အနီးသို့ ရောက်သွား၏။

နုနုငယ်သည် ဘယ်ခြေ ခြေချင်းဝတ်ကို သူ့လက်ကလေးများနှင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း နာကျင်ခြင်းကို တင်းဆည်နှိပ်ကွပ်ဟန် အောက်နှုတ်ခမ်းများကို အပေါ်သွားများနှင့် ခဲထား၏။

သူ့ကောင်းသား နှင်းငွေသည် နုနုငယ်၏ အပါးတွင် ရပ်နေမိပြီဖြစ်သည်။ ရပ်နေမိသည်ကလွဲ၍ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ၊ ခဏကြာမှ အစွမ်းကုန်သတ္တိနှင့် ထစ်ထစ်ငဲ့ငဲ့ မေးသည်။

“သိပ်... သိပ် နာသွားသလား၊ နုနု... နုနုငယ်၊ ကိုယ်... ကိုယ်... ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

နုနုငယ်က သူ့ကို ပြန်မဖြေ ပြန်၍လည်း မော့မကြည့်၊ နာနေသော ခြေချင်းဝတ်ကိုသာ လက်ကလေးများနှင့် ဆုပ်နယ်မြဲ ဆုပ်နယ်နေသည်။

နှင်းငွေက ခြောက်ကပ်နေသော လည်ချောင်းကို ရှင်းအောင် တံတွေးမျိုးချပြီး ခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာ ထပ်ပြောပြန်ရ၏။

“ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ နုနုငယ်၊ အိမ်ပြန်မလား၊ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေနော်”

ခက်ခဲစွာ ပြောလိုက်ရသော်လည်း သူ့အသံ၌ ကရုဏာအပြည့် ပါဝင်နေကြောင်း သူ သိသည်။

နုနုငယ်က သူ့ကို ဖြည်းညင်းစွာ စောင်းစောင်းမော့ကြည့်သည်။

ကြည့်စ မျက်လုံးများက မရဲမဝံ့သည့် အားငယ်သော မျက်လုံးများသာ ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများနှင့် မျက်လုံးချင်း ရင်ဆိုင်မိသည် ခဏ၌ နုနုငယ်၏ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ကာ ဝန်းဝန်းလည်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် နုနုငယ်က မျက်နှာ လှဲသွားသည်။

နှင်းငွေက ကောင်းစွာ တည်ငြိမ်သွားပေပြီ၊ ထို့ကြောင့် အေးချမ်းစွာ မေးနိုင်လာ၏။

“ကိုယ့်ကို ကြောက်နေသလား နုနုငယ် မကြောက်ပါနဲ့၊ ကိုယ်က နုနုငယ် ကို ကူညီချင်လို့ပါ။ ဘယ်လို ကူညီရမလဲ၊ နုနုငယ် အိမ်ပြန်ချင်သလား၊ ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

ဤအကြိမ်တွင်မူ နုနုငယ်သည် ရှေးဦးစွာ တုံ့ပြန်ဖြေခြင်း အဖြစ်နှင့် ခေါင်းလေးကို ခါပြသည်။

“ဪ... အိမ်မပြန်ချင်ဘူး၊ ဒါဖြင့်ရင် ကိုယ် ဘာကူညီရမလဲ”

နုနုငယ်က ခေါင်းကိုသာ ဆက်ခါသည်။ ထို့နောက် ကြိုးစား၍ နေရာမှ ထသည်။ ခြေထောက်မှ နာကျင်သည့်အလား စုပ်သပ်သံလေး ပေါ်လာသည်။

နုနုငယ် ပြန်ထိုင်ကျမသွားမီ သူက နုနုငယ်၏ ကိုယ်လေးထံ ဝင်ပူး၍ ထိန်းမတ်ပေးနိုင်လိုက်သည်။

“နုနုငယ်က အိမ်မပြန်ချင်သေးဘူး ဟုတ်လား၊ လာ လာ စောစောက နုနုငယ် ထိုင်နေတဲ့ နေရာဆီ ကိုယ် ပြန်ခေါ်သွားပေးမယ်”

သူက နုနုငယ်ကို ယုယကြင်နာစွာ တွဲခေါ်ယူငင်သည်။ နုနုငယ်က မငြင်းဘဲ ခြေထောက်ကျိုး ထောင့်ကျိုးနှင့် လိုက်ပါလာသည်။

သူက နုနုငယ်ကို စမ်းချောင်းငယ်ဘေး ကမ်းနဖူးတွင် နေရာချပေး၏။ သူ နေရာချပေးရာတွင် နုနုငယ်သည် ဒဏ်ရာရ၍ အားငယ်နေသည့် ယုန်ဖြူမလေး သဖွယ် သေဝပ် ယဉ်ကျေးစွာ ထိုင်ရှာ၏။

နုနုငယ် ထိုင်နေရာ ရှေ့တည့်တည့်တွင် လဲပြီနေသော သမီးပင်တစ်ပင်မှ အကိုင်းသည် စမ်းချောင်းကို ကျော်လျက် ညွတ်ကျနေသည်။ စမ်းချောင်း ဤနေရာ၌ ရေကြည် အနည်းငယ် အိုင်နေသည်။ သဘာဝငြေ-နဲ့ မဟုတ်၊ ရေဆင်းရာ အနိမ့် ဘက်၌ သဲရွှံနှင့် ကျောက်ရောသော လူ့လက်ရာ ' ၇၆ ' ဘေးသေးလေး တစ်ခု ရှိသည်။ တမံငယ်သည် တစ်ထွာကျော်ကျော်သာ ရှိ၏။ တမံဆည်ထားသော ရေအနက်မှာ ကလည်း တစ်ထွာထက် ပိုရှိမည် မဟုတ်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ကြည်လင်သော ရေအိုင် ကလေး တစ်ခု ရှိနေ၏။

ရေအိုင်တွင်း၌ လက်ပံပွင့်နီနီများ ပေါလောပေါ်နေ၏။ ကြာပွင့်နီနီဟု ထင်မြင်ယူဆသော် ယူဆနိုင်၏။

နှင်းငွေက နုနုငယ်ကို ကျေနပ်စွာ ပြုံးလျက်ကြည့်သည်။

နုနုငယ်က မျက်လွှာချထား၏။ မျက်လွှာချထားသောကြောင့် ရှည်သွယ် ကော့ပျံသော မျက်တောင်များမှာ ပိုမို ထင်ရှားနေ၏။ အသားက ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ သည်။ ဖြူလွန်းသဖြင့် ဖျော့ကာ သွေးမှ ရှိပါပေလေသလောဟု ထင်ရသည်။ ပခုံး ထိနေသော ဆံပင်က နက်နက်မှောင်နေ၏။ အသားဖြူလွန်းသောကြောင့် ဆံပင် သည် ပိုမိုနက်မှောင်နေသည်။ ဆံပင်က နက်မှောင်သောကြောင့် အသားက ပိုမို ဖြူဖြူဖွေးနေပြန်၏။ ဖြူဖွေးပိန်လျသော ပါးပြင်တွင် အကြောစိမ်းကလေးများကို အတိုင်းသား မြင်နေရ၏။

နှင်းငွေက ထပ်မံ ပြုံးလိုက်ပြီး မေး၏။

“ဒီအိုင်ကလေးကို နုနုငယ် ဆည်ထားတာလား”

နုနုငယ်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဒီလက်ပံပွင့်တွေကိုလည်း နုနုငယ် ချထားတာနော်”

နုနုငယ်က ခေါင်းညိတ်ပြပြန်သည်။

“နုနုငယ် သိပ် စိတ်ကူးကောင်းတာပဲ၊ လက်ပံပွင့်ကလေးတွေက ကြာနီ ပန်းကလေးတွေနဲ့ သိပ်တူတာပဲ”

နုနုငယ်က ခေါင်းသာ ညိတ်ပြပြန်၏။

သူက ဒုတိယမိ နုနုငယ်ကို ကြည့်မိသည်။

စောစောက ရှိုက်သံ ကြားခဲ့သည်။ ငိုညည်းသံကိုလည်း နားနှင့်ဆတ် ဆတ် ကြားခဲ့ရသည်။ နုနုငယ်၏ ရှိုက်သံနှင့် ငိုညည်းသံသာ ဖြစ်သင့်သည်။ ရှိုက်ခဲ့ ငိုခဲ့သော် နုနုငယ်၏ မျက်တောင်ကော့တို့တွင် မျက်ရည် ခိုတွဲနေတန် ကောင်း၏။ မျက်တောင်ကော့များတွင် မျက်ရည် မရှိတော့သည့်တိုင်စေ ပါးနုထက် မျက်ရည် ကြောင်း အစအနကို တွေ့ဖို့ကောင်း၏။ သို့ရာတွင် နုနုငယ်၏ မျက်တောင်တို့ တွင် မျက်ရည် မတင်၊ ပါးနုထက်လည်း မျက်ရည်ကြောင်း အစအနကို မမြင်။

နုနုငယ်၏ မျက်နှာလေးသည် ဖြူနေဖျော့နေ ဖွေးနေသည်မှတစ်ပါး အပြစ်ကင်း သန့်စင်နေ၏။

နှင်းငွေက ဘာစကား ဆက်ရမှန်း မသိတဲ့ အတန်ကြာ ငြိမ်နေ၏။ ထို့နောက် မှ ပြောသည်။

“ကိုယ့်နာမည်က နှင်းငွေတဲ့၊ နုနုငယ် ကိုယ့်ကိုတော့ မှတ်မိပါတယ်နော်”

နုနုငယ်က ခေါင်းဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြ၏။

နှင်းငွေ စိတ်မရှည်တော့၊ ယုန်ဖြူငယ်မက ရွံလွန်းအားကြီးတော့လည်း သူက ရဲလာသည်။

နှင်းငွေသည် သူ့ညာလက်ဖြင့် နုနုငယ်၏ ဘယ်ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ဘယ်လက်ဖဝါးဖြင့် ငုံ့နေသော နုနုငယ်၏ မေးကို မ ကာ အသာအယာ ပင့်တင်လိုက်သည်။

“နုနုငယ် အခုထိ ကိုယ့်ကို စကားတစ်လုံးမှ မပြောသေးဘူး၊ ကိုယ့်ကို မုန်းသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကြောက်နေသလား နုနုငယ်”

သူက မေးကို လက်ဖဝါးနှင့် မတင်ထားသောကြောင့် နုနုငယ်၏ မျက်နှာလေးသည် မော့မော့ ရှိနေ၏။ ထိုအခါ သွယ်ရှင်းသော လည်တိုင်ကလေးသည် ဆန့်ဆန့်ကြော့ကြော့ ရှိနေ၏။

နုနုငယ်သည် စင်းကျနေသော မျက်တောင်ရှည်များကြားမှ မျက်လုံးပြာများနှင့် သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးသည် ဝန်းဝန်းမလည်တော့၊ အားအင်မူ မရှိ၊ ကြည်လင်ခြင်းနှင့် သန့်စင်မှုသည်ကား ရှိနေ၏။

သူက တိုက်တွန်းသည်။

“ပြောပါ နုနုငယ်၊ ကိုယ့်ကို စကားတစ်ခွန်း၊ နှစ်ခွန်း ပြောစမ်းပါ”

နုနုငယ်က သူ့ကို စိုက်သာကြည့်နေသည်။ မတုန်မလှုပ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေ၏။

သူက အနည်းငယ် ထိတ်လန့်သွားသည်။ မတုန်မလှုပ် စိုက်ကြည့်နေသော နုနုငယ်ကို ထိတ်လန့်သွားသည်။

“နုနုငယ် ကိုယ် ပြောနေတာ ကြားရဲ့လား၊ ကိုယ် ပြောနေတာကိုလည်း နားလည်ရဲ့လား”

နုနုငယ်က မေးကို မတင်ထားသော နှင်းငွေ၏ လက်ကို သူ့လက်ကလေး တစ်ဖက်ဖြင့် အသာအယာ ဖယ်သည်။ ထို့နောက် ပခုံးကို ကိုင်ထားသော နှင်းငွေ၏ လက်ကိုလည်း ဖယ်ရှားပစ်၏။

နုနုငယ် ကျေနပ်စေရန် သူက အလျှော့ပေးပြီး ကိုယ်ကိုလည်း အနည်းငယ် နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

တွေတွေလေး ငေးကြည့်နေရာမှ နုနုငယ်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြုံးသည်။ ပြုံးလိုက်သောအခါ နီရဲသော နှုတ်ခမ်းပါးလေးများ သေးသွယ်ကော့ပျံ

သွားသည့်အလှကို နှင်းငွေ သတိပြုမိသည်။ ပါးပါးကြည်ကြည်နှင့် အရည်လဲ စိညီ ရှည်သော သွားလေးများ ပေါ်လာသောကြောင့် မျက်နှာလေးသည် ပိုမို နုနယ် ချစ်သနားစဖွယ် ကောင်းလာသည်ကိုလည်း နှင်းငွေ မြင်ရ၏။

နှင်းငွေလည်း စိတ်ပေါ့ပါး ရွှင်လန်းစွာနှင့် ပြုံး၏။

“ကိုယ့်ကို စကားပြောပါဦး နုနယ်”

နုနယ်သည် ပြုံးရင်းမှ တိုးတိုးလေး ပြန်မေးသည်။

“နုနယ် ဘာပြောရမလဲ”

“တစ်ခုခုပြောပါ။ ခုနစ်က ကိုယ် မေးတာကိုဖြစ်ဖြစ် ဖြေပေါ့”

နုနယ်သည် မြေပြင်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပြောဟန်ဆို၏။

“ကိုယ့်နာမည် နှင်းငွေတဲ့၊ ကိုယ့်ကိုတော့ မှတ်မိတယ်နော် တဲ့”

နုနယ်သည် သူ့ကို ပြန်မော့ကြည့်ပြီး အေးချမ်းစွာ ဖြေသည်။

“ကိုယ့်ကို နုနယ် မှတ်မိပါတယ်၊ ပြီးတော့လည်း မကြောက်တော့ဘူး”

“မကြောက်တော့ဘူး ဟုတ်လား၊ မကြောက်တော့ဘူး ဆိုတော့ အစ

တုန်းကတော့ ကြောက်တယ်ပေါ့နော်၊ ဟုတ်လား”

“ကိုယ့်ကို ကြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နုနယ်က အားလုံးကို ကြောက်

တာ”

“အို အားလုံးကို ကြောက်တယ်၊ ဘာတွေကို ကြောက်နေတာလဲ နုနယ်”

“အားလုံးကို ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ကိုယ့်ကို နုနယ် ဘာထပ်ပြောရဦး

မှာလဲ”

နုနယ်၏ ပြောပုံကြောင့် သူက သဘောကျသွားသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့လေ၊ ကိုယ်ကလည်း မြန်မာစကား မတတ်တာ ကျနေတာပဲ၊

ဪ နုနယ်၊ ကိုယ်လည်း ထိုင်မယ်နော်”

သူက မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိဆဲမို့ ခွင့်တောင်းပြီး နုနယ်၏ အနီး၌ ဝင်၍

ယှဉ်တွဲထိုင်သည်။

နုနယ်က မကန့်ကွက်၊ သို့ရာတွင် ခေါင်းလေးကို သမင်လည်ပြန်

လှည့်၍ အိမ်ကြီးဘက်သို့ ကြည့်သည်။

ခင်တန်းနှင့် အိမ်ကြီးမှာ အတော်ပင် လှမ်းသည်။ သည်မှနေ ကြည့်က

အိမ်ကြီးကို ကောင်းစွာ တွေ့နိုင်သည်။ အိမ်ကြီးဆီမှ ကြည့်လျှင်မူ သစ်ပင်ချုံငယ်များ

ကွယ်နေသောကြောင့် သူတို့ကို မြင်နိုင်မည် မဟုတ်။

နုနုငယ်သည် ခေါင်းလေး ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး သူ့ကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းလေးချသည်။

“နုငယ် အိမ်ကို ကြောက်ရသလား”

“အိမ်ကို ကြောက်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေကို ကြောက်ရတယ်”

“ခုနင်က နုငယ်တို့ဖေဖေ မြင်းလှည်းနဲ့ ထွက်သွားတာ ကိုယ်တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့်လည်း နုငယ် ဒီနေရာကို လာရတာပေါ့”

“ဒီနေရာကို လာတာ နုငယ် ဖေဖေက မကြိုက်ဘူးလား”

“ဖေဖေက နုငယ်ကို ဘယ်ကိုမှ ထွက်တာ မကြိုက်ဘူး၊ နုငယ်ကို အိမ်ထဲမှာပဲ နေစေချင်တယ်၊ ကျောင်းနေရတာတောင် နုငယ် ငိုလွန်းလို့”

“ဒီလိုဆို နုငယ်တို့ ဖေဖေ သိပ်ဆိုးတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ဖေဖေက မဆိုးပါဘူး၊ နုငယ်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်”

နုနုငယ်၏ စကားမှာ ရှေ့နောက်မညီဟု နှင်းငွေထင်သည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှတော့ မဝေဖန်။

နေအတန်ကျခဲ့သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်၌ နှင်းမှုန်တို့ ပြာပြာဝေလာသည်။ အဝေးဆီရှိ ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းကြီးက ညိုညိုမှောင်လာသည်။

“ကဲ ကိုယ့်ကို နုငယ် စကားပြောပြီးပြီ၊ နုငယ် ပြန်တော့မယ်နော်”

သူက ခွဲရမည်ကို ဝမ်းနည်းသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တောင်းပန်သည်။

“ကိုယ် အဝေးကြီးကတောင် စက်ဘီးနဲ့ လာခဲ့ရတာ နုငယ်၊ ခဏလေး နေပါဦးလား ဟင်”

နုနုငယ်က ခေါင်းကလေး ခါယမ်းသည်။

“တော်ပါစို့ ကိုယ်ရယ်၊ တော်တော်ကြာ ဖေဖေပြန်လာလို့ မြင်သွားရင် နုငယ် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

ဤသို့ ဆိုပြန်သော် သူ မတားရက်တော့။

နုနုငယ် နေရာမှထရန် ပြင်သောကြောင့် သူက အလိုက်သိစွာနှင့် နုနုငယ်ကို လက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးသည်။ နုနုငယ်က သူ့လက်ကို ဆွဲယူအားပြုလျက် ထသည်။

“နုငယ် ခြေထောက် ဘယ့်နှယ် နေသေးလဲ”

“နည်းနည်းပဲ မျက်တော့တယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ လမ်းလျှောက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

နုနုငယ်သည် စကားအဆုံး၌ နှုတ်ဆက်သည့်ဟန် ပြုံးပြသည်။

“ဪ... နုငယ်ရေ၊ နုငယ်နဲ့ ကိုယ် သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီနော်၊ ကျောင်းကျရင် ကိုယ့်ကို နှုတ်ဆက်ပါ၊ အင်းလေ စ နှုတ်မဆက်တောင် ကိုယ်က နှုတ်ဆက်ရင် စကားတော့ ပြန်ပြောပါနော်”

နုနုငယ်က စကားမပြန်ဘဲ သူ့ကို မျက်မှောင်လေး မသိမသာကြိုက်၍ ကြည့်သည်။

“ဘာလို့ ဒီလိုကြည့်တာလဲ နုငယ်”

“ကိုယ်က တော်တော် ပိုတာပဲ”

“ကိုယ်က ဘာပိုလို့တုံး”

“ခုလို ခင်မင်ကြပြီးမှ ကိုယ့်ကို နုငယ်က စကားမပြောဘဲ နေမှာတဲ့လား”

သူက ကျေနပ်လွန်းသောကြောင့် အသံထွက်၍ ရယ်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ကိုယ် မှတ်ထားပါ့မယ်၊ ကဲ နုငယ်ပြန်တော့လေ၊ ကိုယ် ဒီက စောင့်ကြည့်နေမယ်”

နုနုငယ်က သူ့ကို လက်ကလေးပြုပြီး ကွက်ခွာသွားသည်။ ခြေမျက်နေသောကြောင့် နုနုငယ်၏ ခြေလှမ်းမှာ မသွက်၊ အနည်းငယ် ထောင့်ထောင့်လည်း ဖြစ်နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် သူ့ထံသို့လည်း လှည့်လည်ကြည့်သည်။

ထိုစဉ် အိမ်ကြီးဆီသို့ ရှေးရှုမောင်းနှင်လာသော မြင်းလှည်းကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရသည်။

သူက လက်ပံပင်စည်နှင့် ကိုယ်ကို ကွယ်နေလိုက်၏။

ခရီးတစ်ဝက်သို့ ရောက်နေသော နုနုငယ်ကား သူ့ထံ လှည့်မကြည့်တော့၊ မျက်နေသော ခြေတစ်ဖက်ကို ဆကာဆကာ ဆွဲ၍ အိမ်ကြီး၏ ခြံနောက်ပိုင်းဆီ အပြေးလေး ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဒဏ်ရာ ရနေသော ယုန်ဖြူမငယ်သည် လှောင်အိမ်ဆီ ပြေးဝင်သွားသည့် ပုံဟန်သာ ပါတကား။

အခန်း (၇) သူ့ကြောင့် တစ်ခက်

ဘခက်တို့တဲသို့ နှင်းငွေ ပြန်ရောက်ချိန်၌ နေဝင်လှပြီ။
 တဲတွင်းမှ ဘခက်က ထွက်လာကြိုဆိုသည်။
 “ဟေ့ကောင် နှင်းငွေ... မင်း ဘယ်တက် သွားနေတာလဲ၊ ညွန့်မေတို့
 အိမ်လို့တော့ မလိမ်နဲ့နော်၊ ငါ ရောက်ခဲ့ပြီပြီ”
 နှင်းငွေက မလိမ်၊ အမှန်ကို ရိုးသားစွာ ဝန်ခံ၏။ ဝန်ခံစဉ် သူ့စိတ်က
 ဝမ်းသာဂုဏ်ယူ ကျေနပ်လျက်လည်း ရှိသည်။
 “ငါ နုနုငယ်နဲ့ သွားတွေ့တာပါ”
 “ဘာ... နုနုငယ်နဲ့ သွားတွေ့တာ၊ ဟား...ဟား... ဟား၊ ဟေ့ကောင် နှင်းငွေ
 သူငယ်ချင်းချင်း မဖြီးနဲ့ကွာ၊ မင်းက ဘုရင့်သားမို့ နုနုငယ်အဖေက သူ့ ခြံတံခါးကို
 ဖွင့်ပေးမှာတဲ့လား”
 “သူ့အဖေက ခြံတံခါးဖွင့်ပေးမှ ငါက နုနုငယ်နဲ့ တွေ့ရရိုးလား။ ခက်ပါဘိ
 ဘခက်ရာ”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒါဖြင့် မင်း ဆိုလိုတာက မင်းနဲ့ နုနုငယ် တစ်နေရာမှာ တိတ်တိတ်လေး ချိန်းတွေ့ခဲ့ကြတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ပျော့ပျောင်းသော နှင်းငွေ၏ သဏ္ဍာန်သည် အနည်းငယ် မာလာ၏။

“ဘခက်၊ အရမ်းမပြောနဲ့ကွာ၊ နုနုငယ်နဲ့ငါက ချိန်းတွေ့ရအောင် တို့က ရည်းစား မဟုတ်သေးဘူး၊ ရည်းစားမပြောနဲ့ ငါ သူ့ကို ချစ်တောင် မချစ်သေးဘူး၊ သနားတာပဲ ရှိတယ်၊ မင်းကို ငါ ပြောပြီးပါရောလား”

ဘခက်က ရယ်ပြန်တော့သည်။

“မင်း ဘာရယ်တာလဲ ဘခက်”

“သဘောကျလို့ကွာ၊ မင်းက ချစ်တာနဲ့ သနားတာ ခွဲခြားပြောနေလို့ပါ၊ နေပါဦး မင်းက ဒီလို ခွဲခြားပြောနိုင်ရအောင် ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာလို့ မင်း သိလို့ လား”

ဤအမေးကို နှင်းငွေ မဖြေနိုင်၊ မဖြေနိုင်သောကြောင့် ပြန်မေး၏။

“ဒါဖြင့် မင်းကကော သိလို့လား”

“ငါက သိလို့လား၊ ဟား... ဟား... သိတာပေါ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ အတန်း တူပေမဲ့ မင်းထက်ငါက နှစ်နှစ်ကြီးတယ်၊ မင်းထက်တော့ အရပ်ပူသပေါ့ကွာ၊ အင်း ဗဟုသုတတော့ မင်းထက် သာသဟေ့ မောင်ရင်”

“ဒါဖြင့် ချစ်တယ် ဆိုတာ မင်းက သိသပေါ့”

“သိရုံမကဘူး၊ ခံတောင် နေရတာခင်ဗျ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဪ... ချစ်လို့ ခံနေရတယ်၊ ငါ ပြောခဲ့ပါရောလား၊ ညွန့်မေကို ငါ ဆယ့်လေးနှစ်သားကတည်းက ကြိုက်ခဲ့တာလို့၊ ကြိုက်ပြီးရင်... အဟင်း... ချစ်လာ တာပဲ၊ အင်း... ကြိုက်စကတော့ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုပေါ့ကွာ၊ ကြိုက်တာက ဘာလို့ ပြောလို့မရဘူး၊ တစ်ခုခုကို ဘဝင် ငြိသွားတာပဲ၊ သနားတယ် ဆိုတာကလည်း ကြိုက်တာပဲကွ၊ ဘုရားစူး ညွန့်မေကို ငါ သောက်မြင်ကတ်တာကနေ ကြိုက်လာတာ”

နှင်းငွေက ဘခက်ပြောပုံကို သဘောကျသောကြောင့် ရယ်၏။ ဘခက် ကသာ ဆက်မေး၏။

“ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်သွားနေတာလဲ”

ပထမသော် နှင်းငွေသည် နုနုငယ်နှင့် မိမိ အမှန်တကယ် တွေ့ခဲ့ရပုံကို ဘခက် ယုံအောင် ရှင်းပြဦးမည် ကြံ၏။ ထို့နောက်မှ နုနုငယ်နှင့် မိမိတို့ ဤရွာ၌ တွေ့နိုင်သည့်နေရာ ရှိကြောင်း လူမသိလျှင် အကောင်းဆုံးဟု သဘောရကာ လှီးလွဲ ဆို၏။

“မင်း မယုံလဲ နေပေါ့လေ၊ ငါက နုနုငယ်တို့ အိမ်ကို စိတ်ဝင်စားလို့ သွားကြည့်တာပါ။ ဒီမှာ ဘခက် မင်းကို အရေးကြီးတာတစ်ခု ပြောချင်လို့ ငါ ရွာကို လာခဲ့တာ”

နှင်းငွေက မျက်နှာထားကိုတည်ပြီး တဲအတွင်းသို့ ဝင်သွားသောကြောင့် ဘခက်လည်း လိုက်လာသည်။

တဲတွင်းရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ် ထိုင်မိကြသောအခါ နှင်းငွေက ဘခက်၏ မျက်နှာ ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“မင်း ရွာကို ဘယ်အချိန်တည်းက ရောက်နေလဲ ဘခက်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ငါ ရောက်တာ မကြာသေးဘူး”

“မင်း ဘာလို့ ငါ့ကို လိမ်တာလဲ ဘခက်”

“ရော... ခက်ပါဘိ၊ မင်းကို ငါက ဘာလို့ လိမ်ရမှာလဲ”

“အေးပေါ့ကွာ၊ ထားပါတော့၊ မင်းကို ငါ မနက်တည်းက မြို့ထဲမှာရော၊ တခြား သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်မှာရော လိုက်ရှာတယ်၊ မတွေ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် တမင် ရွာကို ငါလိုက်လာတာ”

“ငါ့ကို မင်းက ဘာလို့ လိုက်ရှာရတာလဲ”

“အဲဒါ ပြောချင်လို့ပေါ့၊ မင်း အခု ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေသလဲ”

ဘခက်က မဖြေဘဲ မျက်မှောင်ကြုတ် ငြိမ်နေ၏။

“မင်း မဖြေချင်ပါဘူး၊ ငါကပဲ ပြောပါမယ်၊ မင်း အန္တရာယ်မကင်းတာ တစ်ခုခု လုပ်နေတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဘခက်ကမဖြေ၊ နှင်းငွေကသာ ဆက်ပြောသည်။

“မနေညက ဖေဖေနဲ့ ရဲဋ္ဌာနအုပ် တယ်လီဖုန်း ပြောနေတာ ငါ စာဖတ် ရင်း တစေ့တစောင်း ကြားခဲ့တယ်၊ ခပ်အုပ်အုပ် ပြောနေလို့ မသဲကွဲဘူး၊ ပြီးတော့ ဖေဖေပြောတာ တစ်ဖက်တည်းကို ကြားရတာမို့ တိတိကျကျ မသိဘူး။ အဓိပ္ပာယ် ဖမ်းမိသမျှကတော့ မင်းနဲ့ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ခေါင်းဆောင်တွေ လှုပ်ရှားတဲ့ အကြောင်းပဲ၊ မင်းတို့ကို သူတို့ မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေပုံရတယ်”

စိတ်ဝင်စားစွာ ငြိမ်နားထောင်နေရာမှ ဘခက်သည် ပေါ့ပေါ့ဆဆ ကိစ္စ သဖွယ် ရယ်၏။

“ဪ... ဒါလား၊ မင်းကို ဟိုတစ်နေ့က ငါ ပြောပြီးပြီပဲ၊ တို့ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးလို့၊ ရန်ကုန်က တက်လာတဲ့ ဗ-က-သက ရဲဘော်တွေလည်း ပြန်သွား ကုန်ပါပြီ”

“ရန်ကုန်ကလူတွေ ပြန်သွားတာတော့ ငါလည်း သိသားပဲ၊ သက်ဆိုင်ရာ က စိတ်ဝင်စားနေတာက ရန်ကုန်ကလူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဒီလောက်ပဲ ပြောချင် တယ်၊ မင်း နားလည်ပါတယ် ဘခက်ရယ်”

ဤအကြိမ်တွင်မူ ဘခက်သည် သိသိသာသာ ငိုငိုကျသွား၏။ သူငယ်ချင်း နှစ်ဦးလုံး စကားမပြောကြသဖြင့် တဲတွင်း၌ ဆိတ်ငြိမ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသည် ခြံမှ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဝင်လာသော ခြေသံကြောင့် ပျက်ပြား သွားသည်။

ခြံတွင်းသို့ သွက်သွက် ဝင်လာသူကို ဘခက်က ကိုယ့်မျက်စိ ကိုယ် မယုံသကဲ့သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ နှင်းငွေကသာ အာမေဍိတ်သံ ပြု၏။

“ဟင်... ညွန့်မေ”

ညွန့်မေ၏ သဏ္ဍာန်သည် မောဟိုက်နေပုံ ပေါ်သည်။ ထာဝစဉ် တည်ငြိမ် သော အသံမှာလည်း အနည်းငယ် တုန်ယင်နေသည်။

“ဪ နှင်းငွေလည်း ရှိသကိုး၊ ဘခက် ရွာထိပ်လမ်းပေါ်မှာ ရဲကား တစ်စီး လာဆိုက်တယ်၊ ရဲတွေ ဆင်းနေတုန်း ငါ လာပြောတာ”

ဘခက် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့အမူအရာက သွက်လက် လာ၏။

သူသည် နှင်းငွေနှင့် ညွန့်မေတို့၏ မျက်နှာများကို ဖိုးရိမ်စွာ တောင်းပန် ဟန်ကြည့်ပြီး တဲနောက်ပိုင်းသို့ ဝင်ပြေးသည်။

မကြာမီ သူနှင့်အတူ လူတစ်ဦး ထွက်လာသည်။ ထိုလူမှာ အသက် သုံးဆယ်ခန့်ရှိ၍ ရွာသားတစ်ဦးဟန် ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း အချိုးအချိတ် သိပ်မကျလှ။

ဘခက်က လှမ်းအော်သည်။

“အမေ အမေ”

ခြံထောင့်မှ သူ့အမေလည်း ပေါ်လာ၏။

“ဘာလဲ ဘခက် အလန့်တကြား”

“အချိန်မရှိဘူး အမေ၊ ရဲတွေလာကုန်ပြီ၊ သူ့ကို တစ်နေရာရာ သွားဝှက် ထားစမ်းပါ”

“ဟဲ့... ငါက ဘယ်သွားဝှက်ရမလဲ”

“ဪ... အမေကလည်း ပြောင်းခင်းတစ်ခုခု၊ ဒါမှမဟုတ် ကြံခင်း တစ်ခုခုထဲပေါ့၊ သွားတော့အမေ ရေအိုးတစ်လုံးလည်း ယူသွားဦး၊ ပြီးရင် အမေ ရေရွက်ပြီး မြန်မြန်ပြန်ခဲ့ ကြားလား”

ဒေါ်မြသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ သဲအိုးတစ်လုံးကို ကောက်ကိုင် ပြီး လူစိမ်းကို ခေါ်ငင်သည်။

“လာ သူငယ်၊ ကြီးတော်နောက် လိုက်ခဲ့”

ဒေါ်မြနှင့် လူစိမ်းသည် ခြံနောက်ပေါက်မှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွား ကြသည်။

ဘခက်က ညွန့်မေနှင့် နှင်းငွေကို တောင်းပန်သည်။

“ငါ နောက်တော့ အားလုံးကို ရှင်းပြပါမယ်၊ အခုတော့ ခဏ ဣန္ဒြေမပျက် နေကြပါဦး၊ ပြီးတော့ ဘာမေးမေး မပြောကြပါနဲ့၊ ငါ ကြည့်ဖြေပါမယ်”

နှင်းငွေက ရင်တဖိုနှင့် နားထောင်နေသော်လည်း ညွန့်မေက ဝင်ပြော သည်။

“တို့ဣန္ဒြေမပျက်ပါဘူး၊ ပျက်နေတာက နင်၊ ကဲ သွား နင့်ကျောင်း စာအုပ် တွေ ယူခဲ့မြန်မြန်”

ခဏအကြာတွင်မူ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် သုံးဦးသား မှင်သေသေနှင့် သရုပ် ဆောင်နေကြ၏။

ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ဘခက်နှင့် နှင်းငွေက မှောက်လျက်၊ အကွရာသင်္ချာ စာအုပ်တစ်အုပ်က လှန်လျက်။

ဘခက်နှင့် နှင်းငွေသည် ဖောင်တိန်ကိုယ်စီနှင့် ဗလာစာအုပ်များထက် သဲသဲမဲမဲ သင်္ချာတွက်နေကြသည်။

ကွပ်ပျစ်ပေါ်ပေါ်တွင် ပြည့်တင်းသော တင်တစ်ခြမ်းဖြင့် ထိုင်လျက် ခါးကို တစ်ဝက်လှည့်ကာ ကိုယ်လေး မစောင်းတစောင်းနှင့် ညွန့်မေက စိတ်ဝင်စား စွာ ဘေးမှကြည့်နေ၏။

ရဲအုပ်တစ်ဦး ခေါင်းဆောင်လျက် သေနတ်ကိုင် ရဲသားငါးဦး တဲတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

ညွန့်မေက အံ့ဩဟန်နှင့် ရဲအုပ်နှင့် ရဲသားများကို ကြည့်နေသည်။

ဘခက်က ဖော်ရွေ ရင်းနှီးစွာဖြင့် ရဲအုပ်ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟာ... ကိုထွန်းသောင်ပါလား၊ ကြွပါ ကြွပါ၊ ဘာကိစ္စ”

အသက် အစိတ်ခန့်ရှိ ရဲအုပ် ကိုထွန်းသောင်သည် သူတို့အားလုံးကို အကဲခတ်ကြည့်၏။ နှင်းငွေကို မြင်သော် လေးစားယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်၏။

“မောင်နှင်းငွေလည်း ဒီရောက်နေတာကိုး၊ ဦးလေးတို့တော့ ဝတ္တရား ရှိလို့ လာရှာတာ”

နှင်းငွေက ဘာကိုမျှ နားမလည်ဟန် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကိုထွန်းသောင်ကို ပြန်ကြည့်နေ၏။

ကိုထွန်းသောင်က “ကဲဟေ့” ဟု ဆိုကာ အချက်ပေးသည်။

ရဲသားလေးဦးက သေနတ်များကို အဆင်သင့် သတိဖြင့် ကိုင်ကာ ခြံထောင့်များ၌ နေရာယူကြသည်။ ကိုထွန်းသောင်က ခြောက်လုံးပြူးကိုင်ရင်း တဲတွင်းသို့ ဝင်ရှာသည်။ သူ့နောက်မှ စတင်းဂန်းကိုင် စာသင်တစ်ဦး ဝင်လိုက် သွား၏။

ခဏ၌မူ ကိုထွန်းသောင်သည် စိတ်ပျက်ဟန်နှင့် ပြန်ထွက်လာ၏။

ဘခက်က ခါးထောက်ရင်း အသံမမာတမာနှင့် ရန်တွေ့သည်။

“ဒီမှာ ကိုထွန်းသောင်၊ ခင်ဗျားမလဲ ကျွန်တော့်ကိုပဲ လိုက်ရန်ရှာနေ တယ်။ မြို့ထဲမလဲ ကျွန်တော့်နောက် ခင်ဗျားတို့ ခဏခဏ တကောက်ကောက် လိုက်တယ်၊ အခုလည်း ရွာကို လိုက်လာပြန်ပြီ”

ကိုထွန်းသောင်က စိတ်ဆိုးဟန်မပြဘဲ စစ်မေးသည်။

“ဒါတော့ ငါ့ညီရာ တို့က ဝတ္တရားအတိုင်း လုပ်ရတာပါ၊ အခုလည်း ဝတ္တရားအတိုင်းပဲ မေးရဦးမယ်၊ ရွာကို မင်းဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်သလဲ မောင်ဘခက်”

“နေ့လယ်ကတည်းကပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်း တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး နှစ်ယောက်”

“တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ”
 ဘခက်က နှင်းငွေကို မေးငေါ့ပြသည်။
 ကိုထွန်းသောင်က နှင်းငွေကို ကြည့်ပြီး မေးသည်။
 “သူပြောတာ ဟုတ်သလား နှင်းငွေ”
 “ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးကိုထွန်းသောင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “မောင်နှင်းငွေ ဒီရောက်တော့ အိမ်မှာ တခြားဘယ်သူ့ကို တွေ့သေးလဲ”
 “သူ့ အမေပဲ တွေ့တာပဲ”
 ကိုထွန်းသောင်သည် ဆက်မမေးသေးဘဲ ကွစ်ပျစ်ပေါ်မှ စာအုပ်များကို
 ကြည့်သည်။

“အခု ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”
 နှင်းငွေက ဖြေသည်။
 “အကွရာသင်္ချာ တွက်နေကြတာ”
 “ကျောင်းမှာလည်း အတူတူ တွက်နိုင်ကြသားပဲ၊ ဒီလာ တွက်ရသလား”
 ဘခက်က ရယ်ပြီး ဖြေသည်။
 “ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲ ကိုထွန်းသောင်၊ ကျွန်တော်က သမဂ္ဂကိစ္စနဲ့
 အတန်းမမှန်ဘူး၊ အခု ကျွန်တော် လွတ်ခဲ့တဲ့ ပုစ္ဆာတွေကို နှင်းငွေနဲ့ ညွှန်မေက
 ပြပေးနေတာ”

ကိုထွန်းသောင်က ညွှန်မေကို လှမ်းကြည့်သည်။
 ညွှန်မေက ကိုထွန်းသောင်ကို ပြန်မကြည့်ဘဲ ဘခက်ကိုသာ လှမ်းပြော
 သည်။

“နင်တို့ လာပြပေးရတာကလည်း စင်စစ်တော့ အပိုပါပဲ၊ နင် အဲဒီ သမဂ္ဂ
 အလုပ်တွေသာ ကောင်းကောင်းလုပ် ကြားလား၊ နင် ဒီနှစ်လည်း စာမေးပွဲကျဦး
 မှာပဲ”

ဘခက်က မခံချင်ဟန်နှင့် ညွှန်မေကို မျက်စောင်းထိုး ကြည့်သည်။
 ကိုထွန်းသောင်က ရုတ်တရက် ဖြတ်မေးသည်။
 “ဒါထက် မင်း အမေကော မောင်ဘခက်”

“အမေလား ရေခပ်သွားတယ်၊ ပြောရင်းဆိုရင်း ဟောဟိုမှာ အမေပြန်
 လာပြီ”

ဒေါ်မြသည် ရေအိုးရွက်လျက် ခြံတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး ရဲအုပ်နှင့် ရဲသားများကို ဝေခွဲမရဟန်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ရဲအုပ်ကိုထွန်းသောင်က ဒေါ်မြ၏ ခေါင်းထက်မှ ရေအိုးကို ကူညီချပေးလိုက်ပြီးမှ မေးသည်။

“အဒေါ်ရေ၊ ကျွန်တော်တို့ ရဲသားတွေကို မြင်လို့ မကြောက်နဲ့နော်၊ မေးစရာတစ်ခု ရှိတယ်၊ ဒီနေ့ မောင်ဘခက် ဘယ်အချိန် အိမ်ပြန်ရောက်သလဲ”

နှင်းငွေ၏ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်မြ၏အဖြေနှင့် မိမိတို့ စကားမညီသော် ဖုံးသမျှ ပေါ်တော့မည်။ ကိုထွန်းသောင်သည် အလွန်ပါးနပ် လိမ္မာသော ရဲအုပ်တစ်ဦး ပါပေတကား။

ဘခက်နှင့် ညွှန်မေတို့၏ မျက်လုံးများ၌ စိုးရိမ်မှု ပေါ်နေကြောင်း နှင်းငွေ သတိပြုမိသည်။

ကိုထွန်းသောင်ကမူ ဒေါ်မြကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ဒေါ်မြ၏ မျက်နှာက မဲ့သွားပြီး ဖြေ၏။

“ဒီကောင် ဘယ်အချိန် ပြန်လာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်က သိနိုင်ပေါင်း၊ စည်းကမ်းရှိတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ သွားချင်တဲ့အချိန် သွား၊ ပြန်ချင်တဲ့အချိန် ပြန်၊ လုပ်ချင်တာ လျှောက်လုပ်၊ သူက ကျုပ်သား မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် အဖေ”

ဟန်ဆောင်သည်လော၊ အကယ်လော မသိ၊ ဒေါ်မြ၏ အသံ၌ ဒေါသရိပ်ရိပ်ပါနေ၏။

ကိုထွန်းသောင်ကသာ မလျှော့သေးဘဲ ဆက်မေး၏။

“ဘခက် ပြန်ချင်တဲ့အချိန် ပြန်နိုင်ရအောင် အဒေါ်အိမ်က အမြဲ ဖွင့်ထားသလား”

“အိမ် မဟုတ်ဘူး တော်ရေ တဲ...တဲ၊ ဖွင့်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ တံခါးကို မရှိဘူး၊ မုဆိုးမအိမ် ဘယ်သူခိုးကမှလည်း လာမခိုးဘူး၊ ခိုးရင်လည်း ထဘီစုတ်ပဲ ရမှာပဲ”

ကိုထွန်းသောင်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ဆို၏။

“ဒါလောက် သိချင်တာပါပဲ၊ မောင်ဘခက်ရေ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ တို့က ဝတ္တရားအတိုင်း ရှာရတာ”

ဘခက်ကလည်း ချိုချိုသာသာနှင့် ပြန်ငေါ့၏။

“စိတ်မဆိုးပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဝတ္တရားအရ အရှာခံပါ သဗ္ဗ ဟဲ့... ဟဲ့...”

ကိုထွန်းသောင်က ရဲသားများကို လက်ပြလျက် ရုပ်သိမ်းခေါ်ငင်၏။

“ဪ မောင်နှင်းငွေ၊ ဦးလေးတို့နဲ့ ပြန်လိုက်မလား”

“ပြန်တော့ လိုက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စက်ဘီး ပါလာတယ်”

“စက်ဘီးနဲ့ပြန်ရင် မိုးချုပ်နေမှာပေါ့၊ ဦးလေးတို့ ကားနောက်ပိုင်းမှာ တင်ယူသွားလို့ ရပါတယ်”

နှင်းငွေက ခေတ္တ စဉ်းစားသည်။ အမှန်မှာ သူတို့နှင့် ပြန်လိုက်သွားလျှင် သဘာဝအကျဆုံးဟု ထင်၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းသားပဲ၊ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

နှင်းငွေသည် ဘခက်နှင့် ညွှန်မေတို့ကို တစ်ချက် ကြည့်ပြီး ကိုထွန်းသောင် နှင့်အတူ တဲတွင်းမှ ထွက်လာ၏။

နှင်းငွေက သူ့စက်ဘီးဆီ သွားသောအခါ ကိုထွန်းသောင်က ရဲသားတစ်ဦး ကို လှမ်းပြော၏။

“ဟေ့ မောင်သိန်း... မြို့ပိုင်သားလေး စက်ဘီးကို မင်း တွန်းယူခဲ့ကွာ၊ မောင်နှင်းငွေ... လာ တို့သွားနှင့်မယ်”

အခန်း (၈)

စောမိရွှေဘဝင်

တနင်္လာနေ့ ကျောင်းပြန်တက်သောအခါ နှင်းငွေမှာ အထူးရွှင်ပျနေ၏။

ယခင်တုန်းကမူ စနေနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့များကို ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ အများနည်းတူ နှင်းငွေ အနှစ်သက်ဆုံး ဖြစ်သည်။ စနေနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ကို တနင်္လာ နေ့ကတည်းက ကြိုတင် မျှော်ရသည်။ မျှော်ရသဖြင့် ကြာသည် ထင်၏။ ဆိုက် ရောက်လာပြန်တော့လည်း နေကုန် ပိုမြန်လွန်းသည်ဟု အောက်မေ့ရသည်။

ခင်တန်းရိပ်ဝယ် နုနုငယ်နှင့် ကျွမ်းသိမိလေခဲ့ရသော စနေနေ့ နောက် ကပ်လိုက်ပါလာသည့် တနင်္ဂနွေနေ့ကား နှင်းငွေအတွက် မကြံ့ဖူးအောင် နေ့တာ ရှည်သည်။

ထိုစနေနေ့ကား နှင်းငွေအတွက် ရင်ခုန်ဖွယ်သော စနေနေ့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဘခက်၏ တဲဉ်လည်း ရင်ခုန်ခဲ့ရသည်။

ဘခက်ဆိုသည့် သတ္တဝါကလည်း ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေသည် မသိ။ ထိုညနေကဖြစ်ပုံမှာ ညွန့်မေသာ အချိန်မီ လာမကယ်က ဘယ်အခြေဆိုးကို ဆိုက်မည်မသိ။

နှင်းငွေသည် ဘခက်ကို ကျိန်ဆဲမိသည်။ အမှန်ဆိုလျှင် အကယ်၍ ဘခက်၏ တဲမှ ရာဇဝတ်မှုဆန်သော ဇာတ်လမ်းသာ ဝင်မရှုပ်ခဲ့လျှင် ထိုနေ့က ကြုံခဲ့ရသမျှမှာ ကြည်နူးဖွယ် ဇာတ်လမ်းသာတည်း၊ လွမ်းမောဖွယ် ဇာတ်လမ်း သာတည်း။

ဘခက်၏ ရာဇဝတ်မှုဆန်သော ဇာတ်ရှုပ်ကို နှင်းငွေ အသေးစိတ် မသိရသေး။ ဘခက်ကမူ ရှင်းပြပါမည်ဟု ကတိပေးထားသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့က ဘခက် မြို့ပြန်မလာသောကြောင့် ဘာမျှ ထပ်မံမိရ။ ရွာမွန်သာသို့ လိုက်သွားရန် ကလည်း မဖြစ်။ နှင်းငွေ၏ ဖခင်သည် စည်းကမ်းကြီးသည်။ စနေနေ့၌ လည်ပတ် သည်ကို ခွင့်ပြုသော်လည်း တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုလျှင် အိမ်မြဲ၍ စာကျက်နေမှ ကြိုက် သည်။

နေ့တာရှည်သော ထိုတနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့လုံး နှင်းငွေ၏ စိတ်တို့ မငြိမ်၊ အတွေးက ဘခက်ဆီသို့လည်း ရောက်သွားသည်။ လှောင်အိမ်ဆီ ပြန်ပြေးလေ သော ယုန်ဖြူမငယ်လေးဆီလည်း ရောက်သွားသည်။

တစ်ညလွန်မြောက်၍ မိုးသောက်ပြီး တနင်္လာနေ့ ရောက်မှသာ နှင်းငွေ ရွှင်ပျလာသည်။

နှင်းငွေသည် စက်ဘီးနင်း၍ ကျောင်းသို့ စောစော ရောက်လာခဲ့သည်။ ယခင်တုန်းကလည်း ကျောင်းသို့ စောစောရောက်ဖူးသည်။ ထိုစဉ် တုန်းကမူ စောစောရောက်၍ ကျောင်းမတက်မီ ရသမျှအချိန်၌ ဘောလုံးကစားရန် ဖြစ်သည်။ အားကစား တာဝန်ခံဆရာက လေဘောလုံးကြီး ထုတ်မပေးလျှင်ပင် တင်းနစ် ဘောလုံးသေးသေးကို သူငယ်ချင်း တစ်စုတစ်ပြုံကြီး ဝိုင်းအံ့ကာ ကစား၍ ပျော်ပါးမြဲ ဖြစ်သည်။

ယခုမူ ဘောလုံးကစားရန် မဟုတ်၊ ဘောလုံးလည်း ဝင်မကစားမိ၊ ဘောလုံး ဝင်မကစားမိဘဲနှင့် ရင်မှာတော့ မောနေသည်။

ရပ်နေကျ တမာပင်အောက်မှ နှင်းငွေသည် မျှော်သည့်ဇောနှင့် မောနေ မိ၏။

သူ့ရောက်စက အခြားကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတို့ တစ်ယောက်တလေ သာ ရောက်ကြသေးသည်။ ယခုမူ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူစုံလာ၍ ကျောင်းဝင်း အတွင်း၌ စည်ကားဆူညံလာသည်။

မြင်းလှည်းတစ်စီး ဆိုက်လာတိုင်း နှင်းငွေက မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာနှင့် လှမ်းလှမ်းကြည့်သည်။ မျှော်လင့်ချက် လွဲရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။

နုနုငယ်တို့၏ မြင်းလှည်းက ပေါ်မလာသေး။

နှင်းငွေက လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်မိသည်။ ၉ နာရီ ထိုးလှပြီ။

ဆရာ၊ ဆရာမများ စုံကြပြီအပြင် နောက်ဆုံးမှ လာလေ့ရှိသော ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီးပင် ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဆရာမကြီးနှင့်အတူ ညွန့်မေလည်း ပါလာ၏။

ညွန့်မေက တမာပင်အောက်မှ သူ့ကို လှမ်းမြင်သော်လည်း ဣန္ဒြေရရပင် ဆရာမကြီးနှင့်အတူ ကျောင်းတွင်း ဝင်သွား၏။

မကြာမီ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးသည်။

နှင်းငွေက အတန်းဆီ မသွားသေးဘဲ ဇွတ်ပေစောင့်နေ၏။

မြင်းလှည်းကား ပေါ်မလာ၊ မြင်းလှည်းအစား ဖြီးထားခြင်း မရှိသော ဆံပင်၊ မသပ်မရပ်သော အဝတ်အစား၊ ပုဆိုးတိုတို၊ ပခုံးတစ်ဖက်က လွယ်အိတ် လွယ်လျက် လက်တစ်ဖက်က ဖိုင်တွဲပိုက်လျက်နှင့် ကျောင်းမိရန် သုတ်သုတ် နှင်လာသော ဘခက်သာ ပေါ်လာ၏။

ဘခက်က နှင်းငွေဆီ ရှေးရှုလာသည်။

“ကျောင်းတက်တာ ကြာပြီလား နှင်းငွေ”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး”

“မင်းက ဘာလို့ အတန်းထဲ မဝင်သေးတာလဲ”

“မင်းကို စောင့်နေတာပေါ့”

ဤတမာပင်ရိပ်၌ နှင်းငွေ မည်သူ့ကို စောင့်နေမှန်း ဘခက် ကောင်းစွာ သိသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ရယ်မော နောက်တတ်၏။ ယခုမူ မရယ်မပြုံးဘဲ ဆို၏။

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ဒါထက် သတင်းထူးထူးထွေထွေ ဘာများကြားသေးလဲ”

“ဘာသတင်းလဲ”

ဘခက်သည် ခေါင်းတစ်ချက် ကုတ်လိုက်၏။

“အေးကွာ ထားပါတော့၊ တို့ နောက်မှ ပြောကြရအောင်၊ ဂဲလာ နောက်ကျ နေပြီ၊ အတန်းထဲ ဝင်ကြရအောင်”

နှင်းငွေက ကျောင်းဝင်းအပြင်သို့ တစ်ချက် မျှော်ကြည့်လိုက်သေးသည်။
ထို့နောက် ဘခက်နှင့်အတူ ကျောင်းဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ရတော့၏။

သင်တန်းတို့သာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းသွားသည်။ နုနုငယ်ကား ပေါ်
မလာ။

စိုးရိမ်စိတ်နှင့် နှင်းငွေ၏ ရင်မှာ ပူလောင်နေသည်။

နုနုငယ် ဘာကြောင့် ကျောင်းမတက်သနည်း။ မနေ့က ခြေနာမပျောက်
သောကြောင့်လော၊ သို့မဟုတ်...

နှင်းငွေသည် ဝင်းအလုံခတ်ထားသော နုနုငယ်တို့၏ ခြံကြီးကို မြင်
ယောင်မိသည်။ ငြင်းပယ်စွာ ပိတ်ထားသော ခြံတံခါးကိုလည်း အမှတ်ရသည်။
ကျောင်းလာကြိုတိုင်း စိတ်တိုသော မျက်နှာထား သုန်မှုန်သည့် နုနုငယ်၏ ဖခင်
ကိုလည်း သတိရသည်။ ခင်တန်းရိပ်၌ နုနုငယ် ပြောခဲ့သော စကားတစ်ရပ်ကို
လည်း ကြားယောင်လာ၏။

“ဖေဖေက နုနုငယ်ကို ဘယ်ကိုမှ ထွက်တာ မကြိုက်ဘူး၊ နုနုငယ်ကို
အိမ်ထဲမှာပဲ နေစေချင်တယ်၊ ကျောင်းနေရတာတောင် နုနုငယ် ငိုလွန်းလို့”

နုနုငယ်ကို အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင် မသွားစေချင်သော၊ ကျောင်းပင် မထား
ချင်သော နုနုငယ်၏ ဖခင်သည် နုနုငယ်ကို မည်သူနှင့်မျှ ရင်းနှီး ဆက်ဆံသည်
ကိုလည်း ကြိုက်မည် မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် မိမိကဲ့သို့ ယောက်ျားလေးများနှင့်
ဆက်ဆံသည်ကို ကြိုက်မည် မဟုတ်။

တစ်နေ့ညနေက မိမိနှင့် နုနုငယ် တွေ့ကြသည်ကို မြင်သွားပါသလော၊
မြင်သွား သိသွားသောကြောင့် ကျောင်းသို့ မလွှတ်လေခြင်းပင်လော။

သို့လော သို့လော တွေးသည့် စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် နှင်းငွေသည် ဆရာ
များ သင်ကြားပြသသည်ကို ထိထိမိမိ အာရုံမစိုက်မိ။

သို့နှင့် နေ့လယ် ကျောင်းဆင်းချိန်သာ ရောက်လာခဲ့၏။

ဘခက်က နှင်းငွေကို ဆွဲခေါ်လာ၏။

ကျောင်း၏ လက်ယာဘက် အနောက်မျက်နှာဆီ၌ လှူရှင်းသည်။

တစ်နေရာတွင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်မိကြမှ ဘခက်က စပြောသည်။

“နှင်းငွေ မင်း ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေလား”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့ ငါက မင်းကို စိတ်ဆိုးနေမှာလဲ”

“မသိပါဘူးလေ၊ ဒီနေ့ မင်းအမှုအရာက တစ်မျိုး ဖြစ်နေလို့”

စိတ်မရှည်သည့်ကြားမှ နှင်းငွေသည် ရယ်ချင်မိသွား၏။ ဪ... လူဆိုသည်မှာ ကိုယ့်အသိ၊ ကိုယ့်အာရုံ၊ ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ်နှင့် ကိုယ်စီသာပါတကား။

“မင်းက ဘာလို့ ငါ စိတ်ဆိုးနေတယ်လို့ ထင်တာလဲ”

ဘခက်က လေးနက်စွာဖြင့် သူ့ကို ကြည့်၏။

“မင်း တကယ် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား နှင်းငွေ”

“နေပါဦး၊ မင်းက ဘာလို့ ဒီမေးခွန်းကို မေးနေတာလဲ”

ဘခက်က ပြုံးခြင်း မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာကို တွန့်လိုက်၏။

“မင်းကို ငါ ဝန်ခံမယ် နှင်းငွေ၊ တစ်နေ့က မင်းကို ငါ လိမ်ခဲ့မိတယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“မခနဲပါနဲ့ နှင်းငွေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ ညွှန်မေက ငါနဲ့ တခြားလူတစ်ယောက်ကို ကယ်သွားခဲ့တယ်”

ဘခက်၏ စကားကြောင့် နှင်းငွေ စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“ဘယ်လို ဘယ်လို၊ ငါနဲ့ ညွှန်မေက မင်းနဲ့ တခြား လူတစ်ယောက်ကို ကယ်သွားခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ နှင်းငွေ၊ မင်း ကောင်းကောင်း ရိပ်မိပါတယ်။ မနေ့က တို့ဂှက်ပေးလိုက်တဲ့ လူဟာ တောထဲက လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် မြို့ထဲက တောထဲရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

နှင်းငွေက ခေါင်းကို လေးလေးညိတ်ပြပြီး မေး၏။

“ဒီအတိုင်းဆိုတော့ မင်းက ဒီလူတွေနဲ့ ဆက်သွယ်နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ဘခက်”

“မင်းကို ငါ မလိမ်ပါဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ တို့ ဆက်သွယ်နေတယ်”

“ဘခက်ရယ်၊ မင်းဥစ္စာက အန္တရာယ် မကြီးဘူးလား”

“အန္တရာယ် ကြီးပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ ဒါပေမဲ့ ယုံကြည်မှုရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ အန္တရာယ်ကို မကြောက်ပါဘူး”

နှင်းငွေက ဘခက်ကို ကြည့်သည်။ ဘခက်၏ မျက်နှာက ခါတိုင်းနှင့် မတူ၊ အထူးတည်ကြည် လေးနက်နေ၏။

နှင်းငွေက သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး ပြော၏။

“ဒါဖြင့် မင်းက သူတို့ ဝါဒကို လက်ခံပြီး သူတို့နဲ့ အဲ... ပါတီဝင် ဖြစ်နေပြီ လား”

ဘခက်က ခေါင်းခါသည်။

“ငါ သူတို့နဲ့ ဆက်သွယ်နေတယ်လို့သာ ပြောတာ၊ သူတို့ ဝါဒကို လက်ခံ တယ်၊ သူတို့ပါတီဝင် ဖြစ်တယ်လို့ မပြောသေးဘူး”

“နို့ မင်းက ဘာလို့ သူတို့နဲ့ ဆက်သွယ်နေရသလဲ”

“သူတို့နဲ့ မဆက်သွယ်လို့ တို့က ဘယ်သူနဲ့ ဆက်သွယ်ရမလဲ၊ မြို့က အာဏာရနေတဲ့ ကောင်တွေက ဘာလုပ်နေသလဲ၊ တစ်နိုင်ငံလုံးကို မကြည့်နဲ့ကွာ၊ တို့ မိတ္တီလာ-သာစည်နယ်တွေ ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်သူတွေ ကြီးစိုးပြီး ဘာတွေ လုပ်နေကြသလဲ၊ ငါ မေးမယ်ကွာ၊ တို့ မြို့နယ်ရဲ့ နယ်ရှင် ပယ်ရှင်ဟာ မင့်အဖေ မြို့ပိုင် ဦးတင်မောင်လား၊ ဆရာခါလား”

နှင်းငွေက မဖြေဘဲ ငြိမ်နေ၏။ ဘခက်ကသာ ဆက်ပြောသည်။

“မိတ္တီလာ-သာစည်နယ်ကို တစ်ကြိမ်က ဖေလှတို့ ဖေမြတို့ဆိုတဲ့ ဓားပြ ဂိုဏ်းက ကြီးစိုးတယ်၊ နောက်တော့ လမ်းဗိုလ်ကြီးလို့ခေါ်တဲ့ လူမိုက်ကြီးက စိုးစံတယ်၊ သူက ရဲဘော်ဖြူတွေနဲ့ ပင်းပြီး ဖေလှတို့ ဖေမြတို့ကို နှိမ်ပစ်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သူ လုပ်ချင်တာ လျှောက်လုပ်တာပဲ မဟုတ်လား၊ သူလည်း သူ့ ကိုယ်ရံ တော်တွေနဲ့အတူ သဲတောဈေးလယ်ကောင်မှာ မရှုမလှ ပစ်အသတ်ခံခဲ့ရပြန် တယ်၊ အခုတော့ ဆရာခါတို့နဲ့ ဆရာ ဆရာထိန်က မင်းမူနေပြန်ပြီ၊ တိုက်လိုက်တဲ့ ဓားပြတွေ၊ သတ်လိုက်တဲ့ လူတွေ ယူလိုက်တဲ့ မယားငယ်တွေ၊ အေး ဆရာထိန် ကတော့ ရန်ကုန်အစိုးရအထိ ပေါက်တဲ့လူဆိုတော့ ပိုမို ဟန်ခိုးကြီးတာပေါ့”

နှင်းငွေက စကားဝင်ဖြတ် မပြောဘဲ နားထောင်နေ၏။ စင်စစ်တော့ ဘခက် ပြောသမျှမှာ သူ သိပြီးသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ဘခက် လေရပ်သွားမှမေးသည်။

“အဲဒါတွေ ငါ သိပြီးပါပြီ၊ ဒါနဲ့ မင်း အခု လုပ်နေတာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“ဆိုင်ပါသော်ကော နှင်းငွေ၊ ဒါတွေ အားလုံးကို တို့က လက်ပိုက်ကြည့် နေရမလား၊ အေးလေ မင်းလို မြို့ပေါ်က မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ နေရတဲ့ အရာရှိသားတစ်ဦး အနေနဲ့တော့ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တောက တက်ပြီး ကျောင်းနေရတဲ့ တို့အားလုံးကတော့ သိတယ်၊ ညွန့်မေတောင် သိတယ်၊ ခံစရာရှိရင် တို့တောက အမြဲခံနေရတယ်၊ တို့ တစ်သက်လုံး လက်ပိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းငုံ့ခံ မနေနိုင်ဘူး”

နှင်းငွေက စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါသည်။

“ဘခက်၊ မင်းစကားတွေက နိုင်ငံရေး စကားတွေပဲ၊ ငါ နိုင်ငံရေးကို စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး၊ နာလည်း မလည်ဘူး၊ ပြောလည်း မပြောနဲ့ကွာ”

“ဒီလိုတော့ မတားနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ပြောရမှာပဲ၊ မင်းက နိုင်ငံရေးကို စိတ်မဝင်စားဘဲ နေနိုင်သူကိုး၊ နားမလည်ဘဲလည်း နေနိုင်သူကိုး၊ တို့က စိတ်မဝင် စားဘဲ နေလို့ကို မရဘူး၊ နားမလည်ဘဲလည်း မနေနိုင်ဘူး၊ တတ်နိုင်ရင်တော့ မင်းလို့ပဲ လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ စာပဲ ကြိုးစားနေချင်ပါတယ်၊ ဘောလုံးလေး ကန်လိုက်၊ ဘီအက်(စ်) အေ သေနတ်ကလေးနဲ့ ငှက်ပစ်ထွက်လိုက်၊ ဘိုင်စကုတ် ကြည့်လိုက်၊ တမာပင် အောက်ကနေ နုနုငယ်ကို ငေးလိုက်၊ ငြိတော့ စာမေးပွဲတွေ အောင်လိုက်၊ ဟဲဟဲ ငါလည်း မင်းလိုတော့ နေချင်သားပေါ့”

နှင်းငွေက ဒေါပွသွားသည်။ ဒေါသသံနှင့် ပြော၏။

“ဟေ့ကောင် ဘခက်၊ မင်း ငါ့ကို ရန်စနေတာလား”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ ငါက ရှင်းပြနေတာပါ”

“မင်း ရှင်းပြပုံက ငါ့ကို စော်ကားသလို ဖြစ်နေတယ်”

“သည်းခံပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါ တကယ် ရှင်းပြနေတာပါ၊ အေး မင်း ကိုယ်ချင်းစာနိုင်အောင် ငါ တစ်ခု ပြောမယ်”

“ပြောချင်ပြော၊ မပြောချင်နေကွာ”

“မင်းကလည်း သိပ် ကျွဲခြီးတိုတာပဲ၊ ငါတို့တို့ပဲ ပြောပြပါမယ်၊ ဟိုညနေ က တို့ ငှက်ပေးလိုက်တဲ့လူဟာ တစ်ကြိမ်က မင်းတို့လို ငါတို့လို ဟောဒီ ကျောင်းက ကျောင်းသားဟောင်း တစ်ဦးပဲ၊ မင်းက သာစည် ရောက်လာတာ နှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေး တော့ သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူက တို့ရွာမွန်သာ ဇာတိသားပဲ၊ မနေ့က မင်းနဲ့ ညွန့်မေ အကူအညီနဲ့ သူ့ကို ငါ ကယ်ခဲ့နိုင်တယ်၊ မင်းကို ငါ ဒါ ရှင်းပြတယ်၊ မင်း ကျေနပ် လောက်ပြီလို့ ငါ ထင်တယ်”

ကျောင်းတက် ခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်လာသည်။

သူငယ်ချင်း နှစ်ဦးလုံး နေ့လယ်စာ ဘာမျှ မစားရသေး၊ သို့ရာတွင် နှင်းငွေ က မဆာ၊ သူ့ထက် ခံနိုင်ရည်ရှိသော ဘခက်က ပို၍ပင် မှုမည်မဟုတ်။

နှင်းငွေက အေးချမ်းစွာ ပြောသည်။

“မင်းက ငါ့ကို ဒီလောက် ယုံယုံကြည်ကြည် ဖွင့်ပြောလို့ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်ကွာ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ဘခက်၊ အရမ်းတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့၊ မင်း တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ငါ စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ညွန့်မေလည်း စိတ်ချမ်းသာ မယ် မထင်ပါဘူးကွာ”

ဘခက်က ပင်ကိုမူဟန် ပြန်ဝင်လာပြီး အော်ရယ်၏။

“အဲဒီလို တစ်ခါတလေ ငါ အားတက်အောင် ပြောပြပေးပါ သူငယ်ချင်း၊ ဟုတ်တယ် ဟိုနေ့က ညွန့်မေ လုပ်သွားပုံကလေးကို ငါ မမေ့ဘူး၊ ဘုရားစူး၊ မေခလာ နတ်သမီးကလေးပဲ၊ ဟော့ကောင် ဒါထက် ဒီနေ့ မင်းယုန်ဖြူမလေး ကျောင်း မတက်ပါလား”

“အေး... အဲဒါကြောင့် ငါ စိတ်ထဲမှာ လေးနေတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်း သူ့ကို ချစ်နေပြီပေါ့”

“မင်း ဘိုးအေ၊ ဘာဆိုင်လို့တုံး”

“ဆိုင်သပေါ့ကွာ၊ ငါ ပြောခဲ့ပြီးပါရောလား၊ စိတ်ထဲမှာလေးပဲ လေး လေး၊ သနားပဲ သနား သနား၊ ဒါ ကြိုက်ခြင်း အစပဲ၊ ဟား ဟား ဟား”

နှင်းငွေသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ဘခက်နှင့် အတူ လိုက်ရယ်သည်။

သူငယ်ချင်း နှစ်ဦးသည် ရယ်မော၍ စိတ်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ကျောင်းဆီ ပြန် လျှောက်ခဲ့ကြ၏။

ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်ကျတိုင်း ဆရာမကြီးသည် ရုံးဆင်းလေ့ မရှိ၊ မပြီးပြတ်သေးသော ရုံးလုပ်ငန်းများကို အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ ဆက်လက် လုပ်ကိုင်နေတတ်သည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် ညွန့်မေသည် နှင်းငွေ ကဲ့သို့သော သူငယ်ချင်းများနှင့် အတူ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်ပြန်နှင့်သည်။ များသောအားဖြင့်မူ စာကြည့်တိုက်သို့ သွား၍ စာကျက်ရင်း ဆရာမကြီးကို စောင့်နေလေ့ရှိသည်။

ယနေ့ညနေတွင်လည်း ညွန့်မေသည် ကျောင်းဆင်းချိန်၌ လွယ်အိတ် ကလေး လွယ်ကာ စာကြည့်တိုက်ဆီ ခြေဦးလှည့်သည်။ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား အတန်စဲသည်အထိ အခွင့်အရေး စောင့်နေသော နှင်းငွေသည် လျင်မြန်စွာ ညွန့်မေ ဆီကို လျှောက်လာခဲ့၏။

“ခဏနေပါဦး ညွန့်မေ၊ ငါ ပြောစရာရှိလို့”

ခြေစုံရပ်လျက် ညွန့်မေသည် မျက်လွှာပင့်၍ သူ့ကိုကြည့်ပြီး သာသာ
ညင်ညင်ဆို၏။

“မနက်ကတည်းက နင် ငါ့ကို တစ်ခုခု လာပြောမယ်လို့ ထင်နေသားပဲ၊
ငါ တွေးရင် မှန်တတ်တယ် နှင်းငွေ”

နှင်းငွေက အဓိပ္ပာယ်မရှိ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီးမှ တောင်းပန်၏။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ပြောမလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ မနက်က ကျောင်းတက်
နောက်ကျသွားလို့”

“ကျောင်းတက် နောက်ကျတာ ငါ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင် ကျောင်းရောက်
တာတော့ နောက်မကျပါဘူး”

နှင်းငွေ ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ဝန်ခံ၍ ပါးစပ်ဖြူ ရယ်နေ၏။ ညွန့်မေကသာ
အလိုက်သိစွာ ဆက်မေး၏။

“ကဲ... ဘာပြောမလို့လဲ၊ စာကြည့်တိုက်ကို လိုက်ခဲ့မလား”

စာကြည့်တိုက်၌ ယခုအချိန်ဆိုလျှင် လူပြတ်သည်။ သင်တန်းခန်းမ
အတွင်း၌လည်း လူသူကင်းနေသည်။ လူပြတ်ရာ၊ လူကင်းရာ၌ နှစ်ဦးချင်း စကား
ပြောနေသည်ကို တစ်စုံတစ်ယောက် မြင်သွားလျှင် သွားပုပ်လေလွင့် စွပ်စွဲမည်
ကို ညွန့်မေ၏ ဂုဏ်အတွက် နှင်းငွေ စိုးရိမ်သည်။

ယခု သူတို့နှစ်ဦးသည် စာသင်ခန်းအပြင် စင်္ကြံ၌ ရပ်စကားပြောနေ
ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ အချို့လည်း ရှိသေး
သည်။ ကျောင်းရုံးနှင့်လည်း မဝေးလှ။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ညွန့်မေ၊ တို့ ဒီမှာပဲ ခဏ ပြောကြရအောင်”

“ဒါဖြင့်လည်း ပြောလေ၊ ဘာပြောမလို့ တုံး”

“အေးပါဟာ ပြောပါမယ်၊ နေ့လယ် ကျောင်းဆင်းတုန်းကလည်း လာ
ပြောမလို့ပဲ၊ ဘခက်က ဆွဲခေါ်သွားပြီး ရှင်းပြနေလို့”

“ဪ... ဘခက်က နင့်ကို ရှင်းပြပြီးပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ နင့်ကို ငါ ပြန်ပြောမလို့”

“ဘခက်က ငါ့ကိုလည်း မနေ့က ရှင်းပြခဲ့ပြီးပါပြီ”

နှင်းငွေမှာ “ဪ” ဟုဆိုကာ ရုတ်တရက် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ၊
ခဏကြာမှ မေးသည်။

“ဘခက် ခုလိုလုပ်တာ နင် ဘယ်လို ထင်သလဲ ညွန့်မေ”

“ဘခက် လျှောက်လုပ်နေတာ အားလုံးကို ငါ သဘောမတူဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုနေ့က သူလုပ်ခဲ့တာကို ငါအပြစ်မတင်ချင်ဘူး၊ ငါသာ သူ့နေရာမှာဆိုရင် ဒီလိုပဲ လုပ်မိမှာပဲ၊ အေးလေ ငါတောင် ဟိုနေ့က ဝင်ကူမိသေးတာပဲ”

“နင်က ဘာလို့ အဲဒီလို ကူရတာလဲ ညွန့်မေ”

“ငါ့ကို မမေးနဲ့လေ၊ နင်ကကော ဘာလို့ ဝင်ကူရသလဲ”

“ဒါကတော့ ဘခက်က ငါ့သူငယ်ချင်းကိုး၊ သူ ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့”

“ငါ့အတွက်လဲ ဒီလိုပဲပေါ့၊ ဘခက်ဟာ ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ၊ သူ ဒုက္ခရောက် မှာတော့ စိုးရိမ်တယ်၊ တဲရောက်တော့ နင့်ကိုပါ တွေ့ပြန်ရော၊ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ နင်ပါ ရော ဒုက္ခရောက်မှာကို ငါ စိုးရိမ်တယ် နှင်းငွေ”

အေးအေးညင်ညင် ပြောနေသော ညွန့်မေ၏ လေသံ၌ ရိုးသားသော မေတ္တာသက်ပါလေမှန်း နှင်းငွေ ခံစားသိ သိ၏။

နှင်းငွေက ငြိမ်နေ၏။ ညွန့်မေက စုံစမ်းသည်။

“နင်ပြောချင်တာ ဒါပဲလား နှင်းငွေ၊ ပြောစရာမရှိရင် ငါ စာကြည့်တိုက် သွားတော့မယ်”

“နေ နေပါဦး ညွန့်မေ၊ ငါ ပြောစရာ ရှိသေးတယ်”

“ဒါဖြင့် ပြောလေ”

နှင်းငွေက မပြောနိုင်၊ တစ်ချက် ဖျတ်ခနဲ ညွန့်မေကို ခိုးကြည့်၏။ စူးစိုက် ကြည့်လျက် ရှိသော ညွန့်မေ၏ မျက်လုံးများကို တွေ့ရသောကြောင့် သူက မျက်နှာ လွဲလိုက်သည်။

ညွန့်မေက အသာအယာ ရယ်သည်။

“နင်အပြောရ ခက်နေတယ် မဟုတ်လား နှင်းငွေ၊ ကဲလေ ငါကပဲစ ပေး ပါမယ်၊ နုနုငယ် ကျောင်းမတက်လို့ နင့်စိတ်တွေ ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေ တယ် မဟုတ်လား”

တိုက်ရိုက် မှန်လွန်းသောကြောင့် နှင်းငွေ ကြောင်အအ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းခါပြီး မသပ်မရပ် ငြင်းသည်။

“မဟုတ် မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီလို မဟုတ်ရင် ဘယ်လို ဟုတ်နေသလဲ နှင်းငွေ”

နှင်းငွေ အဖြေရ ခက်ပြန်ချေပြီ။ သူ ဒုက္ခကို ညွန့်မေက ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ဟန် တူ၏။

“ငါ ကျီစားတာပါ နှင်းငွေရယ်၊ ကြက်ဖကြီး လည်အလိမ် ခံရသလို ဖြစ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ နင် မေးချင်တာ ငါ သိပါတယ်၊ နုနုငယ် ဘာလို့ ကျောင်းမတက်လဲ၊ ဒါကို နင် သိချင်နေတယ် မဟုတ်လား”

မငြင်းနိုင်သော နှင်းငွေက ရှက်ပြုံးပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“နုနုငယ် ဘာလို့ ကျောင်းမတက်တာကို ငါလည်း မသိဘူး နှင်းငွေ၊ နုနုငယ်နဲ့ ငါနဲ့က ကျောင်းမှာသာ ခင်မင်ကြတာ၊ ရွာမှာကျတော့ တခြားစီပဲ၊ ငါတို့ အိမ်ကို နုနုငယ် မလာဘူး၊ နုနုငယ်တို့ အိမ်ကိုလည်း ငါတို့ မသွားကြဘူး”

ငိုနေသော နှင်းငွေ စိတ်ဝင်စားလာပြန်၏။

“နုနုငယ်တို့ အိမ်ကို နင်တို့ မသွားဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါကတော့ သူတို့က ဘယ်သူနဲ့မှ မဆက်ဆံဘူး၊ သီးသီးသန့်သန့် နေချင် ပုံ ရတယ်”

ညွန့်မေ၏ အဖြေကို နှင်းငွေက မကျေနပ်။

“သူတို့က ဘာလို့ သီးသီးသန့်သန့် နေချင်ရတာလဲ၊ ဘခက်က ပြောတော့ နုနုငယ်တို့ အိမ်ကြီးဟာ ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ အိမ်ကြီးဆို”

“ဘခက်က ဒီလိုပဲ ပြောသလား”

“ဘခက်တင် မကဘူး၊ သူ့အမေကလည်း ဒီလို သဘောပဲ ပြောတာပဲ ညွန့်မေ”

ညွန့်မေက မပြုံးတပြုံးနှင့် ဆို၏။

“ဘခက်နဲ့ သူ့အမေ ဒီလို ပြောတာကတော့ မဆန်းပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“နင် နားလည်ပါ့မလား မသိဘူး၊ နုနုငယ်တို့က တို့ရွာရဲ့ မြောက်ဘက်က သဲဝင်းမြေ မှန်သမျှကို ဘိုးစဉ် ဘောင်ဆက်ကတည်းက ပိုင်တဲ့ မြေပိုင်ရှင်ကြီးမျိုး၊ ဘခက်တို့က အဲ...လယ်ကူလီမျိုး၊ သူတို့အချင်းချင်း နာကြည်းစရာတွေ ရှိမှာပေါ့”

နင် ဆိုလိုတာက နုနုငယ်တို့ အမျိုးတွေပေါ်မှာ ဘခက်တို့က နာကြည်း လို့ တမင် အမနာပ ပြောတယ် ဒီလိုလား”

ညွန့်မေက ခေါင်းခါ၏။

“ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ကောင်းတာကို ငါက ပြောပြ တာပါ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်လေ၊ အဲဒီ အိမ်ကြီးက လူတွေဟာ ပျောက်ပျောက်

သွားသတဲ့၊ နောက် သေပြီဆိုမှ တို့ရွာက သိကြသတဲ့၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျိန်စာမိ တဲ့ အိမ်ကြီးလို့ ရွာက သမုတ်ကြတာ ထင်တာပဲ”

“ဘယ်လို၊ ပျောက်...ပျောက်သွားတယ်၊ နောက် သေမှ သိကြတယ်၊ နင် ဘာပြောတာလဲ ညွန့်မေ”

“တို့ရွာက ပြောကြတာ ပြန်ပြောရတာပဲ၊ ငါကတော့ ဒါတွေ သိပ်မယုံ ပါဘူး”

နှင်းငွေက အတန်ကြာ ငြိမ်၍ စဉ်းစားနေသည်။

“နေဦး ညွန့်မေ၊ ငါ မေးဦးမယ်၊ အစက နုနုငယ်တို့ ဒီအိမ်မှာ မနေဘူး၊ အခုမှ ဘယ်က ပြောင်းလာကြတာလဲ”

“နေခဲ့ပါတယ်၊ အေးလေ နေခဲ့တယ် ဆိုတာက နုနုငယ်တို့ရဲ့ အမေတို့ပါ၊ နုနုငယ်တို့ အဖေက ဒီရွာဇာတိ မဟုတ်ဘူး၊ သဲတော ဝမ်းတွင်းဘက်က၊ သူတို့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ဘာမှမကြာဘူး၊ ဒီရွာက သွားကြတာပဲတဲ့၊ ရန်ကုန်မှာ သွားနေ ကြတာ၊ အခုနှစ်ပေါင်း အတော်ကြာမှ ရွာပြန်လာတာ၊ နုနုငယ်နဲ့ သူ့အဖေသာ ပြန်လာကြတာ၊ နုနုငယ် အမေကတော့ ဆုံးသွားပြီတဲ့”

နှင်းငွေသည် သက်ပြင်းချ၏။

“ဒီလိုဆိုတော့ နုနုငယ်ဟာ သနားစရာပဲ နော် ညွန့်မေ”

“အမေ မရှိသူဟာ သနားစရာပေါ့ နှင်းငွေ၊ နင့်လိုပဲ နုနုငယ်ကို ငါကလည်း သနားပါတယ်”

စကား ပြတ်သွားကြသည်။

ထိုစဉ် ဆရာမကြီးက ရုံးဆင်းလာ၏။

နှင်းငွေက ညွန့်မေကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ငါ့ကို ဘယ်လိုမှ အထင်မလွဲနဲ့နော် ညွန့်မေ၊ နင့်ကို ငါ ဝန်ခံခဲ့ပြီးပြီ၊ နုနုငယ်ကို မြင်မြင်ချင်း ငါ သနားမိတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ မသိဘူး၊ ဒီနေ့ သူ ကျောင်းမတက်တော့...အေး...ငါ့စိတ်ထဲက တစ်မျိုးပဲလေ၊ ကဲ...ငါ ပြန်တော့မယ်”

နှင်းငွေသည် စကြံမှ ဆင်းကာ စက်ဘီးကို တွန်းတက်နင်း၍ ထွက်ခွာ သွား၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်မိရာ ညွန့်မေက သူ့နောက်ကျောက်ကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။

အခန်း (၉) အမှတ်မထင်

အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာ၊ စနေ။
နောက်ထပ် ငါးရက် တိုင်ခဲ့သည်။ နုနုငယ်သည်ကား ကျောင်းသို့ ပေါ်
မလာ။

တမာပင်အောက်၌ နေ့တိုင်း နှင်းငွေ ရင်မောခဲ့ရသည်။
နံနက်စောစော၌ မျှော်လင့်ချက်နှင့် ရင်ခုန်မောရသည်။ ကျောင်းတက်
ချိန်အထိ ပေါ်မလာပြန်တော့ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် မောရသည်။ နေ့ခင်းတိုင်ပြန်လျှင်
ရင်ဟာသောကြောင့် မောရပြန်သည်။ ညနေစောင်း နှင်းဝေချိန်တွင်မူ လွမ်းစိတ်
နှောင့်သဖြင့် ကြောင့်ကြစိတ်နှင့် ဪ...မောရပြန်သည်တည်း။

အင်္ဂါနေ့တုန်းကမူ မြင်ဖူးနေကျ မြင်းလှည်းသည် ကျောင်းရှေ့၌ ဆိုက်
လာခဲ့သည်။ မြင်းလှည်းပေါ်၌ မြင်းလှည်းမောင်းသူ အသက် ၄၀ ခန့် လူကြီး
တစ်ဦးသာ ပါသည်။ ထိုလူကြီးက မြင်းလှည်းကို ထားခဲ့ကာ ဆရာမကြီး၏ ရုံးခန်း
ဆီ သွားသည်။ နှင်းငွေက မြင်းလှည်းနား မယောင်မလည် ကပ်သွားပြီး စောင့်နေ
ခဲ့၏။

မကြာမီ လူကြီးပြန်လာ၏။ သူ့ကို နှင်းငွေက ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်သည်။

လူကြီးက ပြန်မပြုံး၊ မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်ကြည့်ပြီး မြင်းလှည်းဆီ လျှောက်သွား၏။

နှင်းငွေက သူ့နောက်လိုက်ပြီး စကားဆိုသည်။

“ဦးလေးရယ်လူမရှိတော့ မြင်းက လျှောက်ထွက်သွားမှာစိုးလို့ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေတာပါ”

လူကြီးက သူ့ကို တစ်ချက် စူးစိုက်ပြန်ကြည့်၏။ နှင်းငွေက ဘုပြောခံ ရတော့မည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ လူကြီးက ပြုံး၏။

“လူရှိပေမဲ့လည်း ငါ့လူက မြင်းလှည်းကို အမြဲစောင့်ကြည့်ဖော်ရခဲ့ သားပဲ”

“ခင်ဗျာ”

လူကြီးသည် နှင်းငွေ ခါတိုင်းရပ်ကြည့်နေကျ နေရာ တမာပင်ဆီသို့ လက်ညှိုး ညွှန်ပြ၏။

“ကိုယ့်လူက ခါတိုင်း ဟိုနေရာက အမြဲစောင့်ကြည့်နေတယ် မဟုတ် လား”

နှင်းငွေ ပြန်မဖြေချင်၊ ဤလူကြီးနှင့် ဆတ်ဆော့ပြီး စကားပြောမိသည် မှာ မှားပြီ ထင်၏။

ထိုခဏတွင်ပင် လူကြီးက လှိုက်လှဲစွာ ရယ်၏။

“ငါ့လူ အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ”

“ဆယ်ခြောက်နှစ်ထဲမှာ ခင်ဗျာ”

“ဪ...အေးအေး၊ ဒါကြောင့်ကိုး”

လူကြီးက ဆက်ရယ်နေ၏။

“ဦးလေး ဘာလို့ ရယ်တာလဲ”

“ဘာလို့ ရယ်တာလဲ၊ ဟုတ်လား၊ အေး... အဟဲ၊ ငါ့လူတို့ အရွယ်က ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာတဲ့ အရွယ်ပဲ”

ယခုအချိန်အထိ ယဉ်ကျေးစွာ ပြောနေသော နှင်းငွေ၏ သဏ္ဍာန်သည် အနည်းငယ် မာကျော တောင့်တင်းသွား၏။

“ဦးလေး ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ငါ့လူတို့ အရွယ်က ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာတဲ့ အရွယ်လို့ မဟုတ်ဘူး လား၊ ဟိုတမာပင်အောက်မှာ ငါ့လူ ဒုက္ခရောက်နေတာ၊ ငါသိတာ ကြာပြီကွ ဒီမှာ”

လူကြီးသည် အရေးကြီးသော စကားကို ပြောလိုဟန်နှင့် မျက်နှာကို တည်လိုက်ပြီး ကိုယ်ကို ညွတ်လိုက်၏။

“ငါက မင်းတို့အရွယ်ကို ကိုယ်ချင်းစာပြီး သနားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ပြောပြမယ်၊ ကလေးမတို့အဖေ ပါလာရင် မြင်းလှည်းနား ယောင်လို့မှ မကပ်နဲ့ ကြားလား”

“ဦးလေးရယ် ကျွန်တော့်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ နုနုငယ်နဲ့ ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းပါ”

“အိုး ဟိုး...ဟိုး၊ အဲဒါကို ပြောပြနေတာပဲ၊ မင်းတို့ချင်း သူငယ်ချင်းချင်း ခင်ရင် ကျောင်းမှာပဲ တိတ်တိတ် သူငယ်ချင်းကြ၊ သူ့အဖေရှေ့မှာ သူငယ်မချင်းနဲ့၊ ငါ့လူ ခုထက် ပိုဒုက္ခရောက်သွားမယ်၊ အဲဒါပဲ၊ သွားပြီဟေ့”

လူကြီးသည် မြင်းလှည်းပေါ် တက်ကာ မောင်းထွက်သွား၏။

ထိုအင်္ဂါနေ့ ညနေ၌ နုနုငယ် နေမကောင်းသောကြောင့် ခွင့်တိုင် ကြောင်း ညွှန်မေထံမှတစ်ဆင့် နှင်းငွေ သိခဲ့ရ၏။ ဘယ်နှရက် ခွင့်တိုင်သည်ကိုမူ ညွှန်မေက မပြော၊ အသေးစိတ် မေးကြည့်ရန်မှာ ညွှန်မေကို နှင်းငွေ အားနာသည်။ ရှက်လည်း ရှက်မိသည်။ ရှက်မိသည် ဆိုခြင်းထက် လိပ်ပြာမလှဟုဆိုကာ ပိုမှန် မည် ထင်၏။

တိတ်တိတ်ခိုး ရင်မောရင်း ရက်တို့ ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။

စနေနေ့၌ နေ့ဝက်နှင့် ကျောင်းဆင်းသည်။ အိမ်သို့ နှင်းငွေ ပြန်ရောက် ချိန်၌ နှင်းငွေ၏ဖခင် ဦးတင်မောင်လည်း ရုံးဆင်းလျက် ပြန်ရောက်နေပြီ။

နှင်းငွေသည် စာကြည့်စားပွဲ၌ ဣန္ဒြေမပျက် အလုပ်များဟန် ဆောင် နေ၏။

ဦးတင်မောင် မြို့တွင်း ထွက်သွားမှ နှင်းငွေက ဘောင်းဘီရှည်စွပ်၊ စပိုရှပ်လဲ၊ ကုတ်အင်္ကျီ ထပ်ဝတ်ပြီး လက်စွဲတော် လေသေနတ်ကလေးကို ယူ၏။

နှင်းငွေ၏ မိခင် ဒေါ်ခင်လေးက ပျော့ပျော့မြစ်တားသည်။

“ငှက်ပစ်ထွက်ဦးမယ်လား သား၊ မင်းဖေဖေက မြို့ထဲမှာ ငှက်ပစ်တာ မကြိုက်ဘူး”

“မြို့ထဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ မင်းလှကန်ဘက်ဆီကိုပါ”

မေမေက သဘောကောင်းသည်။ ဤသည်ကို သိပြီးဖြစ်သော နှင်းငွေ က လေသေနတ်ကို ပခုံးလွယ်ပြီး စက်ဘီးနှင့် ထွက်ရန်ပြင်၏။